Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Krebs, A. M.
Titel | Title:	Tre Fortællinger.
Alternativ titel | Alternative title:	3 Fortællinger.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : reitzel, 1879
Fysiske størrelse | Physical extent:	206 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-94. 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019449336

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tre Fortællinger.

Tre Fortællinger

af

A. M. Krebs.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1879.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

I. Virkeligheden for en Drøm . . . . . 1.
II. Tre Billeder . . . . . 111.
III. En qvindelig „Snob“ . . . . . 155.

Virkeligheden for en Drøm.

Hele Dagen havde Uveiret truet, men det brød først løst henad Aften. Det blev en rædsom Nat, dog ikke heelt mørkt, da Maanen var fremme bag de sønderrevne Skyer, der foer over Himlen som rastløse, fortvivlede Aander, og Lynene med korte Mellemrum satte Himlen i lys Lue. Stormen blev efterhaanden en Orkan i sin Voldsomhed, og med de pludselige Stød, der tilsøes vel er det, der gjør Faren størst. Den, der kun har kjendt et saadant Uveir inde i Landet, veed endda ikke, hvor frygteligt det kan være. Der, hvor Stormen, saa at sige, er eneraadende, hvor næsten Alt, hvad den møder paa sin Vei, bøier sig ydmygt for den eller kun gjør passiv Modstand, der faaer man ikke ret at vide, hvad Virkning den kan have. Men her, som i denne Nat, ved Havet — det maa man have hørt for at vide, hvorledes en saadan Concert lyder! Thi Havet føier sig ikke taalmodigt i Stormens Rasen; det sætter haardt mod haardt og raser igjen med et Brøl, der endog overdøver Stormens Røst.

Og derude paa det vilde Hav, ikke langt fra Land, fra den vestjydske Kyst, kæmpede i denne Nat det store, stolte Skib sin Dødskamp. Paa dets Dæk stode de mange rædselslagne Mennesker og stirrede mod den flade Strimmel Land med Klitterne bagved, der af Lynene hvert Øieblik

saa klart blev oplyst for deres Blikke, som paa et Paradiis, et Paradiis, som Stormens Engel holdt lukket for dem.

Og paa Strandbredden færdedes de brave Mænd, der saa gjerne vilde have hjulpet, der tilsidst satte deres eget Liv ivove for at frelse de Dødsdømte, men forgjæves. De kraftigste og mest behjertede af dem satte en Baad fra Land — den naaede den første Revle — kunde den blot slippe over — men nei, vildere hævede nu Brændingen sit Brøl — et Øieblik efter og Baaden var knuust, og Døden satte sit Segl paa den storartede Daad, som disse Mænd i denne Nat fuldbyrdede. Fra Skibet, der nu stod under Vand indtil heelt over Dækket, var der stødt en Baad fra paa omtrent samme Tid, som den anden fra Land. Denne Baad fristede samme Skjebne, men ved den yderste Revle, den blev knuust i Brændingen. Brædderne af Baaden bleve kastede ind mod Land; en Eneste af dem, der vare i Baaden, fulgte med klynget til en af Plankerne; først næste Morgen laae mange Liig paa Strandbredden. Denne Eneste flotkedes man om med Lygterne; idet man kom hen til ham, drog han det sidste Suk. Hans Hoved var næsten knuust af en Stump af Baaden. Men høit oppe paa Skuldrene var der fastbunden en Kurv med Laag. I denne Kurv fandtes et spædt Barn, der laa tilsyneladende livløst; men da det var blevet bragt ind i en af Fiskernes Hytter tillige med Mandens Liig, og alle Forsøg bleve gjorte for at bringe det tillive, aabnede det endelig Øinene, og en svag Klagelyd kom fra den lille blege Mund.

Noget længere inde i Landet end de smaa Fiskerhytter, hvori nogle af de Mænd boede, der hiin Nat holdt Stævne ved Skibbruddet, laa den lille Landsby. Omringet af

Sandklitterne, der her gik længere ind i Landet, laa de fattige Huse, som ogsaa meest vare beboede af Fiskere. Lidt mere beskyttet for den barske Vestenvind end de Hytter, der laa nærmere ved Strauden, var dog Landsbyen. I de smaa Haver voxede smaa Buske og Kjøkkenurter; ved Præstens og Skolelærerens Huse vare Haverne større og bedre udstyrede, ligesom ogsaa Husene selv vare af en lidt bedre Beskaffenhed.

Præsten var en temmelig gammel Mand, men bestred dog endnu selv sit Embede. Skolelæreren, med hvem og med hvis Familie vi komme til at beskjæftige os i denne Fortælling, var en Præsteson og theologisk Candidat. Da han ønskede at gifte sig strax efter sin Embedsexamen, søgte han dette Skolelærerkald, som han nu beklædte. Han, hans Hustru, hans lille Søn og hans Søster beboede det Huus, over hvis Tærskel vi nu i denne stormfulde Nat ville træde.

Endskjøndt Stormen ikke var saa frygtelig her indenfor Klitterne, som udenfor ved det vilde Hav, saa var den dog frygtelig nok til at jage Søvnen fra næsten alle Øine i den lille Landsby. I Skolelærerens lille Dagligstue sadde henved Midnatstid hans Hustru og hans Søster ved Bordet, hvorpaa det ene Talglys brændte. Henne i Krogen sad paa en Skammel deres eneste Tyende, en halvvoxen Pige, der havde fundet det saa „sært fælt" at ligge ene en saadan Nat i sit lille Lukaf. Skolelærerens Hustru havde lukket Døren op paa Klem ind til Sovekammeret, hvor hendes lille Søn sov en sød, uforstyrret Søvn; hun kunde ikke lide at lukke Døren til imellem sig og sin Øiesteen en saa gruelig Nat. Hendes Mand var gaaet ned

til Stranden tidlig paa Aftenen. Han var altid med ved en saadan Leilighed og hjalp med Raad og Daad; men hans blide Hustru leed da meget af Angstelse for ham, medens han var borte.

„Emilie," sagde nu Skolelærerens Søster, en Kvinde paa over tredive Aar, der endnu var smuk, men hvis Træk bare Spor af store Lidelser, enten de nu vare sjælelige eller legemlige, „Emilie, gaa ind og læg Dig til Ro hos dit Barn — jeg skal vente paa Knud. Du seer saa forfærdelig medtagen og bleg ud."

Ja vel saae hun bleg og medtagen ud. Hele hendes Dag var gaaet hen med hendes stille, men ivrige sædvanlige Virken i Huset for at sørge for, at de Andre fik Maden saa god, som hun kunde skaffe dem den; for at deres Tøi kunde holdes reent og heelt om dem Alle; for at hendes hoitelskede Mand kunde have al den Hygge, som hun var i Stand til at skaffe ham i deres tarvelige Kaar. Til Hjælp havde hun kun den lille halvvoxne Pige, vi have omtalt, der nu sad henne i Krogen — hendes Svigerinde var hende ikke til Hjælp, men til stort Besvær, hvilket imidlertid Ingen nogensinde kunde have faaet Skolelærerens Hustru til at tilstaae. Og ellers kom hun tidlig til Ro og sov sødt som Barnet, der laa ved hendes Side, efter den ofte besværlige Dag — men nu var det over Midnat, og hun havde desforuden Angst i sit Hjerte for sin Mand og for de Ulykkelige paa Skibet, hvis Skjebne hun knap turde tænke paa. Hun var en lille, fiin Skabning, blond, med et Ansigt, hvis Træk vilde have været ubetydelige, vare de ikke blevne oplyste af et Par store, smukke mørkeblaae Øine. Skjøndt hendes smaa veldannede Hænder

bare Spor af hendes ofte lidt strenge Arbeide, og skjøndt hendes Dragt var af simpelt tykt Hvergarn, kunde Ingen tage feil af, at hun var en Dame i Ordets bedste Betydning.

„Det nyttede ikke, om jeg endogsaa laa i Sengen; sove kunde jeg ikke i denne sørgelige Nat," svarede hun. Hun besad «a soft voice, that excellent thing in woman».

Hun lagde Strikketøiet fra sig, som de arbeidsomme Hænder ganske mechanisk havde arbeidet paa, støttede Albuerne paa Bordet og hvilede sit Hoved paa sine Hænder, med hvilke hun dækkede for de trætte Øine.

Lidt efter hørtes der en Lyd ved Udgangsdøren, begge Kvinderne foer op og aabnede Døren, der førte fra Dagligstuen ud til den lille Forstue. Da Emilie kom ud i den, stod hendes Mand der allerede, og havde lukket Udgangsdøren efter sig.

„Knud, Gud skee Lov, at Du er kommen!" udbrød hun.

Han svarede hende ikke strax; og da hans Søster traadte til i Døren med Lyset i Haanden, saae hans Kone hans blege Kinder og Læber, og begreb strax, at han neppe mægtede at tale.

„Emilie, min Kone, hvilken Nat!" hviskede han.

Hun gik hen til ham, drog hans Arm ind under sin for at støtte ham; og da hun saae, at han havde en Kurv paa den anden Arm, tog hun den fra ham, uden at spørge om dens Indhold, blot for at lette ham Byrden. Og saa traadte de ind i Stuen, hvor hun fik ham til at sætte sig i Lænestolen.

„Emilie — Skibet er totalt forliist; en Baad med

sex af vore brave Fiskere er knuust og Mændene gaaet tilbunds — saa vidt vi vide det, er der ikke en Eneste frelst af dem, der vare paa Skibet, undtagen — ræk mig Kurven, min Kone" —

Hun rakte ham ganske mechanisk Kurven — saa sank hun paa Knæ ved Siden af ham og bøiede sit Hoved over sine foldede Hænder.

Ida Carlsen, Skolelærerens Søster, kom nu hen til sin Broder.

„Knud, hvad har Du der i Kurven?"

„Den Eneste, der blev frelst fra Bølgerne i denne Nat," svarede Knud Carlsen og aabnede Kurven.

Forbausede saae de to Qvinder først paa ham, dernæst paa den aabne Kurv. Deri laa et lille spædt Barn, indsvøbt i et gammelt uldent Schawl, et af Fiskerkonernes.

„Knud — oh det stakkels lille Væsen! Knud, hvad mener Du dog?" udbrød hans Hustru, tog det sovende Barn op af Kurven og trykkede det indstinktmæssig til sit Moderhjerte.

Han fortalte, hvorledes det var gaaet til og sluttede med de Ord:

„Og, min Hustru, vil Du, som jeg, saa beholde vi nu dette Barn, indtil det bliver krævet af os, og for bestandig, hvis det ikke skeer; og vi ville være imod det, som imod vort eget Barn."

„Jeg vil, som Du vil, min Mand, og Gud give os Kræfter til at elske det og opdrage det, som var det vort eget Barn," og hun kyssede Barnets Pande.

„Knud," tog nu hans Søster til Orde, „vil Du virkelig tage Dig selv og lægge din Hustru en saadan

Byrde paa? Hvad tænker Du dog paa — overlad det til dem, der have Overflod, at sørge for Andres Børn."

Hendes Broder saae op paa hende; han svarede hende imidlertid ikke.

„Kjære Ida, det bliver ingen Byrde for mig," svarede hendes Svigerinde, „der er jo Ingen her i Nærheden, der har Overflod; vi ere jo alle fattige Folk — naar undtages Præsten."

„Saa lad ham sørge for Barnet," sagde Ida Carlsen.

„Den gamle Mand — sørge for dette lille Væsen — nei Ida — det er nu mit Barn, mit og Knuds," og hun reiste sig op, tog et andet Lys, der stod, tændte det og vilde gaae ind i Sovekammeret med Barnet, men standsede et Øieblik og spurgte: „Knud, har det lille Væsen nydt Noget? Men det er da i alle Tilfælde vel ikke værdt at vække det fra dets trygge Søvn?"

„Efter at vi havde faaet det bragt til Live fra dets forkomne Tilstand," svarede hendes Mand, „fik vi det til at nyde lidt Mælk og Vand; lad Barnet sove, Emilie — i Haralds Vugge, ikke sandt?"

„Det har jeg netop tænkt paa," svarede hans Hustru, saae op paa ham med et kjærligt Smiil og derpaa ned paa Barnet. Derpaa gik hun ind i Sovekammeret med det.

Paa Bordet stod der en lille Bakke med nogle Forfriskninger, som den betænksomme Hustru havde sat paa rede Haand til sin Mand, naar han kom hjem. Han tog et Glas af det hjemmebryggede Øl, der skummede, som havde det været lavet paa det bedste Bryggeri; Andet var han ikke istand til at nyde.

Han drog derpaa en Pakke op af sin Frakkelomme;

Papiret, der var udenom den var gjennemblødt; og da han viklede det fra, kom der en lille sammenrullet Bylt vaadt Tøi tilsyne.

„Det er det Tøi, Barnet var klædt i, da det kom til Land, stakkels lille Skabning," sagde Skolelæreren, idet han udfoldede Tøiet.

Det bestod af en lille Overkjole, en Sløifjole i Længde, men ikke i Form; den var aaben foran, af hvidt Silketøi, broderet med Guldtraad paa Livet, og om hele Kjolen var der en smal Bræmme af Guldlidser. Undertøiet og den lille Kappe var Alt af det fineste Kammerdug, kantet med ægte Kniplinger.

„Knud," udbrød hans Søster, idet hun greb Tøiet og udfoldede det Stykke efter Stykke, „Knud, det maa jo være et Barn, ikke alene af meget rige, men ogsaa af meget fornemme Forældre." Hendes ellers saa blege Kinder farvedes af en dyb Rødme, medens hun talte, og Øinene straalede, som hendes Broder i lang Tid ikke havde seet dem straale. Han saae et Øieblik vist paa hende, derpaa undslap der ham et lille Suk.

„Ja det kan der vel ingen Tvivl være om, Ida," svarede han; „men i dette Øieblik hjælper denne Omstændighed ikke det lille Væsen i nogen Henseende. At det kom levende til Land kan det takke en vistnok ganske simpel Mand for, at dømme efter den Dragt, han var iført, da han naaede Strandbredden for at drage det sidste Suk. Han satte sit Liv til for at frelse Barnet. Havde denne Kurv ikke været fastbunden til hans Skuldre, saa havde han rimeligviis været istand til at svømme bedre og havde

vel saaledes undgaaet at faae Hovedet knust af et Stykke af Baaden, der blev kastet omkring i det oprørte Hav."

Hans Søster lyttede kun halvt til hans sidste Ord, saa optagen var hun af at glatte paa og ordne det vaade, men saa smukke Tøi.

Pludselig hævede hun Hovedet og sagde til sin Broder, der sad og saae paa hende med en sorgfuld Mine:

„Knud, maa jeg beholde dette Tøi i min Varetægt? Jeg skal passe godt paa det; jeg veed jo, at det er det eneste Kjendemærke og Beviis, Barnet vil have for sin høie Byrd, saa at det muligviis kan blive anerkjendt som sin Families Slægtning. Jeg skal nu sørge for at faae det saa godt istand jeg kan, og saa skal jeg gjemme det med mine bedste Ting i min fineste Skuffe."

Idetsamme lød der en Klagelyd fra det lille Væsen inde i Sovekammeret. Saa græd det med en Stemme, der dog viste, at det ikke var heelt kraftløst. Ida foer op og ilede henimod Døren til Sovekammeret. Men da hun var ved at gaae ind, vendte hun sig om og spurgte endnu engang, om hun maatte beholde Tøiet?

„Det maa Du dog egentligt spørge Emilie om, lille Ida," svarede hendes Broder.

Ida gik ind i Sovekammeret; Barnet var lige nu blevet iført en heel Dragt, der havde tilhørt den lille Harald, da han var et spædt Barn; den lille Vugge, som den omme Moder havde gjemt til Minde om sine første Moderglæder i et lille Lukaf ved Sovekammeret, var trukken frem og opredt, og Emilie var lige ifærd med at lægge Barnet i den. Ida traadte hen til sin Svigerinde og sagde:

„Emilie, maa jeg vugge Barnet isøvn?“

Emilie saae lidt forbauset op paa hende; derpaa smilede hun venligt til hende:

„Det maa Du gjerne, kjære Ida; det glæder mig, at Du har forsonet Dig med Tanken om, at vi beholde Barnet.“

Ida svarede ikke, men satte sig ned ved Siden af Vuggen og begyndte at vugge Barnet. Emilie gik da ind til sin Mand.

„Min Mand,“ sagde hun, „nu sover Barnet snart — saa skal Du strax til Ro. Du har jo Intet spiist,“ tilføiede hun bekymret, da hun saae de uforstyrrede Fødevarer paa Bakken.

„Sæt Dig her, min Kone; jeg trænger mere til at hente Styrke ved at tale med Dig, end til at sove — som jeg vist slet ikke kan strax. — Emilie, Du veed ikke, Ingen veed det, der ikke har prøvet det, hvad det er at staae og see Andre med Fortvivlelse række Armene ud imod det Sted, man staaer paa, og ligesom bede om, at man vil forbarme sig over dem og frelse dem fra Døden i en saa rædsom Skikkelse — og Intet, Intet kunne gjøre! Det forekom mig, at jeg i de Øieblikke, da Lynet gjorde Alt lysere end Dagen, kunde skjelne de forskjellige Ansigter — saa nær var Skibet os — Mænd, Qvinder og Børn! Og disse Klagelyd — var det alene Stormens Hvinen, man hørte? Emilie, det var ogsaa fortvivlede Menneskers Raab om Frelse fra en Død, skrækkeligere end den, der træffes paa Valpladsen. — Og saa Båaden med de brave Fiskere fra vor egen By! — Jeg glemmer det aldrig“ —

her dækkede han Ansigtet til med sine Hænder, og hans Stemme blev qvalt ved en sagte Hulken.

Hans Hustru sad ligeoverfor ham; hendes Hænder vare sammenfoldede og trykkede tæt ind mod Brystet, hendes Kind blev blegere, eftersom han talede. Nu reiste hun sig op, gik hen og stod ved Siden af ham. Hun lagde sin Arm om hans Skuldre og talte, først næsten hviskende, men efterhaanden klart og med en Røst, livsalig og trøstende ved sin blotte Lyd; det var ham i disse Øieblikke som stod en Engel ved hans Side.

„Jeg har ikke seet det, Knud, min elskede Knud, men jeg har nu følt det, følt det, som havde jeg seet det. Men, min Mand, over al denne Nød er der en forbarmende Gud, der ikke lader en Spurv falde til Jorden uden sin kjærlige Villie. I denne Nat have maaskee Mange, maaskee alle disse Sjæle naaet hen til Ham, netop ved at gaae ind i denne rædsomme Død. Vi sørge saa bitterlig over deres Død — i deres Dødsangst have de maaskee for første Gang følt hvor syndige, hvor elendige de vare — de have maaskee for første Gang rakt Armene ud efter Den, der dog var den Eneste, der kunde frelse dem. Deres Klager ere for evigt forstummede — maaskee lovsynge de nu Herren, som frigjorte Aander, der vandre Saliggjørelsen imøde."

Emilie Carlsen var en af disse Qvinder, hvis Følelser ere dybe, men tillige saa dybtgjemte, at hun overraskede endogsaa sin Mand, naar hun undertiden, som i dette Øieblik, gav dem frit Løb. Hendes Mand saae op paa hende; af hans Øine udstraalede den Beundring og den

Glæde, hvormed hendes Ord havde fyldt ham. Han tog begge hendes Hænder i sine og trykkede et Kys paa dem.

„Tak, min Hustru! — Du har i dette Øieblik for mig løst et Livsproblem, der netop nu trykkede saa svært paa mig. Hvad var jeg — det følte jeg dernede ved Stranden — hvad var jeg, at jeg stod saa sikker der og saae paa al den skrækkelige Nød? Nu veed jeg det — Gud har brugt andre Midler til at lade mig føle min Syndighed og Elendighed — disse bleve frelste paa en anden Maade, men dog frelste. Det tør vi haabe, og det er Hovedsagen."

„Ja," svarede hans Hustru, der nu atter var rolig og stille som sædvanlig, „vi tør idetmindste sige: Saaledes kan det være. Men aldrig maae vi glemme, at Guds Tanker og Veie gjennemskue vi ikke."

Efter at Ægteparret havde talt om den Sorg, der havde naaet de fattige Fiskerhuse nede ved Stranden, og om hvad man maatte gjøre for at lindre den, sagde Emilie:

„Nu sover Barnet derinde — vil Du ikke nu til Ro? Ida har vugget det isøvn — hvor hurtig hun forsonede sig med Tanken om, at vi beholdt det lille Væsen!"

„Kjære Emilie — jeg ahner Grunden dertil. Stakkels, stakkels Ida! aldrig saasnart havde hun seet Barnets Tøi — hvor er det nu — Du har jo ikke seet det — naa, hun har taget det med sig — aldrig saa snart havde hun seet Barnets Tøi, der vidner om høi Byrd og stor Rigdom hos Forældrene, før hun følte sig draget hen til det — det mærkede jeg strax. Hendes Sindssygdom i de sørgelige Aar blev hævet tildeels, men aldrig heelt udryddet, det har jeg altid havt en Formodning om. Hun udtaler sig

saalidt for mig, og vel ogsaa for Dig, at det er vanskeligt at komme tilbunds i hende. Men at hun i høi Grad foragter og hader sin Lod og Stilling i Livet, og bitterlig bebreider os i sit Hjerte, at vi have valgt og kunne være tilfredse med en endnu ringere, derpaa er jeg sikker."

„Og der er Noget, Du kan være ligesaa sikker paa, Knud! Hun elsker sin Broder saa høit, som en Søster kan gjøre det. Hun er taus og indesluttet ligeoversor mig; men jeg troer dog, at hun ogsaa holder af mig, stakkels Ida; det mærker jeg paa mange Maader."

Endelig kom Alle til Ro i Skolelærerens Bolig, og som rimeligt var, sov man længere end sædvanlig næste Morgen. Da Emilie vaagnede, sad hendes lille deilige, blaaøiede Harald upaaklædt henne ved Vuggen og saae med forbauset Blik paa den lille Pige, der endnu sov trygt. Septembersolen kastede sit klare Lys ind paa dem — det var et Billed, det kunde have frydet en Maler at gjengive. Og da det blev forklaret ham, at denne lille Pige herefter skulde være hans Søster; at Havet havde bragt ham hende forrige Nat, da Gud havde ladet hende frelses fra Bølgerne, naaede hans Henrykkelse en saadan Høide, at han hoppede omkring paa Gulvet og klappede i Hænderne, saa at hans Moder tilsidst maatte formane ham til at holde lidt Styr paa sin Glæde. Stakkels lille Harald!

Skolelæreren forlod strax sit Hjem, da han havde nydt sin Kaffe, for at besøge Fiskerhusene. Emilie sad i Dagligstuen, med den lille Pige paa sit Skjød og gav hende lidt Mælk og Vand, som lod til at smage hende godt, og med Harald ved Siden af sig, da Ida Carlsen

traadte ind. I sin Haand havde hun den Kurv, hvori Barnet var blevet fundet. Og i den laa alt dets Tøi, tørret og strøget, og kun lidet beskadiget. Hun traadte hen til sin Svigerinde og viste hende Kurvens Indhold. Emilie blev lidt forundret ved at see Barnetøi saa prægtigt, som hun ikke engang havde troet noget andet Barn end et fyrsteligt kunde have eiet; men hun var saa optagen af at faae den Lille til at drikke sin Mælk, at hun ikke standsede, i det hun havde for, for at røre ved det, eller nøiere besee det. Men nu sagde Ida:

„Inderst paa Barnets Tøi fandt jeg, fastsyet med et Par Sting, en lille Seddel, hvorpaa der staaer nogle for mig uforstaaelige Ord. Du, der baade kan Fransk og Engelsk, kan maaskee forstaae det — jeg har glemt, hvad jeg har kunnet af det.“ — Hun rakte Seddelen hen til sin Svigerinde, der stirrede opmærksomt derpaa.

„Det er hverken Fransk eller Engelsk,“ sagde Emilie, „det er Latin. Men jeg troer, jeg forstaaer Ordene; der staaer vist: „Ikke døbt“. Naar Knud kommer hjem, vil han sige os, om jeg tager feil.“

Da Carlsen kom hjem og fik Sedlen i sin Haand bekræftede han sin Hustrues Fortolkning af Ordene.

„„Ikke døbt“, staaer der. Nu vel, saa skal der ikke gaae mange Dage, inden vi bringe den Lille hen til Guds Huus.“

„Hvad skal hun kaldes, Knud?“ spurgte hans Kone.

Han betænkte sig et Øieblik, derpaa svarede han:

„Vi ville kalde hende Marguerite, vor Hav-Perle,“ og han lagde sin Haand kjærtegnende paa Barnets Pande.

Otte Dage efter blev den lille Pige bragt i Kirke og kaldet i Daaben: Marguerite.

Nu ville vi lade Aarene glide hen; men før vi gjenoptage Fortællingens Traad, ville vi kaste et Tilbageblik paa de Menneskers Liv, som vi skulle have med at gjøre i denne Fortælling.

Knud og Ida Carlsens Fader havde været Præst i det sydøstlige Jylland. Deres Moder havde eiet en ikke ubetydelig Formue, da hun ægtede deres Fader, og da Ægteparret kun havde de to Børn, havde de et fuldkomment sorgfrit Udkomme, endskjøndt det Kald, som Pastor Carlsen endelig havde opnaaet at faae — han havde kun anden Karakteer — var meget lille. Knud, der var langt bedre begavet end Faderen, blev bestemt for Studeringen, og Datteren Ida, hvis Skjønhed udfoldede sig til noget ganske sjældent, fik en øvet og duelig Lærerinde i Huset og blev senere sendt til en rig Tante i Kjøbenhavn, hvor hun opholdt sig et Par Aar, for at see lidt til Livet og uddanne sine Talenter, især hvad Musikken angik. Hun blev Gjenstand for en Beundring og Hyldest i Hovedstaden, der gjorde hende Landlivet i Præstegaarden ikke synderlig tiltalende. Denne Beundring og Hyldest gik videre end nogen fornuftig Fader eller Moder kunde ønske det for en Datter. Hun gik ikke hen ad en Gade, uden at hendes store Skjønhed, elegante Holdning og ligesaa elegante Dragt tiltrak sig almindelig Opmærksomhed. Ida Carlsens største Feil var en grændseløs Forfængelighed. Da hendes Tante engang sagde, at kun en Greve kunde have et Huus og en Stilling, der var hende værdig, fik Idas Kinder en dybere Rødme, og hendes Øine en for-

høiet Glands, vel ikke mindst fordi der netop paa samme Tid var en ung Greve, der viste hende megen Opmærksomhed — dog det var vel neppe det, man burde sige om ham, da hans Forelskelse i hende var saa lidenskabelig, at den ikke indskrænkede sig til en stille Opmærksomhed. Han var meget ung, kun eet Aar ældre end hende, der knap var nitten Aar. At hans Stamgods ikke laa mere end et Par Miil fra Carlsens Præstegaard, gjorde Idas Tilbagereise til Hjemmet taalelig for hende. Det gik, som hun havde ventet — han fulgte snart efter hende og opslog sin Bolig paa sit Gods, endskjøndt man var ved Vinterens Komme. Han havde hverken Fader eller Moder og var saaledes aldeles uafhængig, eller rettere sagt, kunde have været det, havde hans Karakteer blot besiddet almindelig Fasthed og hans Erectionspatent ikke indeholdt en Clausul, han havde glemt. Men letbevægelig som Sivet, vare hans Følelser undertiden ligesaa kortvarige som det Pust, der bevæger Sivet. Dog havde han vist aldrig opgivet Tanken om Ida som sin Hustru, havde ikke en stærk Haand grebet ind i deres Forhold til hinanden.

Kort efter hendes Hjemkomst aflagde han sin første Visit i Præstegaarden, og ikke otte Dage efter traadte Ida en Aften ind til sine Forældre fra Haven, hvor Greven nys havde forladt hende, med den Bekjendelse, at hun havde givet ham sit Ja, og at hun og Greven nu vare Forlovede.

„Han ønsker ikke, at det skal holdes hemmeligt; han vil, at Alle skulle vide, at jeg tilhører ham," og hun saae ligesaa stolt som glad og deilig ud, da hun udtalte disse Ord.

Næste Dag hentede den unge Greve sin Brud og hendes Forældre, for at de ret i Ro kunde besee hans

Huus, og for at han kunde tage dem med paa Raad med Hensyn til Forandringer og Forskjønnelser, han havde isinde at iværksætte, før han hentede sin Hustru hjem til sig. Ida var næsten ør i sit Hoved over al denne Lykke og Herlighed. Hun gik om i de prægtige Værelser, der skulde gjøres endnu smukkere for hendes Skyld, og det var som om Livet ved et Trylleri var forvandlet til lutter Glæde og Herlighed. Hun tænkte med Stolthed, da hun stod i den prægtige Sal, der kaldtes Spisestue, hvorledes hun der skulde indtage sin Plads imellem sine fornemme — hvo oidste det, maaskee undertiden fyrstelige — Gjæster som Værtinde, og hun følte, at hun var sin Plads voxen. Satte hendes Skjønhed og Begavelse hende ikke lige med Enhver, lad saa forresten hans eller hendes Byrd eller Rigdom være saa høi og stor, den være kunde? Havde ikke hendes Skjønhed og Begavelse vundet hende et Grevskab? Og da hun traadte ind i det skjønne lille Boudoir, der var tiltænkt den unge Frue — ak, da tænkte hun ikke paa de stille, fredelige Timer, hun der kunde tilbringe med Arbeide og Læsning, men paa, hvorledes det endnu mere unde forskjønnes.

„Var det ikke altfor kostbart, saa veed jeg nok, hvorledes dette Værelse kunde blive smukt — smukkere maaskee end en Dronnings — men det blev for kostbart — især for mit eget Værelse kan jeg ikke forlange saameget," sagde hun smilende, og saae op paa ham, der stod ligesaa forabt i sin Lykke over at eie hende, som hun over den, at eie al denne Herlighed. Hun holdt af ham — dog meest, fordi han var en rig Greve. Efter at han indskændigt

havde bedet hende udtale, hvad hun ønskede gjort ved Værelset, sagde hun:

„Det vilde blive et deiligt Værelse, naar det blev behængt med Silkedamask af en rosenrød Farve."

„Min unge Hustru vil pryde Værelset ved sin blotte Nærværelse — men det skal betrækkes med Silke, for at det kan blive hende lidt mere værdigt," sagde den forelskede unge Mand.

Stakkels Ida, hvorlidet ahnede hun, hvorledes det Værelse vilde see ud, som hun, inden et Aar var ude, skulde beboe!

Carlsens gjorde Visitter i Omegnen med det unge Par. De vidste vel neppe, at den almindelige Mening var, at Ida Carlsen var en snedig Pige, der havde forlokket den unge Greve. Han var for stor en Gevinst der i Egnen, til at man skulde unde den unge Præstedatter ham. Desuden meente endogsaa de, der ikke vare misundelige, at Præsten burde have afventet Ankomsten af den unge Greves Onkel, der var hans Formynder, og som havde meldt sig til Besøg, inden han bekjendtgjorde Forlovelsen. Man vidste ikke, at Præsten netop havde været af den Mening, at det saaledes var bedst, men at Ida ikke havde villet samtykke deri. Hendes Forlovede havde nemlig viist hende et Brev fra denne Onkel, der havde forskrækket hende. Han havde ganske let omtalt, at et Rygte havde naaet ham om hans Neveu, som han dog ikke fæstede Lid til. Det var tydeligt for Ida, at hun her vilde finde en Modstander, men hun meente, at var først Forlovelsen gjort offentlig, var den langt vanskeligere at faae ophævet. At hendes Forlovede ikke var nogen stærk Karakteer, vidste

hun godt; for Øieblikket var han som Vox i hendes Hænder; men hun ønskede at sikkre sig saa godt, hun kunde imod en fjendtlig Paavirkning hos ham. Hun omtalte for sin Elsker, at hun frygtede for, at hans Onkel vilde søge at forstyrre deres Forhold. „Han skal ikke sage Lov til at skille os ad, Ida," svarede han hende; men hun mærkede, at det forstemte ham at tænke paa den mulige Strid med Onklen. Denne Onkel, hans Moders Broder, en ægte Aristokrat, var af de Mennesker, der paa en næsten ubegribelig Maade beherske Alle, næsten uden Undtagelse, der staae i Forhold til dem. Dagen efter, at disse Ord vare vexlede imellem Ida og den unge Greve, ankom Onklen. Hele den Dag saae hun intet til Greven. Hun havde meent, at han henad Aften vilde have fundet Leilighed til enten at komme eller ved et Par Ord lade hende vide, hvad der var forefaldet imellem ham og Onklen; men han kom ikke, og der kom intet Brev. Ida følte sig høist ulykkelig, da hun gik i Seng. Den næste Formiddag kjørte Grevens Vogn ind i Gaarden, og sikker paa, at hun gik sin Elsker imøde, traadte hun ud i Forstuen. Døren aabnedes for at indlade en gammel Mand med hvidt Haar; men hans Skikkelse var kraftig og hans Gang var stolt og let, som havde han været en ung Mand. Han og Ida, disse to Modstandere, saa forskjellige i Alt, undtagen i den for dem fælles stolte og energiske Karakteer, stode et Øieblik i den halvmørke Forstue og maalte hinanden med Øinene.

„Er Pastor Carlsen hjemme?" spurgte han høfligt, med lidt tydsk Accent.

Ida svarede ikke, men aabnede tauft Døren til hendes

Faders Studereværelse, hvori han for Øieblikket var. Og saa gik hun ind i sit Kammer og tilbragte der en Time saa fuld af Ængstelse og Bekymring, at den forekom hende uendelig. Endelig kom han ud i Gaarden, fulgt af hendes Fader; hun saae, at deres Afsked var kold, om end høflig. Saa kom Faderen atter ind i Huset med sænket Hoved og langsomme Skridt. Han gik ind i sit Studerekammer, hørte hun fra sit Værelse. Hun tøvede et Øieblik for at samle Mod — derpaa foer hun ud af Værelset og stod et Øieblik efter inde hos sin Fader. Han sad ved sit Skrivebord med Albuen støttet derpaa, og sit Ansigt havde han bedækket med sine Hænder.

„Fader, hvad er det," udbrød Ida, „hvad kom denne Mand for — hvorfor kom Ferdinand ikke."

Han saae paa hende med taarefyldte Øine.

„Ida, stakkels Ida — bered Dig paa — stakkels Barn, hvad nytte mine Ord?" og hans Stemme qvaltes i Graad.

„Siig mig blot Sandheden, Fader; det er kun den jeg vil høre," og hendes Stemme var fast, men haard.

„Ida, jeg har handlet uforsigtig — nei uforsvarlig er det rette Ord. Jeg burde have erindret, at der kunde være tusinde Hindringer for din Forlovelse, som vi i vor Stand ingen Ahnelse havde om. Erectionspatentet for Grev Ferdinands Stamhuus tilsteder ingen borgerlig Pige at blive Moder til de kommende Grever. Havde han ægtet Dig, vare hans Børn gjort arveløse. Her er hans Brev til Dig — jeg har ikke læst det; men efter hans Onkels Sigende, og jeg veed, at Onklen er en troværdig

Mand, indeholder det, og kan det kun indeholde Beklagelser over sin og din Ulykke."

Med et Ansigt blegt som Døden, med Øine, der næsten havde et vanvittigt Blik, saa fulde vare de af Fortvivlelse og Harme, greb Ida Brevet, og uden at aabne det kastede hun det ind i den flammende Ovn. Saa forlod hun hastig Værelset uden at sige et Ord til sin Fader, der stod og saae efter hende med bekymrede Blikke.

Hun lukkede sig inde, kun en halv Timestid, i sit eget Kammer. Derpaa traadte hun ind til Familien med dødblege Kinder; men det var tydeligt at see, at hun ikke havde fældet nogen Taare; Øinene straalede tvertimod med en besynderlig Glands. Da hendes Moder vilde komme hende imøde med deeltagende Ord, bad hun hende koldt, om hun ikke for Fremtiden maatte forskaanes for enhver Hentydning til en Episode i hendes Liv, der var heelt afsluttet. „Heelt afsluttet", gjentog hun med et forunderligt Smiil, medens dog hendes blaablege Læber zittrede. Hun tog nu med Iver fat i sit sædvanlige Arbeide, var ikke engang mere taus, snarere mere talende end sædvanligt. Hendes bekymrede Moder lagde Mærke til, at hendes Datter næsten Intet nød ved Maaltiderne, at hendes Fingre skjælvede, medens hun ivrigt stak Naalen ud og ind. Og hendes Udseende talte om den indre Kamp, der foregik hos hende. Bleg, med sorte Ringe under Øinene, der straalede medens de kæmpede for at holde Taarer tilbage — Taarer, hvis Væld var en bitter Harme, snarere end nogen Sorg — indgav hun sin blide Moder en Følelse, der næsten lignede Skræk. Men hun vilde ikke modsige sin Mand, ikke gjøre ham deelagtig i sin Bekymring for

Datteren, naar han fortrøstningsfuld talte om, „hvor godt Ida bar sin Sorg". Men Buen blev spændt for stramt — og en Dag brast den pludselig. Tre Maaneder efter hendes Skuffelse gik hun med Et, uden foregaaende Sygdom af nogen Art, fra Forstanden. Hendes Vanvid var vildt og ustyrligt. Hun maatte bringes paa en Sindssygeanstalt. Hun var der i to Aar, da blev hun helbredet; men hun havde i denne sørgelige Tid mistet sin Fader. Moderen flyttede med hende til en Provindsby, hvor de levede i Stilhed. En høi Grad af Tungsindighed forblev som Efterladenskab hos hende efter hendes Sindssygdom. Forresten var hun den Samme i de fleste Ting. Hun var arbeidsom og blev helst hjemme; men fiint og smukt skulde Alt være om hende. Hun havde en sand Afsky for Alt, der tydede paa Sparsommelighed, baade med Hensyn til sin egen og sin Moders Dragt eller deres Omgivelser. Moderens Formue var svunden temmelig meget ind, da Faderens Kald jo kun havde været lille, og de havde ført et temmelig kostbart Liv i Præstegaarden. Men med Resterne af sin Formue og sin Pension saae hun sig istand til i en vis Grad at føie Ida i hendes Hang til Pragt, især da Sønnen, Knud, ikke vilde tage imod megen Hjælp af Moderen, men ved sine Manuductioner næsten aldeles ernærede sig selv, paa samme Tid, som han fortsatte sit theologiske Studium.

Ida elskede denne Broder, maaskee mere end hun nogensinde havde elsket Nogen, hendes unge Elsker ikke undtagen. Knud var sin Søsters Contrast, især hvad Karakteren angik, dog ogsaa af Udseende og Væsen. Men hun netop derfor elskede ham saa høit og satte ham saa

høit? Der var en ædel Simpelhed, en hellig Eenfoldighed i hele hans Væsen, hans Tænkemaade og hans Liv. Der er i Menneskenes Sinds Bygning, om vi tør bruge det Udtryk, en Forskjellighed svarende til den, der findes i Bygningsstilene. Et Menneske har en vis rig Mangfoldighed i sin Sjæl; man kan kjende et saadant Menneske aareviis og dog støde paa noget Nyt, noget Uventet, Noget, man har overseet — og der har man Lighed med den maurisk og tildeels den gothiske Stiil. Et andet Menneske har en saadan ædel Simplicitet i sin hele Fremtræden og ind til sit dybeste Indre, at man strax kjender ham i alt væsenligt. Hos ham vil der aldrig vente En ubehagelige eller behagelige Overraskelser, og dog kan han være aandrig og begavet i enhver Henseende; det er Karakterens Eenfoldighed, der stempler hans Gjøren og Laden. Og der have vi Lighed med den græske Bygningsstiil.

Som sagt, Knud var det Menneske, som Ida elskede høiest; men hun var, som en naturlig Følge af deres forskjellige Opfattelse af Livet, ofte saare misfornøiet med hans Beslutninger med Hensyn til hans Livsplan, og hvad han ansaae for sin Opgave i Livet. Hun tog sig det forfærdelig nær, da han, en theologisk Candidat med første Karakteer, besluttede at søge et Skolelærerembede og det paa Vestkysten af Jylland paa et saa isoleret Sted, som man kunde finde i Landet. Den Brud, han havde valgt sig, kunde hun ikke andet end indrømme, var en fortræffelig og meget dannet Pige; men hun var ikke fornøiet med, at han havde fundet hende i en meget beskeden Kreds i en lille Kjøbstad. Dog, da Moderen døde, bad Ida om at faae Plads i deres Huus, i den beskedne Skolelærerbolig. Der var jo

nu engang Knud, og hvor skulde hun ellers hen? Knud Carlsen og hans Hustru nænnede ikke at afslaae denne Begjæring; men det var med nogen Ængstelse, at de toge imod hende. Alle Spor af hendes Sindssygdom vare ikke udslettede, og hun maatte omgaaes med megen Varsomhed. Emilie vilde endelig indrømme hende det smukkeste og største Værelse, oppe i Gavlen, der havde Udsigt over Havet og Klitterne. Hun sørgede for, at dette Værelse blev smukt betrukket og indrettet saa bequemt som muligt for hendes Svigerinde.

Og nu før vi gjøre et Spring af over femten Aar i denne Families Levnetsløb, ville vi blot med nogle faa Ord fortælle disse femten Aars vigtigste Tildragelser. Omtrent otte Aar efter den stormfulde Nat, der fra Havets Skjød havde tilkastet dem deres Perle, den lille Marguerite, der efterhaanden blev Alles Glæde, især Idas, var den vigtigste Forandring i deres Liv indtruffen, nemlig at de fra Skolelærerhuset flyttede ind i Præstegaarden. Knud Carlsen havde nemlig opnaaet at faae Præstekaldet efter den gamle Præsts Død i den lille Landsby, hvor han saalænge havde været Skolelærer. Han kunde maaskee nok til den Tid eller ved at have ventet lidt længere, have opnaaet at blive udnævnt til et bedre Kald paa et mindre eensomt Sted; men hans Hjerte hang nu engang ved disse simple, men brave og kraftige Mennesker, der holdt af ham til Gjengjæld med en beundrende Kjærlighed. Han stod saa langt over dem i Dannelse, saa nær ved dem i aaben og djerv Mandighed. Af hans Mund havde de saalænge lært, hvad der forskjønnede deres tarvelige, møisommelige Liv og trøstede dem i deres mange Savn og Smerter. Han

blev hos dem derfor, da det maaskee havde været ham en verdslig Vinding at forlade dem. Hans Hustru var villig til at blive. Hun elskede ogsaa hans Menighed med Liv og Sjæl; hun elskede Havet, der talte til hende, syntes hun, som intet andet i Verden, snart mildt hviskende om alt det Skjønne dens Bølger havde beskyllet og seet, snart med Tordenrøst om de forfærdelige Ting, der skee paa Jorden. Og Ida? Hvorfor var Ida ogsaa glad ved at blive i den beskedne Stilling? Ida havde nu kun een Tanke for Livet, kun een Interesse, der greb hende med en Magt, der opslugte alle Følelser og enhver Higen og Tragten, der ikke vedkom dette Ene. Marguerite var nu bleven hende Et og Alt, saa at endog hendes Kjærlighed til Broderen maatte vige den første Plads i hendes Hjerte. Forgjæves havde man brugt alle mulige Midler for at komme paa Spor efter Marguerites Slægtninger. Det var jo dengang langt vanskeligere at gjøre disse Efterspørgsler end nu; dog var det gaadefuldt, at Intet opnaaedes ved alle Knuds Bestræbelser. „Havde det endda været en Fattigmands Barn," sagde han til sin Hustru, „saa kunde jeg bedre forstaae, at Ingen spørger efter hende." Den rige russiske Adelsmand, der var med ombord den Nat og druknede tillige med sin Hustru, paastod hans Familie og Venner, havde intet Barn. Det var usatteligt. Skibet havde været et italiensk Skib og var paa Reisen fra Calais til St. Petersborg, da det forliste. Og da alle Efterspørgsler vare forgjæves, ønskede Ida netop at man skulde blive der paa Stedet. „Her vil man komme og spørge efter Barnet — jeg veed, at vi her ville erfare, hvis Barn hun var. Her vil jeg helst blive."

Den lille Harald, der lod til at have udmærkede Gaver, besluttede de kjærlige Forældre at sende til den nærmeste By, hvor der fandtes en lærd Skole. De havde ham altsaa kun hos sig i Ferierne; det var Lyspunkterne i Knuds og Emilies Liv. Nu var han Student i Kjøbenhavn. De holdt begge inderlig af det Barn, der var blevet betroet dem paa en saa forunderlig Maade; men Idas Kjærlighed til Marguerite var af den Art, der næsten ikke taaler, at Andre blot ville have Lov til at elske Gjenstanden for deres Tilbedelse. Ja, hun tilbad Barnet. Det bedste, hun kunde skaffe det, var ikke godt nok til det, og Emilie var ofte bekymret for den Virkning, al denne Forgudelse vilde have paa Barnet. — Femten Aar ere nu hengaaede, og vi ville optage Fortællingens egentlige Traad.

Det var en heed Dag i August Maaned. Vesterhavet laa tyst og stille og skinnede med de Solstraaler, dens smaa Bølger fangede i deres muntre Leg; thi Havblik var det dog ikke. Døre og Vinduer i Præstegaarden stode alle aabne, for at give Indpas til den svage, men friske Luftning, der kom fra Søen.

I Havestuen sadde en ældre og en yngre Dame. Det var Ida og Marguerite. Ida var jo bleven en heel Deel ældre af Udseende, end da vi sidst saae hende, men til Gjengjæld saae hun mindre mismodig ud, og hendes Kind var mindre bleg. Hun havde faaet en Interesse i Livet udenfor sig selv; hidtil havde hendes Sind altid vendt sig ind ad og tæret paa de bittre Minder.

Det havde forbauset Enhver, der uventet var bleven Tilskuer i denne Stue, at see et saa deiligt og sjældent Syn, som det Marguerite frembød. Ida fandt en Glæde

i at smykke sin Yndling; og hun havde forholdsviis gode Indtægter til sin Raadighed. Knud havde ikke villet dele den Formue, Forældrene efterlod, med hende, men havde ladet den komme hende heelt og holdent til Gode. Hun kunde derfor klæde Marguerite i Silke og Fløiel, og det gjorde hun bogstavelig ogsaa. Knud og hans Hustru vare maaskee lidt svage ligeoverfor Ida i dette Punkt. De bifaldt ikke Idas Maade at opdrage Marguerite paa; men de indskrænkede sig til at udpege, hvad de syntes var urigtigt, og Knud brugte ikke nogen Myndighed ligeoverfor Søsteren. Men det maa jo tilstaaes, at dette Forhold var lidt vanskeligt, hvilket vi kunne forklare ved blot at gjengive et Svar af Ida til en Bemærkning hendes Sviger-inde gjorde et af de første Aar, Marguerite var hos dem.

„Du har din Mand og dit Barn, Emilie; lad mig beholde Marguerite som mit Barn. Mit Hjerte har saa-længe været saa tomt — oh saa tomt, saa goldt — lad mig beholde Marguerite;“ og medens hun talte, fældede hun de første, de eneste Taarer, Emilie havde seet hende fælde. Og saa blev Marguerite overladt til Ida.

Det, der først vilde have forbauset En ved Marguerites Udseende, var hendes Dragt. Om de tykke, mørkebrune Lokker snoede der sig et høirødt Baand, broderet med Guld. Om den smukke Hals laa der en Guldkjæde, hvori der hang en lille Kapsel, ogsaa af Guld. Paa denne var ind-graveret Aarstal og Dato for hendes Frelse fra Havet. Hendes Dragt var en Efterligning i Snittet af den, hvori hun var funden hiin Nat. En rød Overkjole af fiint uldent Tøi var aaben foran og lod en Underkjole af hvidt Tøi, der var smukt broderet, komme tilsyne. Om Over-

kjolen var der syet en Guldlidse. Istedetfor en hvid Linning eller Strimmel, som andre Damer bruge og ogsaa brugte for et halvhundrede Aar siden, bar Marguerite en Fløilskrave om det halvaabne Liv af rødt Fløil, broderet med Guld. Hendes Træk vare regelmæssige; Næsen fiin og krum; Panden var ikke høi, men smukt dannet, og Øienbrynene havde været meget smukke, saa fine og penslede som de vare, havde de ikke været lidt for lige, slet ikke hvalte. Under disse Bryn var der et Par Øine, lysebrune — eller vare de blaa, eller skiftede de Farve? Og hvad udtrykte de? Store og drømmende vare de, som om de altid saae Noget langt borte, som vare de aldrig heelt optagne af det Nærværende. Tankefulde vare de; men nogen egentlig Følelse udtrykte de ikke. Hænderne, som Ida aldrig tillod at gjøre noget andet Arbeide end sye og strikke, vare smukt formede, men ikke smaa; som ogsaa hendes hele Skikkelse var af den Slags, som man faaer en Ahnelse om vil blive for svær med den modnere Alder. Hun var lidt over Middelhøide. I dette Øieblik var hun beskjæftiget med at brodere paa et hvidt Klædningsstykke. Ida sad ligeoverfor hende, beskjæftiget med at strikke en meget fiin hvid Strømpe, rimeligviis til sin Yndling.

Nu traadte Pastor Knud Carlsen ind.

Han er bleven meget ældre, siden vi saae ham sidst; det vil sige, hans Haar er næsten heelt graat, og hans Skuldre ere lidt bøiede; thi stærk har han aldrig været. Men hans lysende Øine og hans næsten barnligskjønne Smiil ere uforandrede.

„Her er Brev fra Harald," udbrød han med glad Røst, idet han traadte ind i Stuen; „hvad synes I, han

foretrækker at komme herhjem, istedetfor at gjøre den Udflugt til Møen og Bornholm, jeg havde tilbudt ham."

„Det er da besynderligt," sagde Ida, og hendes Stemme røbede ingen Deeltagelse i Broderens Glæde.

„Er det besynderligt, kun besynderligt, Ida? Er det ikke fornøieligt, at han foretrækker Hjemmet for alle andre Steder? Hvad siger Du, lille Perle," og han vendte sig til Marguerite, som han ofte gav denne kjærtegnende Benævnelse.

Strax da Knud havde udtalt Haralds Navn og sagt, at han kom hjem, havde en svag Rødme, den yndigste Karmin, udbredt sig over hendes Kind og oplivet hendes ellers noget matte brunlige Hudfarve. Nu svarede hun langsomt, som om hun besindede sig ved hvert Ord hun sagde:

„Ja, det er jo deiligt, deiligt for Eder, at han saaledes elsker sit Hjem. Naar kommer han, kjære Fader?"

Ida havde seet paa hende strax, da Præsten talte til hende, og det var med et undersøgende Blik. Hun vedblev at see paa hende, medens hun talte. Hun havde rimeligviis lagt Mærke til, at Marguerite rødmede, og et Udtryk af Bekymring eller vel snarere Mishag var gaaet hen over hendes Ansigt:

„Er det da ikke ogsaa glædeligt for Dig, hans Søster, og for hans Tante, at han saaledes foretrækker os og vort Selskab for en saa deilig Udflugt? Ja, nu vil jeg gaae hen til En, der ganske vil dele min Glæde," sagde Knud, og der var lidt Spor af Krænkelse i hans Maade at tale paa. Han gik ud af Havedøren til sin Hustru, der var ifærd med at eftersee og pleie sin Have.

Emilie var kun bleven lidet ældre af Udseende i de femten Aar. Hendes Haar var blevet lidt blandet med Graat — det var det Hele.

„Emilie, Harald kommer til os istedetfor at tage til Møen og Bornholm. Hvad siger Du til det, lille Kone.“

Emilie saae paa ham først med et glad Smiil — men saa blev hun alvorlig, og hun sagde Intet.

„Hvad gaaer der dog af Eder Alle — hvorfor ere I ikke som jeg, baade glade og stolte over, at Harald foretrækker sit Hjem og vort Selskab for en Udflugt, der dog nok kunde friste et ungt Menneske?“ spurgte han forundret.

Emilie svarede ikke strax. Hun trak sine Have-Handsker af, lagde Havesaxen og Lugegaflen, hun havde brugt ved sit Arbeide, i det aabne Vindue til et lille Skuur, der stod i Nærheden og brugtes til at gjemme Haveredskaber i. Derpaa lagde hun sin Arm ind i sin Mands, og begyndte at gaae hen til den modsatte Ende af Haven, hvor Carlsens med stor Omhu havde faaet en lille Buegang af Hasselbuske opelsket.

„Kjære Knud, Tanken om Haralds Besøg vilde kun have glædet mig, og det i høi Grad, som jeg neppe behøver at sige Dig, var der ikke en Bekymring, der blander sig i denne Glæde.“

„Og den er, kjære Hustru?“ spurgte Carlsen.

„At Harald, skjøndt han er den bedste, kjærligste Søn, dog neppe for vor Skyld har opgivet denne Udflugt.“

Knud saae lidt forundret paa Emilie. Derpaa var det, som om der gik et Lys op for ham.

„Du mener, at det er for Marguerites Skyld, at Harald opgiver sin lille Reise?“

„Ja, Knud, det frygter jeg for, at det er," svarede hans Hustru.

„Frygter det, Emilie? Hvorfor skulde vi egentlig frygte det? Er ikke Marguerite en yndig, elskværdig Pige?"

„Marguerite er den smukkeste Pige, jeg har seet, og hun er ogsaa yndig i sin hele Fremtræden. Men — var der intet Andet i Veien, saa veed jeg næsten ganske vist, at hun aldrig vil blive Haralds Brud."

„Hun elsker ham ikke, mener Du vel? Hun er jo endnu kun et halvt Barn!"

„Jeg er ikke ganske af din Mening. Marguerite er ikke et halvt Barn; Idas Kjærlighed og Omgang har været for hende, hvad Drivhuusvarme er for Planterne. Marguerite er mere udviklet i Følelse og Tanke, end de fleste Piger paa tyve Aar. Undertiden forekommer det mig, at hun veed om Haralds Følelser for sig, og at hun endogsaa tildeels gjengjælder dem. Men den stærkeste Følelse i hendes Hjerte — Knud, det gjør mig ondt at sige det, men jeg kan ikke andet end sige, at jeg troer, at den stærkeste Følelse i hendes Hjerte er en stor, vist næsten grændseløs Forfængelighed eller Ærgjerrighed, om Du saa vil."

„Skulde det være muligt, Emilie?" spurgte Knud, og hans Stemme var sørgmodig. „Du pleier ikke at være streng i din Dom over Andre — og Du har dog et skarpt Blik og holder jo meget af Marguerite, saa jeg kan ikke troe, at Du tager heelt feil."

„Det troer jeg heller ikke, kjære Knud — men jeg er bange for, at vi ikke ere heelt uden Skyld i, at denne Følelse, der vel nok er medfødt, har taget Overhaand hos

Barnet. Vi have overladt hende altfor meget til Ida, der, uagtet hun har et saa varmt og kjærligt Hjerte, er for sygelig i sit Sind til ret at have fattet sin Opgave ligeoverfor et Barn, hun skulde opdrage. Havde jeg indseet det saa godt fra først, som jeg nu gjør det, havde jeg vel kunnet gjøre en heel Deel til at modvirke denne uheldige Indflydelse paa Barnets Sind. Jeg nænnede ikke at forstyrre et Forhold, der var saa inderligt og kjærligt; men jeg er vist ikke heelt undskyldelig."

Knud saae paa sin Hustru med et kjærligt Blik.

„Er det, som Du siger, saa har jeg fuldt saa megen Skyld som Du, Emilie," sagde han. „Jeg var Idas Broder og den, paa hvem dog Ansvaret nærmest faldt."

De vedbleve at gaae taust henad Buegangen.

„Knud, det vil jeg ikke indrømme; jeg var jo bestandig hos dem — naar da ikke Ida, som rigtignok ofte skete, tog Barnet til sig op paa sit Kammer. Jeg maatte jo lægge mere Mærke til, hvad der foregik, end Du kunde. Det, der har gjort størst Skade, er naturligviis, hvad jeg maa troe er skeet, nemlig at Ida har fyldt Barnet med idelige Fortælltnger om Livets Pragt og Herlighed, naar Rigdom og høi Byrd forskjønne det. Men Ida har dog aldrig i min Nærværelse udtalt sig frit om Sligt. Dog, kan ikke alene den Dragt, hun anskaffer til Marguerite, vise os, hvorledes hun stræber efter at vedligeholde hos Barnet og hos sig selv et Haab om, at Marguerites høie Byrd engang skal blive anerkjendt? Og nu kommer jeg til det, jeg egentlig vilde sige Dig. En Moders Blik er skarpt, naar det gjælder hendes Barns Velfærd. Harald elsker Marguerite — han elsker hende lidenskabelig —

destoværre. Og Ida og Marguerite, især din Søster, finde at vor Søn" — her farvedes Emilies Kind med en let Rødme — „ikke er et passende Parti for En, hvis Fremtid Begge haabe paa engang skal blive saa glimrende."

Hun smiilte, idet hun saae op paa sin Mand — men der var Taarer i hendes Øine.

Et Par Dage efter aabnede Harald Laagen til sin Faders Have. Han kom flere Timer, før man ventede ham. Han vilde overraske og derved end mere glæde sine Kjære.

Medens Harald gaaer henimod Huset, ville vi beskrive ham for Læseren. En smuk Yngling er en større Sjeldenhed end en smuk Mand. Men Harald var en meget smuk Yngling, ja han var næsten fuldkommen smuk. Hans Træk vare aldeles classiske. Hans Øine mørkeblaae, med Øienhaar, der vare mørkere end hans mørkebrune Haar, der bølgede om den høie Pande. Naar han smilede til sin Moder, syntes hun, at alt blev lyst og klart om hende; hans Smiil var saa blidt, saa livsaligt, undertiden saa barnlig skjelmsk. Han var netop eet og tyve Aar gammel. Han var Student og havde udmærket sig ved sin Examen. Hans Hjerte var varmt og hans Gemyt blødt; hans værste Feil var, at hans Følelser meget let løb af med ham — han var lidenskabelig af Naturen. —

Han traadte ind i Havestuen, der sad Marguerite alene med sit Haandarbeide. Om Morgenen bar hun altid en almindelig, men altid meget smuk Morgenkjole.

„Marguerite!"

„Harald, er Du der allerede? Vi ventede Dig først i Eftermiddag," sagde Marguerite, idet hun reiste sig og gik ham imøde.

„Er jeg kommen for snart, Marguerite," sagde Harald, idet han greb hendes Haand, som hun havde rakt ham.

Han saae med beundrende Blikke paa hende, og hendes Kind farvedes af en let Rødme.

„Hvor Du er smuk i denne Dragt, Marguerite — gid Tante Ida dog vilde lade være at klæde dig saa aparte. Nu seer Du ud som en rigtig dansk Pige, Marguerite — vil Du ikke ogsaa være det?"

„Det kan jeg ikke blive, Harald, om jeg saa vilde det. Hvad min Dragt angaaer, da har den været mig til ikke liden Plage, da Tante Ida har været ene i sin Mening om den. Tjen mig i, Harald, aldrig at omtale min Dragt." Og hendes Mine havde lidt tilfælles med hvad en fornærmet Dronnings kunde være.

„Naa, jeg skal nok lade det være — Du er smuk i alle Dragter, det er sikkert nok. Hvor er Fader og Moder?"

„Moder er gaaet hen til den syge gamle Ellen — Fader er til Examen i Skolen."

„Og Tante?"

„Hun er paa sit Kammer, nu skal jeg sige hende, at Du er kommen."

„Nei," sagde Harald næsten ængstelig, „lad os sidde lidt sammen og tale om Et og Andet. Tante bryder sig ikke meget om mit Selskab."

„Tante Ida holder meget af Dig, Harald — hvor

skulde det være anderledes, saaledes som hun holder af din Fader?"

„Da under hun mig dog ikke det Eneste, der kunde gjøre mig rigtig glad, og det veed Du godt, Marguerite,", og hans Stemme var lidt usikker medens han talede.

Marguerite svarede ikke. Hun saae paa ham med et Blik, hvori han læste en Bebreidelse.

„Vær ikke vred, Marguerite! — Jeg holder meget af Tante Ida — men hun er saa forfærdelig skinsyg. Hun taaler jo næsten ikke, at man holder af Dig — og Du tilhører dog først og fremmest Fader og Moder. Du er jo deres Perle, bragt dem af de vilde Bølger."

Marguerite lo og sagde:

„Nei, Harald, Du er deres Perle — jeg bærer kun Navnet."

Nu traadte Ida Carlsen ind. Nogen stor Glæde røbede hun just ikke over Haralds uventede Ankomst.

„Goddag Harald! — Mon Du gjorde ret i at opgive den smukke Udflugt, din Fader havde givet Dig Lov til — Veiret tegner til at blive saa deiligt."

„Jeg foretrak nu en Hjemflugt, Tante — var det dog ikke naturligt?"

„Nei", svarede Ida, „ikke naturligt for et ungt Menneske, der har seet sig saa lidt om endnu."

„Harald" lød det fra Haven i det Samme — med en Stemme saa øm og kjærlig, som kun en Moders kan være; og Harald sprang ud i Haven for at møde sin Moder, som han elskede saa inderlig. Der var Glæde og Jubel ved Gjensynet; kunde han blot have ladet sig tilfredsstille med den!

Lidt efter kom Knud, og hans Glæde var maaskee den, der havde mindst Tilsætning af nogen anden Følelse.

Der fulgte nogle for Harald paradisiske Dage efter denne hans Hjemkomst. Veiret var sjelden deiligt. Og der ved Havet, hvor man paa en Graaveirsdag maaskee vilde have fundet, at Egnen af Naturen var lidt stedmoderlig behandlet, kunde der være smukt, saare smukt, med en ganske særegen Skjønhed i det deilige Veir. Morgen og Aften kunde Klitterne staae farvede med et rosenrødt Skjær, og med lidt Phanatasi kunde man tænke sig dem som Bjerge, sete i lang Afstand. Det tarvelige Græs, Marehalm, med nogle faa Lyngtotter hist og her, vrimlede af spraglede og glindsende Insekter. De smaa blaa Sommerfugle, der ere Hedens hjemmefødte Børn, flagrede i hundredviis omkring, uden at drømme om, at der gaves herligere Kost end den tarvelige, de indsugede fra de smaa Lyngblomster — ligesaa glade som deres straalende Sødskende, der gynge paa Tropens prægtige Blomster. Og saa Havet — det laa saa stille og drømmende — det gjengav om Aftenen Himlens Stjerner; og Maanens og Solens Straaler spillede afvexlende paa dets Bryst — saadan laa det som et slumrende Barn, der drømmer søde Drømme. Lig Menneskehjertet, der, naar det stormer vildt, kun bringer det, der er som forgjængeligt Skum, tilveie — men naar det er stille og sagtmodigt, tilegner sig Himlens Herlighed og afspeiler det i Livet.

Og paa dette Hav roede Harald og Marguerite ud, undertiden med sin Moder og Tante Ida, men fordetmeste vare de Unge ene.

Medens han sad og glædede sig ved hende og ved blot at være i hendes Nærhed, vare hendes Tanker langt borte; netop naar hun var paa Havet, var dette Tilfældet. Hvad havde dette Hav ikke berøvet hende — men vilde det dog ikke til Gjengjæld engang bringe hende en Opløsning paa hendes Livs Gaade? Besynderligt nok var der i hendes Hjerte kun liden Længsel efter at finde Forældres eller Slægtninges Kjærlighed; tildeels fordi hendes Hjerte af Naturen ikke just var kjærligt; tildeels vel fordi hun ikke havde savnet Kjærlighed, men tvertimod havde nydt den i rigt Maal.

Det var den sidste Aften før Haralds Bortreise. Marguerite saae paa ham med lidt Forundring, idet han og hun satte sig i Baaden for at roe ud paa Havet, thi hans Ansigt bar Spor af stærk Bevægelse. Før vi ledsage dem paa denne deres sidste Tour, ville vi fortælle, hvad der havde bragt den unge Mands letbevægelige Sind i Oprør.

Efter at man havde drukket Thee, var Harald gaaet op paa sit Værelse for at hente sin Hat. Medens han endnu var der, kom hans Fader ind til ham, og de stode da ved Vinduet og talte et Par Ord sammen. Et let Pust kom ind ad Vindnet til dem og et lille Blad Papir, der havde ligget paa Bordet, fløi ned paa Gulvet. Og da Knud Carlsen instinktmæssig bøiede sig og tog det op, kom han ganske uvilkaarlig til at læse følgende Linier:

Jeg elsker Dig, Du stolte Hav,
Min Perle Du mig bragte;

Mig dine vilde Bølger gav,
Perlen blandt alle Perler —

Marguerite!

Knud hævede Hovedet, idet han reiste sig fra at have optaget Papiret, og saae med et veemodigt Blik paa sin Søn; Harald var bleven blussende rød og derpaa ganske bleg, og der foer et Udtryk af Forlegenhed blandet med Ærgrelse over hans Ansigt. Knud lagde Papiret ned paa Bordet, og der undslap ham et lille Suk.

„Marguerite er en yndig Pige, Harald; vi holde Alle meget af hende — men din Moder troer, at alle hendes Tanker ere optagne af Muligheden af, at hun kan finde sine Slægtninge og blive anerkjendt af dem. Og ifald, at dette skete, bliver hun jo skilt fra os ved sin høie Fødsel — derom kan der vel ikke være Tvivl."

Harald saae paa sin Fader — der var et Udtryk af Forskrækkelse i hans Ansigt.

„Hvorfor skulde vi nu efter saa mange Aar troe, at der er nogen Mulighed for, at vi skulde — at hun skulde finde sine Slægtninge? Hvorledes skulde dette gaae til? Og hvor kan hun bryde sig om Mennesker, der bryde sig saa lidet om hende, som maaskee med Villie have fornægtet hende?"

„Til det første Spørgsmaal, kjære Søn, maa jeg svare, at der skeer mange underlige Ting i denne Verden. Til det andet, at din Moder, der aldrig taler hen i Vind og Veir, føler sig overbeviist om, at Marguerites hele Sjæl er optagen, eller rettest talt betagen af Længsel efter

at opnaae den høiere Stilling i Livet, hvortil hun troer sig født og baaren."

Harald taug, tog sin Hat, og han og hans Fader forlode nu Værelset.

Og Følgen af denne Samtale var, at Harald nu sidder med blussende Kinder og et uroligt Blik, der baade skyer og søger Marguerite.

De roede, en Tid lang tause, ud paa Havet. Marguerite havde, som allerede bemærket, seet med lidt Forundring paa Harald — men saa glemte hun ham og saae drømmende ud over Havet. Men han glemte ikke hende.

„Marguerite", sagde han endelig med lidt usikker Stemme, „hvad tænker Du paa?

Hun foer lidt sammen. Blodet steg i hendes Kind — og hun saae paa Harald med et lidt koldt Blik.

„Tanker ere toldfrie, Harald — men vil Du gjerne vide, hvad jeg tænkte paa, skal jeg sige Dig det", tilføiede hun i en blidere Stemme.

„Ja, Marguerite — siig mig det!"

„Harald, jeg kommer aldrig ud paa Havet, saa ofte jeg end gjør det, uden at tænke paa, om ikke Opløsningen paa min Livsgaade skal naae mig ad samme Vei, som jeg selv kom hertil. Jeg har en stærk Ahnelse om, at dette vil skee, og derfor vil jeg hellere blive boende paa dette øde Sted, end flytte bort, om det saa var til et Paradiis."

„Synes Du, dette Sted er saa øde?" spurgte Harald med en sørgmodig Stemme — „vort Hjem forekommer mig at være et Paradiis."

„Harald, det er jo dog ogsaa paa en ganske anden Maade dit Hjem, end det kan være mit. Undertiden, i Drømme, er jeg i mit virkelige Hjem, det Hjem, som jeg da i Drømme mener at være mit virkelige.“ Hun taug. Hendes Kinder blussede — Øinene straalede; men hun taug pludselig.

Harald lod Aarene falde. Han bøiede sig frem og stirrede paa Marguerite med en stum Beundring. Aldrig havde han seet hende see saaledes ud — saa straalende deilig. Endelig drog han Veiret dybt og sagde med lav Stemme:

„Og dette Hjem, Marguerite, hvorledes er det — vil Du sige mig det?“

Hun hævede Hovedet, og der kom et Liv i hendes Bevægelser og i hendes Aasyn, som der aldrig før havde været.

Hun hævede Haanden, idet hun beskrev den smukke Marmorhal, hendes Hjem i Drømmenes Verden.

„Slanke Søiler bære Loftet — det høie, hvælvede Loft — blomstrende Planter staae omkring dem og slynge sig op ad dem, — Luften er fuld af en sød Vellugt; det er fra Orangetræet, der blomstrer og vifter udenfor. Der er en Lyd af rindende Vand fra Springvandet udenfor Slottet.“

Hun taug. Blodet sank fra hendes Kind, og hun saae atter rolig hen paa Harald. Han havde seet paa hende, medens hun talede, og hans Kind var bleven mere og mere bleg, og hans Øine fyldtes efterhaanden med Taarer.

„Det Hjem ligner ikke vort“, sagde han efter en lille

Pause med sørgmodig Stemme; „det er saa forskjelligt fra vort, som det kan være. Men, Marguerite — drømmer Du ogsaa om Slægtninge — om en anden Fader eller Moder end dem, Du har fundet her?“ og han saae vist paa hende.

„Aldrig, Harald, aldrig!“

„Det er underligt — dog, mon det ikke er, fordi, at skjøndt dit Hjem her er saa fattigt, som Du jo selv synes, saa ere vi rige paa Kjærlighed til Dig, Marguerite. Du har da i alle Tilfælde ikke savnet Kjærlighed, vel Marguerite?“ Han talte saa inderligt, saa bevæget, at der opvaktes en dybere Følelse hos den unge Pige, end hun ellers kjendte.

Med et Smiil, der var saare skjønt og gik den unge Mand lige til Hjertet, svarede hun med sagte Stemme:

„Nei, Harald, jeg har aldrig savnet Fader eller Moder eller — Broder. Jeg har aldrig savnet Kjærlighed.“

Harald svarede ikke. Han tog et Par raske Tag i Aarene, og den lette Baad sløi over Vandet. Men der var Uro i ham iaften. Han maatte, han vilde vide lidt om, hvad Marguerites Følelser, ikke blot hendes Phantasier, vare med Hensyn til Fremtidsforhaabninger — de optoge jo ganske hendes Sjæl, meente jo hans Moder.

„Marguerite“, sagde han efter en liden Stund, „da Du altsaa hverken savner eller længes efter Slægtninge — Fader og Moder kan der vel neppe være Tale om, de havde ikke hvilet, indtil de fandt deres Barn; da Du ikke længes efter Mennesker, saa kunde Du vel nok finde

Dig i at slaae Dig til Ro hos os? En Marmorhal kan man da ikke længes saameget efter eller savne — især naar man aldrig har seet den, den være nok saa prægtig i Drømmenes Land, vel?" og han smiilte til hende, idet han sagde de sidste Ord.

Marguerite saae forbauset paa ham.

„Men, Harald, kan man da være ligegyldig for at vide sin Byrd — sit rette Navn?"

„Dit Navn, Marguerite — det er det deiligste paa Jorden — Marguerite" og han dvælede ved Navnet, som var det ham en Fryd blot at udtale det, „og hvad din Byrd angaaer — Du kom jo til os som Kong Skjold, Marguerite, og Ingen har vel tvivlet om hans Byrd," og han saae skjelmsk smilende paa hende.

Men den unge Pige svarede heelt fortørnet:

„For Dig er det Spøg, Harald; for mig den bittre Alvor, at jeg ikke veed, hvad Navn jeg egentlig bør bære. Men ukjendt, som det er mig, holder jeg det høit i Ære og vil gjøre det til min Dødsdag."

„Marguerite, har jeg saaret Dig, da tilgiv mig — kjære Marguerite! Oh, Marguerite, er det en smukkere Bolig og flere af Livets skjønne Ting, end vi her eie, Du savner — da kan maaskee Kjærligheden engang skaffe Dig det Altsammen. En kostelig Perle bør have en smuk Indfatning — det er vist. Marguerite, slaae Dig til Ro hos os, og kommer Du end ikke til at boe i en Marmorhal — den blev for kold for os Nordboer i vort eget Land — saa skal Du dog maaskee komme til at boe, paa sin Viis, ligesaa smukt. Du skal komme til at boe, hvor Bøgen overskygger et herskabeligt Tag, hvor Nattergalen

slaaer sine Triller den halve Nat; hvor Alt er smukt og prægtigt, kun ikke saa smukt og ikke saa prægtigt som den unge Herskerinde over det altsammen. Jeg troer det saa vist, at Kjærligheden vil formaae at skaffe Dig det Alt — eller jeg" her talte han for første Gang om sig selv, „vil døe i Forsøget. Jeg forlanger ikke at eie min Perle, før jeg har en kostelig Indfatning til den. Marguerite, vil Du vente paa mig? — Marguerite, vi ere begge unge endnu, men vil Du give mig din Tro, saa vil jeg vente og arbeide, som Ingen før har gjort det, for at fortjene Dig!"

Marguerite svarede ham ikke et Ord. Hun saae paa ham, først med et Udtryk af Forbauselse, der havde noget af Skræk ved sig, saa kom der gradviis udentvivl en blidere Følelse tillive i hende; thi Øinene fyldtes med Taarer.

„Marguerite, oh, svar mig dog — vil Du ikke engang svare mig?"

„Harald, Du glemmer jo reent, at jeg er et Barn endnu, og at jeg tilhører mig selv endnu mindre end et andet Barn gjør det. Harald, Du er jo min egen kjære Broder, ikke sandt?"

Harald drog et dybt Suk.

„Nei, Marguerite", sagde han derpaa mere rolig — „Du er ikke min Søster — og jeg er lykkelig ved, at Du ikke er det. Dog, Du har Ret — Du er endnu saa ung — og jeg, hvad er jeg endnu, at jeg tør bede Dig om din Tro? Men idag — jeg blev idag bange for, at min Perle skulde blive mig berøvet — og saa har jeg sagt det, der dog skal staae ved Magt. Jeg kommer

igjen, Marguerite — jeg kommer engang igjen med den samme Bøn" — han roede nu rask ind mod Land — og idet han rakte hende Haanden for at hjælpe hende af Baaden, gjentog han: „Jeg kommer igjen med samme Bøn."

Efter Samtalen denne Aften, gik der flere Aar hen. Harald kom hjem i alle Ferierne, og hans Tilbøielighed for Marguerite tiltog i Styrke, saa at det tilsidst var aabenbart for Alle, der saae dem sammen, at hans Sindsstemning var afhængig af hendes mindste Ord eller Blik. Hans Moder saae dette med Sorg, og undertiden gik den Tanke og Følelse igjennem hendes Sjæl, at det havde været vel for dem Alle, om Marguerite havde fundet et andet Tilflugtssted fra de vilde Bølger hiin Nat end ved Haralds Forældres tarvelige, fredelige Arne. Men hun undertrykte strax denne Følelse. Emilie havde en kraftig og kjærlig Sjæl; hun elskede Marguerite, skjøndt hun forvoldte hende saa megen Bekymring, og der var for megen Liv og Kraft i hendes Christendom til, at hun skulde give sig hen til unyttig Sorg over det, som var skeet, og som hun vidste dog maatte „tjene dem til Gode", der stolede paa Gud, hvor forkeert og sørgeligt det end saae ud. Det var hende ogsaa en Trøst, at Harald idetmindste ikke lod sig forstyrre ved sin Kjærlighed til Marguerite i sine Studeringer. Dog vidste hun jo, at ogsaa her gjorde denne Følelse sin Indflydelse gjældende — thi var det ikke netop fordi, at Marguerite var Maalet for hans Stræben, at han udmærkede sig saa meget ved alle sine Examiner og tilsidst fik et glimrende Laud. til sin Embedsexamen som juridisk Candidat? Moderens skarpe Blik iagttog nøie,

hvad Indtryk Efterretningen om de Triumpher, Harald feirede ved sine Studeringer, gjorde paa Marguerite, og det var hende tydeligt, at det meget lignede en Elskovs-Rødme, den, der dækkede hendes Kind, og en Elskovs-Straale, den, der udgik fra hendes Øie, naar hun hørte, at Harald havde udmærket sig ved sin Begavelse og sin Flid. Simpel, naturlig Deeltagelse var det ikke, hvad hun skjænkede de fornøielige Efterretninger, der kom fra Harald; men ligesaa sikkert vidste Emilie, at der var det, Marguerite ikke vilde opoffre for Haralds Kjærlighed, at der var det, hun satte høiere. Om hun skulde glædes eller sørge over denne Marguerites Mangel paa Deeltagelse i Sønnens Følelse, vidste hun ikke ret. Hun kunde ikke synes, at Marguerite i Alt var det, som hun vilde ønske, at Haralds Hustru skulde være.

I det Brev fra Harald til sin Fader, der meldte det heldige Udfald af hans Embedsexamen, laa der et lille Brev med Marguerites Navn til Udskrift. Det var et lille rosenrødt Brev, og da det faldt ud af Knuds eget Brev, undslap der ham et lille Suk. Han vidste jo fra Emilie, hvorledes Sagerne stode. Nu skulde rimeligviis stakkels Harald faae en bitter Skuffelse at bære paa stedetfor den Belønning, han saa trolig havde arbeidet for.

Han reiste sig langsomt fra sit Skrivebord og gik ind til sin Hustru med begge Brevene. En inderlig Glæde følte Moderen naturligviis ved Efterretningen om hendes Søns heldige Examen.

„Emilie, skulle vi holde dette Brev tilbage, og raade Harald til at vente endnu nogen Tid?“ spurgte Knud.

„Det troer jeg ikke, Knud“, svarede hans Hustru. „Jeg troer, at Marguerites Følelser ville altid vedblive at være de samme for Harald, som de nu ere. Hun holder af ham som af en Broder — nei, Knud, det er egentlig ikke saaledes. Hun er i Grunden forelsket i Harald“ —

Her afbrød Knud sin Kone og sagde med Forbauselse:

„Forelsket i Harald, det er jo netop det, Du mener, hun ikke er —“

„Kjære Mand“, sagde Emilie og smilede, „Marguerite er et heelt Phænomen mellem unge Piger, og kommer jeg til at sige mig selv imod, naar jeg taler om hende, saa er Grunden den, at der findes endnu flere Modsigelser i hendes Sjæl end i andre unge Pigers. Jeg burde have sagt: Marguerite vilde være forelsket i Harald, naar der ikke var Noget, som hun var endnu mere forelsket i — Drømmen om sin høie Byrd og om de storartede Forhold, hun endnu haaber at komme ind i. Og derfor kan jeg ikke sige, at hun elsker Harald, som en Søster elsker sin Broder — der er en evig Modsigelse i hendes Sjæl — hun elsker ham ikke — men hun vilde gjøre det under sædvanlige Forhold. Hun elsker ham ikke — ingen Kvinde elsker uden at ville opoffre baade Rigdom og Glands for den Elskedes Skyld — en Mand kan elske uden derfor at ville opoffre alle Livets andre Goder for sin Kjærlighed. Men ingen Kvinde elsker i Sandhed uden at ville det. — Stakkels Harald!“

Ida traadte i dette Øieblik ind. Hun saae bekymret paa Broderen.

„Emilie siger „stakkels Harald“ — er det gaaet ham imod ved hans Examen?“

„Tvertimod, Ida — her har Du hans Brev — læs selv, hvorledes det er gaaet ham.“

Ida tog Brevet, og hun blev meget glad ved dets Indhold. Hun holdt meget af sin Neveu — kun mere af Marguerite.

„Naa, Emilie, og Du siger „stakkels Harald“?“

„Ida, Du har vistnok en Ahnelse om, hvorfor jeg siger „stakkels Harald“, har Du ikke?“

Ida satte sig ned ved Vinduet, saae ud af det og svarede ikke strax. Knud forlod Stuen, og nu udspandt der sig en Samtale mellem de to Kvinder af et saa alvorligt Indhold, at Begge kom til at udtale sig for hinanden, som de aldrig før havde gjort det — disse to Modsætninger.

Emilie gik langsomt op og ned ad Gulvet, medens Ida sad og vedblivende stirrede ud ad Vinduet. De følte Begge, at det nu vilde komme til en Forklaring imellem dem om en Ting, som de hidtil stedse havde undgaaet at tale med hinanden om. Emilie var den Første, der talte.

„Ida“, sagde hun og standsede lige foran sin Svigerinde, „er det ikke sandt, Du har en Ahnelse om, hvorfor jeg siger „stakkels Harald“.

Ida vendte sig om til Emilie og svarede tøvende:

„Ja, Emilie, vel har jeg en Ahnelse om, hvad der maa være det Eneste, Du kan beklage Harald for — han, der i saa mange Ting er saa lykkelig som faa unge Mennesker. Han er smuk, begavet, elsket af Alle, der lære ham at kjende — er det fornuftigt at beklage ham, fordi

han skuffes i Opfyldelsen af et eneste Ønske, en Phantasi — de fleste unge Mennesker gjennemgaae en eller anden Skuffelse af den Art. Var han en Qvinde", her blev hendes Kind endnu blegere end ellers, „saa vilde jeg endda beklage ham — men Mænd — de faae saa let Bugt med en saadan Følelse, at Ens Medynk i saa Henseende er heelt overflødig."

Der var et Udtryk af dyb Ringeagt i hendes Ansigt og i hendes Stemmes Lyd, medens hun udtalte disse Ord.

„Jeg troer ikke, at Harald let vil faae Bugt med sin Kjærlighed til Marguerite. Husk paa, den er voxet med hans Vækst og er bleven stærk med hans Styrke. — Ak, Ida, er vor Harald ikke god nok til Marguerite?" Emilies Stemme skjælvede, medens hun udtalte de sidste Ord, og der stod Taarer i hendes Øine.

„Kjære Emilie, i den Forstand, Du mener det, er Harald god nok for den Bedste og Høieste i Landet. Men dog vilde det vel ikke forundre dig, om en Konge nægtede ham sin Datter tilægte, vel?" og hun smilte, medens hun tog Emilies Haand i sin.

„En Konge — sin Datter — men Ida, hvad taler Du dog om? Harald er ikke forrykt, saa at han skulde gaa hen og forelske sig i en Kongedatter og forlange hende tilægte. Er Marguerite en Kongedatter?" og hun smiilte, idet hun gjorde dette Spørgsmaal; hun havde en Ahnelse om, at Ida og Marguerite ikke vare langt fra at troe det.

Idas Kinder farvedes af en dyb Rødme.

„Hvo kan sige, hvad hun er? Er hun ingen Konge-

datter, saa har hun dog meget sandsynligt fyrsteligt Blod i sine Aarer — derom vidner det kostbare Tøi, hun fandtes i; derom vidner det kongelig Sind, der er i Barnet."

„Kjære Svigerinde, har Du ikke selv skabt dette „kongelige Sind", der er i Marguerite — og troer Du ikke, at et ydmygt, qvindeligt Sind var en større Skat? Bliv ikke vred, Ida", vedblev hun i en formildende Tone, thi hun saae, at der trak Uveirsskyer op paa Idas Pande, „men lader os tale alvorlig og fredelig sammen om en Ting, jeg ofte har havt paa Læberne for at sige Dig det, men bestandig har opsat at udtale mig om. Siig mig saa først og fremmest — hvad Rimelighed er der for, at Marguerite nogensinde vil erfare sin Herkomst efter disse mange Aars Forløb og disse mange forgjæves Forsøg paa at erfare Noget derom?"

Ida foer heftigt op —

„Det kan Du tale saa rolig om, men det kan jeg ikke taale at tænke mig, at det stakkels Barn, der var født til Storhed og Rigdom, skulde henslæbe hele sit Liv i vore trange, triste Forhold."

Nu kom Touren til Emilie til at blive vred. Hun havde megen Selvbeherskelse, men var i Grunden af et heftigt Sind, og i dette Øieblik blussede hendes Kinder, og hendes Øine straalede af den Bevægelse, hun var kommen i.

„Trange, triste Forhold — henslæbe sit Liv! — men Ida, kan det ikke stemples som Utaknemmelighed mod Gud at tale saaledes? Trange Forhold — jeg skulde dog mene, at Livet ved et prægtigt Hof er mere trangt

end vort Liv her midt i Guds frie Natur, med et fredeligt Hjem til at beskytte os og vort stille Liv fra Verdenslivets ofte saa oprørte Vande. Trist! Er her trist? Her ved det frie Hav, hvis Røst forekommer mig saa harmonisk som ingen anden Musik i Verden. Trist! med en Mand som din Broder til at omgaaes med, til at oplyse og veilede os" — her svigtede Stemmen hende. Hun fattede sig og vedblev: „Ida, min Lod som din Broders Hustru forekommer mig skjønnere og stoltere end en Dronnings, hvis hun ikke kan agte sin Mand, som jeg agter min, og friere og glædeligere end nogen Dronnings kan være det."

„Emilie, vil Du da sige, at der slet ingen Glæde er ved at nyde alt det Skjønne og Storartede, som Verden er saa fuld af, og som vi ere udelukkede fra? Lad saa være, at Du ingen Priis sætter f. Ex. paa at klæde dig smukt, saa kan Du ikke forlange, at en ung Pige ikke skal gjøre det. Og glemmer Du da reent de mange Ting, Du aldrig nyder Godt af, f. Ex. Musik og smukke Billeder? Glemmer Du, at Du ingen bedre Musik hører, end dine og Marguerites smaa Sange, og kun en enkelt Gang i de Aar, Du har været gift, har kunnet see en smuk Udstilling af Billeder?"

Emilie stod et Øieblik hensunken i Tanker, derpaa hævede hun Hovedet, og hendes Kind farvedes af en let Rødme —

„Ja, Ida, vel vil jeg indrømme disse Savn. Men for det Første vil jeg paastaae, at en Christen skal kunne undvære det Alt og dog være tilfreds og glad, især naar man i Livets Forhold dog har faaet i sin Lod det, som

er væsentligere — og det har jeg — min Mands og mit Barns Kjærlighed og min Glæde over dem. Men hvad mere er, Ida, jeg troer, at naar man elsker disse Ting, der saameget forskjønne Livet, saa eier man dem paa en Maade altid, om man end, som Du siger, er udelukket fra Nydelsen af dem. Forstaaer Du mig, Ida? Jeg eier det Alt; jeg har det her og der", og hun lagde Haanden først paa Panden og derpaa paa Hjertet. „Maaskee elsker jeg det Alt paa en lisligere Maade, end om jeg altid nød Godt deraf."

„Nei, Emilie, det hverken kan eller vil jeg forstaae. Jeg vil ikke blot nyde Livets Goder paa anden Haand, saa at sige, blot i mine Tanker! Hvad Gavn har man dog af Sandsen for Sligt, naar man ikke skal nyde disse Ting? — Sandsen derfor, det er Alt, hvad Du har. Kunde Du tænke Dig, at en Mand, der var indmuret i et bælgmørkt Fængsel paa Livslid, vilde skjønne paa, at han havde og havde havt sit Syn?"

„Ja visselig troer jeg det — han havde saa dog Haabet og Mindet. Og Mindet, endogsaa mere end Haabet, er det, der glæder mig ved disse skjønne, rige Livets Blomster — Tonernes og Farvernes Poesi."

„Ja, vi kunne tilnød forstaae hinanden, Svigerinde — enige blive vi aldrig."

„Ida, veed Du, hvad jeg vilde kalde Livets Goder, Velstand og Storhed, naar jeg skulde nævne dem ved eet Navn?"

„Usselhed, Dynd og Skarn, tænker jeg," svarede Ida i en ærgerlig Tone.

Emilie smiilte og sagde:

„Nei, det dog ikke; det er kun, naar vi gjøre utilbørlig Brug af dem eller sætte utilbørlig Priis paa dem, at de blive det for os. — Jeg vil kalde Rigdom og Storhed ved eet Navn — et stort Ansvar ligeoverfor Gud og Mennesker.“

„Da er det saamænd af alle Ansvar det behageligste, jeg kan tænke mig,“ svarede Ida.

„Noget nær det forfærdeligste, skulde jeg mene. Magten til at forarge eller opbygge fremfor Andre — Magten til at skade eller gavne Tusinder af sine Medmennesker — er det ikke et forfærdeligt Ansvar?“

„Kan gjerne være,“ svarede Ida; „men vi Qvinder ere dog fritagne mere eller mindre fra dette Ansvar.“

„Det vil jeg ikke indrømme; f. Ex. en Dronnings Letsindighed eller Feiltrin demoraliserer mere eller mindre Samfundet i høiere Grad, end en Qvindes, der er stillet lavere i samme. Men vi ere komne langt bort fra det jeg egentlig gjerne vilde sige Dig. Troer Du, kjære Ida, at det er til Gavn for Marguerite, at hendes Tanker saaledes bestandig dvæle ved en Mulighed og vende sig bort fra Virkeligheden, som den nu engang er. Det er umuligt andet, end at noget saa unaturligt, især hos en ung Pige — denne sygelige Ærgjerrighed — maa frembringe noget — jeg kunde næsten kalde det Skjævt og Forvoxent i Sjælen.“

„Emilie, Du lader til at glemme, at det hverken er min eller Marguerites Skyld, at hendes Skjæbne er saa forskjellig fra andre unge Pigers. Hvor kunne vi forsvare, at opmuntre hende til at glemme denne Mulighed, som Du kalder det, ved f. Ex. at forlove sig med Harald eller

en anden ung Mand af borgerlig Stand — naar saa der kom Slægtninge, der gjorde deres Krav gjældende, hvad saa? Bleve ikke begge de Unge ulykkelige? Og var hun nu ovenikjøbet gift —"

„Saa var der ikke Spørgsmaal om, at hun tilhørte sin Mand og hans Familie langt mere end de Slægtninge, der kom saa seent for at gjøre deres Krav gjældende! Og var hun endog kun forlovet, forekommer det mig, at det Samme var Tilfældet."

„Og om saa var," svarede Ida, „saa bestod jo netop Ulykken i, at hun ved de Baand, hun havde knyttet, blev forhindret fra at indtage den Stilling, hun ved Fødslen var bestemt til at indtage? Det forekommer mig, at det er, reent ud sagt, egoistisk af Harald —"

„Ida," svarede Emilie alvorlig, „stands dog med, hvad Du vilde sige, og betænk et Øieblik, inden Du fordømmer Harald, at hverken han eller hans Forældre bruge samme Vægt og Maal, som Du gjør, naar Talen er om disse Livets Goder, Rigdom og verdslig Ære. Han med al sin overstrømmende Kjærlighed kan ikke betragte Livet med de samme Øine, som Du gjør det. Forresten," og her blev hendes Tone streng, „er jeg ikke af Haralds Mening med Hensyn til Marguerite. Jeg troer ikke, som han, at eiede han først denne sin Perle, saa var der kun Glæde for ham i Livet. Det er med meget blandede Følelser, at jeg vilde see Marguerite blive hans Hustru. Jeg elsker dette Barn med alle hendes Feil, dem hun har ligesaavel som Harald, hvad Du nu end troer, kjære Ida; men jeg troer i Grunden ikke, at hun er skikket til at være en dansk Mands Hustru, en Mands, hvis Arbeide skal til

for at skaffe det daglige Brød, og muligviis kun vil være istand til at skaffe det daglige Brød. Men hvorvidt vi have Skyld i, at hun saa lidet synes skikket til at tage sin Deel af Livets Byrde, skal jeg ikke kunne sige."

„Hvorvidt jeg har Skyld deri, mener Du, Emilie," sagde Ida koldt; „men jeg tager gjerne Ansvaret. Lad hende hellere døe med Drømmen om al den Herlighed, hun er gaaet Glip af som sin eneste Arv, end synke ned til at leve som — som —"

„Vi gjøre det, Ida. Nuvel, lader os ikke tale mere herom; det er ørkesløst." —

Hun traadte hen til Ida og tog hendes Haand i sin. Hun saae paa hende med et Blik, der var ligesaa fuldt af Kjærlighed som af Sorg, kyssede hende og forlod Stuen. —

Imidlertid var Knud gaaet op til Marguerite, der sad paa Idas Værelse, havde givet hende Brevet og havde derpaa strax forladt hende.

Marguerites Skjønhed er tiltagen i de Aar, vi ikke have seet Noget til hende. Blomsten har heelt udfoldet sig, og hun er deilig, som hun der sidder med rødmende Kind og nedslagne Øine for at læse de Ord, der ere skrevne ud af det unge lidenskabelige Hjerte, der er et sandt Modstykke til hendes eget.

Marguerite!

Erindrer Du hiin Aften for flere Aar siden, da jeg første Gang bad om din Kjærlighed — og Du afslog min Bøn? Og naar jeg nu atter kommer til Dig med samme Bøn, saa vil Du vel spørge, om jeg da nu er mindre fattig paa, hvad der kan give mig Adkomst til en

saadan Skat, som den jeg beder om, end jeg var hiin Aften? Jeg er fattigere end jeg var dengang, Marguerite, fattigere i een Henseende. Kan Du huske, at jeg haabede og troede, at jeg vilde kunne skaffe Dig et Hjem ligesaa skjønt som det, der stod for Dig i dine Drømme; men her i vort Fødeland — ak, i mit vilde jeg sige! Jeg er ikke fuldt saa fortrøstningsfuld, som jeg dengang var — det er muligt, at jeg ved Flid og mine ivrige Bestræbelser vil kunne opnaae baade Velstand og Ære her i mit Fædreneland — men jeg er bleven ældre og kjender mere til Livet nu end dengang; jeg veed, at dette kun er muligt — ingenlunde vist. Men er jeg derfor end fattigere med Hensyn til dette Haab, saa kommer jeg dog til Dig med en endnu sikkrere Fortrøstning end før til, at det, jeg har at byde Dig, Marguerite, er mere værd end Guld og verdslig Ære. Er det dristig talt? At eie en Sjæl — en Andens udeelte Kjærlighed, hver Higen, hver Tanke, der rører sig i ham — at kunne sige: alt dette er mit — jeg er enevældig i dette mit Kongerige — er det ikke dog det stolteste Eie — det Kosteligste, det ene Menneske kan tilbyde det andet?"

Stakkels Harald ahnede ikke hele Syndigheden af disse hans Ord — og ak, af hans hele lidenskabelige Tilstand.

„Marguerite, naar jeg siger, jeg elsker Dig, saa lyde disse Ord saa matte, saa intetsigende i mine Øren. Man elsker Saamange og Saameget — men Dig — hvor finder jeg Ord, der kunne udtale mine Følelser for Dig? Fra den Dag, da jeg var saa stolt ved at faae Lov til at lede dine vaklende Trin for første Gang i Haven — ja fra

den Dag, den første Du var under vort Tag, da det blev tilladt mig at vugge Dig i Søvn — har jeg tilhørt Dig — ene Dig af Alle. Jeg elsker Fader og Moder — Dig tilhører jeg. Som Lyset omstraaler og forherliger alle Gjenstande, og som det gjennemtrænger enhver Vraa, endog den meest skjulte og sørgelige, og dog bringer lidt Liv til Alt og Alle — saaledes har min Kjærlighed til Dig gjennemtrængt min hele Sjæl med sit Lys og sin Varme — gjennemtrængt endog min lønligste Tanke og Følelse — ikke Noget lever i mig uafhængigt af Dig! Og vil Du forsmaae at tage dit Kongerige i Besiddelse? — Jeg skal ærligt stræbe at erhverve en Stilling i Livet, der kan være din Ægtefælle værdig. Dit Hjem som min Hustru skal blive smukt, Marguerite. Jeg elsker mit Fødested, mit Barndomshjem; det har en Ynde for mig, som intet andet Sted i Verden. Men jeg kan godt forstaae, at Du længes efter en frodigere Natur. Og at tilfredsstille denne Længsel, skal være min Bestræbelse. — Marguerite, Marguerite, hvad bliver Dit Svar? Spørg dit Hjerte tilraads — ikke Tante Ida.

Din Harald."

Marguerite sad længe i dybe Tanker. Blodet steeg og sank i hendes Kinder; endelig sukkede hun dybt. Og dette dybe Suk var det eneste Gjensvar, Harald fik for sin overstrømmende Kjærlighed — før det var for seent! Og dog var det sandt, hvad Emilie havde sagt. Hun var forelsket i Harald — men endnu mere i sine stolte Drømme.

„Han forstaaer det ikke — stakkels Harald — han forstaaer det slet ikke. Som om jeg brød mig om at

klæde mig bedre, at spise og drikke bedre, at boe smukkere end her — uden fordi, at alle disse udvortes Goder ere det synlige Tegn paa — paa den stolte Ting, at være født paa Livets høie Steder, paa, at man ikke er et Intet — en forsvindende Draabe i Verdenshavet, men er bleven udseet til at bære et Navn, ved hvis Lyd Menneskene standse og lytte efter." Hun gik langsomt op og ned ad Gulvet. „Undertiden," vedblev hun med sagtere Stemme og en blød Betoning, langt forskjellig fra den stolte Tone, hvori de forrige Ord vare blevne udtalte, „undertiden tænker jeg, at lykkeligere end Moder kan dog Ingen være; det forekommer mig undertiden, som om det kunde være en herlig Lod i Livet, at være Haralds Hustru — men saa husker jeg paa, hvad Tante Ida engang sagde mig: „Tænk Dig om dine Slægtninge — maaskee fyrstelige Personer — engang kom for at kræve Dig af os, og Du saa var forlovet eller gift med Hr. Jensen, Hr. Hansen, eller — Harald Carlsen." Og Tante har dog vist Ret; jeg tilhører ikke mig selv, ligesaalidt som en Prindsesse gjør det." Her hævede hun atter Hovedet stolt — hvo vidste, om hun ikke var en Prindsesse? Og saa gik hun ind til Ida for at hente Kræfter til sit Afslag.

Det var besynderligt, at to Mennesker som Knud og Emilie vare Forældre til Harald. I sin Ærlighed, følelsesfulde Karakteer og Iver ved sit Arbeide lignede han dem — men i sin Lidenskabelighed lignede han sin Tante Ida; nedarvet fra en fælles Kilde var den vel. Stakkels Emilie, hun havde gjort Alt hvad hun kunde for at modarbeide den; men en Magt, stærkere end en Moders, havde svækket hendes Indflydelse i mange Aar, og hun havde

tildeels mistet sin Søn; men hun skulde faae ham heelt tilbage igjen! Havde Marguerite elsket Harald, og havde hun været en Qvinde, som den, Emilie ønskede at hendes Søns Hustru skulde være, saa havde hans Lidenskab for hende neppe naaet den Høide, den var stegen til. Det Uopnaaelige har en Tiltrækning for enkelte Naturer, netop dem, der ere energiske og vante til at see Hindringer vige for deres Villie. —

Marguerites Brev til Harald bestod af faa Linier, tildeels sammensatte ved Ida Carlsens Hjælp.

„Kjære Harald!

Det vilde være umuligt, at jeg ikke skulde være taknemlig for en saadan Kjærlighed som din — men ligesaa umuligt er det, at jeg ikke skulde beklage den dybt.

Det er mig, som om Du ikke forstod mig, kjære Harald — eller er det, at Du ikke vil forstaae mig eller idetmindste ikke vil anerkjende, hvad der staaer saa klart for mig, nemlig den Omstændighed, at jeg ikke tilhører mig selv? Harald, jeg maa vide, hvem jeg tilhører, inden jeg tager en saa vigtig Beslutning, som den vilde være, at bortgive min Tro og min Haand.

Harald, jeg vil vedblive altid at være, i hvad der saa skeer, din trofast hengivne Pleiesøster

Marguerite.

Nogle Dage efter disse Breves Vexling kom Harald hjem. Han saae bleg og medtagen ud, og Udtrykket i hans Ansigt var tungsindigt. Det var umuligt for Emilie ikke at tænke paa, hvor glædelig en Hjemkomst det havde

været for dem Alle, denne hendes Søns, efter den vel overstaaede Examen, var Marguerite aldrig kommen under deres Tag. Men, som vi alt have sagt, hun undertrykte altid enhver saadan Følelse. Men der ventede hende en Sorg, hun ikke havde drømt om. Dagen før Harald forlod dem, bad han om at tale med begge sine Forældre om en Sag, der laa ham paa Hjertet. Imod Marguerite og Tante Ida havde han været taus og tilbageholden i de faa Dage, han havde været hjemme, og de havde Begge holdt sig saameget paa deres eget Værelse som muligt. De vare ogsaa fraværende, da Harald gjorde omtalte Begjæring, men alligevel sagde Knud, at det var bedst, de gik ind i hans eget Værelse.

„Du seer saa alvorlig ud, Harald — det er vel en vigtig Sag, Du vil tale med os om? Vi ere mere sikkre paa ikke at blive forstyrrede inde hos mig“ — og han reiste sig og gik ind i sit Værelse, fulgt af sin Hustru og sin Søn.

Havde Harald i dette Øieblik staaet for en Skranke og det skulde afgjøres for ham, om det blev Liv eller Død, havde Afgjørelsen ikke været vigtigere end den, han nu gik imøde. I Vinduet i Knuds Værelse stod der den Dag en blomstrende Heliotrope, og aldrig nærmede Emilie sig sidenefter denne Blomst, uden at denne Time pludselig stod lyslevende i Mindet med al sin dybe Vee; det var som om Blomstens Duft blandede sig med hendes Smerte og smeltede sammen med den.

„Fader og Moder,“ sagde Harald, da de havde sat sig alle Tre, „der er gjort mig et Tilbud, som jeg med Eders Samtykke vil tage imod. Din Ven D., veed Du

jo nok, har søgt og faaet et vigtigt Embede i Vestindien. Han har anmodet mig om at tage ud med sig og Familie som Huuslærer for hans Søn."

„Til Vestindien," udbrød forfærdet baade Carlsen og hans Hustru paa eengang.

„Ja, til Vestindien," svarede Harald. „Og som sagt, jeg vil med Eders Samtykke tage imod hans Tilbud." Han saae nu paa sin Moder, der bleg og med et Udtryk af dyb Smerte stirrede hen for sig; det var, som havde hun ondt ved at fatte sig efter dette uventede Slag. Endnu var det jo ikke afgjort, at Harald skulde bort; men det er en Egenskab ved gruelige Tilskikkelser, at deres første Tilsynekommen, det være sig end blot i Ahnelse, strax griber Sjælen med Vishedens Jernhaand. Hun vidste, at han vilde reise langt bort fra hende, dette hendes eneste Barn — vidste det ved hans første Ord.

„Oh Mo'er, kjære Mo'er!" udbrød Harald, da han saae hendes Smerte, og han reiste sig, knælede ved Siden af hendes Stol og greb hendes Haand — „Du maa tilgive mig al den Sorg og Smerte, jeg gjør Dig — det er en daarlig Gjengjæld for din Kjærlighed. Men hvad skal jeg gjøre, uden flygte fra hende, fra Marguerite — det er mig, som var jeg heelt fortvivlet, medens jeg er i hendes Nærhed, og hun vender sig saa koldt fra mig — jeg føler, jeg maa bort — jeg kan ikke taale at see hende — det er, som om mit Hjerte skulde briste, naar jeg er hende saa nær — og dog saa fjern. Lad mig komme bort — saa kommer jeg vel til Ro igjen."

„Nei, lad hende komme bort," sagde nu Emilie, med en Stemme saa streng, næsten haard, som hun aldrig før

havde talt med i sit Liv. „Med hvad Ret skal hun blive her og jage vort eget Barn ud i Verden?“ Hun brast i Graad og vred Hænderne; hun vidste saa godt, hvad der dog vilde skee.

„Troer Du, kjære, elskede Moder, at jeg kunde taale, at I vendte Eder bort fra Marguerite for min Skyld? Kan hun ikke gjengjælde min Kjærlighed — skal hun saa straffes derfor? Vær taalmodig, søde, kjære Moder — Du, som ellers er det taalmodigste af alle Mennesker. Det er jo godt, at jeg faaer seet mig lidt om i Verden, er det ikke? Og saa maaske allerede om eet eller to Aar kommer jeg tilbage — jeg har sagt D., at jeg rimeligviis ikke bliver hos ham længere end høist to Aar. Dermed er han tilfreds; han siger, at saa sender han den lille Søn hjem med mig, saa er han stor nok til at sættes i Skole herhjemme,“ og han vedblev at stille sit Forslag under alle mulige gunstige Belysninger. Knud Carlsen lod sig overtale — hans Hustru aldeles ikke, men hun resignerede. Hun turde ikke sætte sig imod denne Plan; hvad vidste hun, om det ikke virkelig tjente Harald bedst at komme ind under heelt nye Forhold; om det ikke vilde hjælpe ham til at vinde Bugt med en Lidenskab, som hun selv saa dybt beklagede.

Bleg og stille gik hun om i sine huusmoderlige Forretninger paa denne Dag; men skjøndt Hjertet var nærved at briste, var det kun hendes Bleghed og en veemodig Klang i hendes Stemme, der talte om hendes Sorg. Hun var en stille Korsdragerinde — altid beredt til at løfte Byrden og lægge den taalmodig paa sin Skulder.

Og nogle Maaneder efter reiste Harald fra sit Fædrene-

land. Han kom ikke tilbage til Hjemmet for at tage Afsked, efter at han denne Gang havde forladt det; derimod reiste Knud og Emilie over til ham for at sige ham Farvel. Stille og sørgmodige kom Forældrene tilbage, og der var en Forstemning imellem dem og Ida og Marguerite, indtil endelig et Udbrud af Følelse hos Marguerite — der kom Emilie heelt uventet, da hun troede Marguerite aldeles blottet for stærk Følelse — gjorde Ende paa den Kulde og Tilbageholdenhed, der var kommen ind i deres Forhold til hinanden, og bragte det gamle kjærlige tilbage.

Nogle Dage efter Forældrenes Hjemkomst gik Marguerite omkring i Haven; men hendes Blik og Tanker dvælede ikke ved Noget udenfor Huset, men kun ved den stille, blege Pleiemoder, der sad lige indenfor Havedøren, beskjæftiget med sit Haandarbeide. Endelig bruste Følelserne saaledes op i Marguerites Sjæl, at hun ikke længere kunde beherske dem. Hun gik ind til Emilie, kastede sig paa Knæ ved hendes Stol, lagde sine Arme om hendes Liv og brast i stærk Graad.

„Oh Mo'er, Mo'er," sagde hun hulkende, „Du maa ikke hade mig — Du maa ikke hade mig! Jeg er saa ulykkelig, Mo'er! saa forfærdelig ulykkelig!"

„Hade Dig, Barn, stakkels Barn," svarede Emilie, „hvor skulde jeg kunne hade Dig?" og hendes Taarer randt stille ned ad Kinderne, medens hun lagde sin Haand paa Marguerites Hoved.

„Oh Mo'er, I maae jo ønske, at I aldrig havde seet mig, at det vilde Hav var bleven min Grav hiin Nat — saa var jeg ikke kommen for at forstyrre Eders Lykke — for at sende ham bort — ham, der var Eders

Liv og Lyst — ham, der er saa god — saa smuk — saa klog — og jeg, hvad er jeg, at han skulde elske mig og forlade sit Hjem for min Skyld?"

„Marguerite — veed Du, hvad Sprog Du i dette Øieblik taler? Det er Kjærlighedens, Barn — Marguerite, elsker Du Harald?" og hun løftede hendes Hoved og saae hende vist ind i Ansigtet.

Marguerite rødmede dybt; hun fattede sig imidlertid og svarede mere rolig:

„Kjære Moder, Du veed jo nok — Du kan jo nok vide, at jeg elsker Harald — og maaskee, ja maaskee — jeg troer næsten", stammede hun forlegen, „at jeg — at jeg — men Moder, Du veed nok, at jeg ikke tilhører mig selv. Det fortæller Tante mig tidlig og seent."

„Jeg veed det vel", svarede Emilie fattet og blidt, „at Tante Ida har gjort Alt, for at Du ikke skulde glemme den Uvished, der hviler over din Herkomst. Jeg er ikke enig med Tante Ida i denne Sag — det har Du vel nok en Ahnelse om, Marguerite. Men lader os ikke tale mere herom — det er jo i alle Tilfælde for seent nu." Hun kyssede sin Pleiedatter paa Panden, reiste sig og forlod hende.

„For seent!" tonede det med en besynderlig Klang i Marguerites Sjæl. „For seent!" hvorfor bævede Hjertet ved disse Ord? Hun havde jo offret sin første Kjærlighed for sin Storheds Drøm. Ja, nu var det for seent at see tilbage efter den. —

Flere Aar ere atter hengaaede.

Atter slog Stormen med sine mægtige Vinger over den Egn, som er Skuepladsen for vor lille Fortælling. Atter reiste Havet sig til den voldsomme Kamp i den stormfulde Nat; og atter laa der et stolt Skib og kæmpede om sin Tilværelse med Storm og Hav, som for tyve Aar siden, da Marguerite bragtes til Danmarks Kyst. Men denne Gang lykkedes det de jydske Fiskere, disse brave Mænd, at hjælpe de Nødlidende; Alle, der vare paa Skibet, bleve frelste, og alle Hytter aabnede deres Døre for at tage imod disse lidelsesfulde Væsener, der midt i deres Lidelser dog følte den Glæde, som Ingen kjender uden den, der har følt den: Glæden over at være frelst fra en voldsom Død. Iblandt de Frelste var der En, der efter at være reddet fra Døden i de vilde Bølger, i flere Dage stod i Fare for at miste sit Liv ved Følgerne af, hvad han i flere Døgn havde lidt og stridt paa det forliste Skib. Alle hans Kammerater, hvoraf ingen behøvede mere end en rolig Nat til at overstaae Følgerne af, hvad de havde gjennemgaaet, vare enige om, at han, deres brave gamle Styrmand, var lidelsesfuld fremfor de Andre, netop fordi han havde været Sjælen i deres Kamp om Liv og Død i de rædselsfulde Timer. Han havde ikke kjendt til Ro og Hvile, ikke til Mad og Drikke under denne deres Kamp mod Storm og Hav, og nu var han sygnet om, da Frelsen var kommen, og laa i stærk Feber og phantaserede uafladeligt om Seil, der skulde rebes, og om Roret, der var itu. Skibsføreren, der var nødt til strax at maatte reise sin sørgelige Forretningsreise for at melde sit Rhederi, hvad der var skeet,

var glad ved at overlade Styrmanden, i hvis Priis han ogsaa var utrættelig, i Carlsens Hænder. I Præstens Huus var nemlig Styrmanden bragt hen, og her nød han den omhyggeligste, kjærligste Pleie. Emilie og Knud vaagede flere Nætter ved hans Leie, og stor var Glæden iblandt dem og iblandt Alle i Landsbyen, da Lægen endelig erklærede, at han var uden Fare, og de saae ham Dag for Dag komme til flere Kræfter. Endelig blev det ham tilladt at reise sig, og den første Aften, da han kunde drikke Thee i den hyggelige Dagligstue, havde Emilie ordnet Alt heelt festligt for at tage imod ham. Han var dansk af Fødsel, men var i hollandsk Fart; Skibet, der var forliist, var fra Amsterdam paa Veien til Riga. Hans Navn var Hansen. Den Erkjendtlighed og Hengivenhed, han følte for Carlsens Kjærlighed og Barmhjertighed imod ham, var saa stor, som den kunde være. Med Taarer i Øinene takkede han dem for deres kjærlige Pleie.

Theebordet stod festligt dækket. Havens sidste Blomster pryede det; og det Sølvtøi, der ellers kun brugtes ved selskabelige og høitidelige Leiligheder, blev sat frem i Aften til Ære for den gamle Sømand. Da alt var færdigt, gik Carlsen ind for at hente ham. Han havde iforveien forsynet Hansen med nogle af sine bedste Klæder.

Ida og Marguerite, saavel som Emilie havde Søndagskjolerne paa; og da den gamle Mand kom ind, reiste de sig Alle og gik ham venlig imøde.

Taarerne kom ham i Øinene, da han greb deres Hænder, En efter En, og hans Ord vare saa smukke i al

deres Simpelhed, da han takkede dem Alle, at de røbede megen Dannelse og fiin Følelse.

Efter at man havde drukket The, spurgte Carlsen ham, om han ikke var træt og trængte til Hvile.

„Nei, nei, Hr. Pastor", svarede Hansen, „nu vilde jeg gjerne sidde herinde i dette hyggelige Værelse og snakke lidt med Dem og Deres Damer, hvis De tillader det."

„Gjerne", svarede Carlsen, „ville vi nyde Godt af Deres Selskab. Men sæt Dem saa herhen i Lænestolen ved den aabne Dør; Luften er saa mild iaften, og see der — der kommer Maanen frem bag Klitterne. Du behøver ikke at tænde Lampen, Emilie; der kommer den, vor Herre tænder for os."

Og de satte sig Alle om den aabne Havedør for at tale sammen, medens Maanen kastede sine Straaler ind til dem og gjorde det heelt lyst om dem. Man var midt i September Maaned.

Man hører undertiden tale om det Rædselsfulde, der kan møde En, der vandrer vildsom om i Bjergegne, at han nemlig gaaer frem uden at ahne Uraad, og pludselig ligger der en dyb Afgrund lige ved hans Fod, som det næste Trin fører ham ned i. Men disse aandelige Afgrunde, som man gaaer imøde uden at ahne det, hvor langt forfærdeligere forekomme de os at være. Du begynder en Samtale med smilende Læbe og let bankende Hjerte — og med Et — ved et Ord — et Blik styrtes din Sjæl fra sin Lykkes Høide i en Afgrund, som Du maaskee endelig kommer op af, men med brudte Lemmer

og en Gru, som seent eller aldrig paa denne Side Graven forlader Dig.

Ida og Marguerite sadde der med venlige Blikke heftede paa den gamle Mand og lyttede til hans Ord. Han fortalte, at han var kommen i udenrigsk Fart derved, at hans Onkel havde nedsat sig i Holland og var bleven en rig Kjøbmand, der eiede Skibe. At han havde tilbudt Neveuen at tage sig af ham, og Hansen havde faret flere Aar med hans Skibe, først som Kahytsdreng, Jungmand, Matros, og endelig som Styrmand. Da var det pludselig gaaet galt med Onklens Pengesager; han døde af Sorg; men Neveuen havde faaet ham saa kjær, at han aldrig glemte ham. Han blev ved at fare til Søes, men havde aldrig brudt sig om at komme til at føre Skib. Hans Løn som Styrmand havde været tilstrækkelig for ham, der ikke var gift, og Æren af at føre Skib, havde han ikke brudt sig om; han havde sit Ansvar og gjorde sin Nytte, haabede han, saa godt som Captainen.

„Det er besynderligt nok, jeg har flere Gange været ved at fortælle det, men er saa kommen til at tænke paa andre Ting; for tyve Aar siden forliste jeg her paa Kysten med et fransk Skib, jeg havde taget Hyre paa i Amsterdam, og som ogsaa skulde til Riga."

Det var, som om han tog Veiret fra dem, der lyttede til ham — de kunde ikke strax tale. Endelig sagde Emilie med sagte Stemme:

„For tyve Aar siden? Netop paa denne Kyst?"

„Ja, hvis ikke alle vore Beregninger vare forkerte, saa var det netop paa samme Plet — hvis man kan sige

det om Havet — at vi aldeles tabte Herredømme over Skibet — denne Gang knækkedes Roret — sidst sprang Skibet læk."

Ida reiste sig halvt fra sin Stol, satte sig igjen og knugede Hænderne sammen, medens hun stirrede taus paa Marguerite. Denne sad bleg og skjælvende og ventede paa, hvad der skulde komme.

„Var der et spædt Barn ombord?" spurge Carlsen med usikker Stemme.

„Et spædt Barn ombord? Ja vist var der det, men hvoraf veed De det, Hr. Pastor?"

Et Suk, saa dybt, at det næsten var en jamrende Lyd, kom fra Idas Hjerte, der næsten holdt op at banke under dette Øiebliks forfærdelige Spænding. Marguerite dækkede sit Ansigt til med de skjælvende Hænder; Emilie, der sad ved Siden af hende, lagde Armen omkring hendes Liv, og saaledes ventede disse Mennesker paa, hvad den gamle Sømand havde at sige dem.

„Der var et spædt Barn ombord, Hr. Pastor, hvoraf De veed det, kan jeg ikke sige — dog jo — Liget er vel drevet i Land — thi levende kan det jo da ikke have naaet Strandbredden. Nu skal jeg fortælle dem, hvorledes det hænger sammen med dette Barn — men jeg trætter Dem vist, Hr. Pastor — De seer mig saa bleg ud", sagde Hansen.

„Aldeles ikke, min gode Hansen — bliv ved, bliv endelig ved — Ida, Marguerite", sagde han nu hviskende til dem, „skal jeg høre, hvad Hansen har at sig, og siden fortælle Eder det?" Han saae bekymret paa dem, men de svarede ikke et Ord, men bleve siddende i samme

Stilling. Og Styrmanden vedblev sin Fortælling uden at ahne Virkningen af sine Ord.

„Jeg vil begynde med Begyndelsen af Fortællingen, og den var langt borte herfra. I Rusland boede der en Adelsmand — Fyrste troer jeg de kaldes der. Han var gift med en Dame, der var en Deel yngre end ham, og i flere Aar havde de ingen Børn. Endelig kom der, til stor Glæde, en lille Søn. Da han var tre Aar gammel, havde Moderen den Forskrækkelse selv at see ham falde igjennem Isen paa en Flod, der løb igjennem deres Ejendom. Han blev frelst af en tro Tjener — Slaver er jo det Slags Folks Tjenere, saa han var Slave — der bragte ham iland. Men enten det var Følgen af dette Uheld, eller hvorledes det nu var, Barnet sygnede og døde et halvt Aarstid efter. Imidlertid havde Forældrene frigivet deres Slave paa Grund af, at han havde reddet Barnet, og hans Hustru, hvis Hverv det var at passe Barnet, som hun trofast hjalp til at pleie under hans sidste Sygdom. Alt, hvad jeg her fortæller, har jeg hørt af denne Slave, som jeg, hvad jeg snart skal fortælle om, kom til at reise med. Barnets Sygdom og Død havde den Virkning, at Fyrstinden blev saa tungsindig, at hun ikke var heelt ved sin Forstand. Lægerne raadede Manden til at reise med hende til Frankrig; maaskee kunde hun saa adspredes og derved komme sig. Og Søreisen skulde ogsaa styrke hende, meente de. Men hun vilde ikke reise, uden hun kunde faae den frigivne Slave og hans Hustru med. Hun havde fattet en saadan Kjærlighed til dem, meest vel for Barnets Skyld, at hun ikke godt taalte andre Folk om sig, end dem. Saa reiste

de da Alle, og flere Tjenere og Opvartningsfolk med — saa det var et heelt lille Hof de førte med sig. Men det blev ikke bedre i Frankrig, og efter et Aars Forløb vilde hun hjem igjen til Barnets Grav, som hun sagde. Nu traf det sig saaledes, at den frigivne Slavinde ventede at blive Moder; men de haabede Alle, at de skulde naae Rusland, inden Barnet fødtes. Saa gik de ombord; men Reisen blev flere Uger længere, end vi — jeg var med — havde ventet, paa Grund af Modvind og Stille. Og det lille Barn kom til Verden nogle Dage før den Storm brød løs, der satte Skibet til — det Skib, jeg talte til Dem om, har De vel gjættet, hvorpaa jeg forliste tæt herved for tyve Aar siden. Da Barnet blev født, tog Fyrstinden det strax til sig. Om hun troede, at det var hendes eget Barn, vidste man ikke ret; hun var jo virkelig i Grunden sindsforvirret. Men hun overøste det med Kjærtegn, og klæde det paa vilde hun selv med sit eget Barns Klæder, som hun førte med sig i en stor, kostbar Kiste. Moderen flyttede hun ind til en Køie ved Siden af sin egen — hun maatte nok amme Barnet — ellers pleiede Fyrstinden det selv. Saa kom Stormen — Gud veed, hvorledes de stakkels Qvinder havde det dernede i Kahytten — vi havde vor Nød og Kamp paa Dækket, for om muligt at frelse dem og os Alle. Kort før Skibet sank, saae jeg det Syn, der har grebet mig meest af Alt, jeg har seet i mit Liv. Der var bleven en Baad sat ud — jeg vilde blive paa Skibet — Alle kunde ikke være med. Fyrsten og Fyrstinden vare i Baaden — hun raabte og skreg paa Barnet. Saa kom den stakkels Moder op fra Kahytten og hun havde en Kurv med sig.

Ved at gaa ned i Kahytten havde jeg seet hende lægge Papir og Pen for Fyrsten, der stod og skrev Noget, der vel skulde i Kurven med Barnet; det havde jeg gjættet. Nu stod hun paa Dækket — bleg som Døden, men med et Ansigt som en Engels — hun gav sin Mand Kurven og sagde nogle Ord — kyssede ham, og saa sulgtes de ad ned i Baaden. Det sidste, jeg saae af ham var, at han sad i Baaden og snørede Kurven høit op paa sine Skuldre. Lidt efter blev Baaden slaaet itu af Bølgerne. — Hvad er der meer at sige — jeg svømmede for Livet. Vinden havde vendt sig og drev mig ud paa Havet, hvor jeg blev taget op af et engelsk Skib." —

Han taug — et Øieblik var der dødstille i Stuen. Han saae sig lidt forundret om i Kredsen — han mærkede, at hans Ord maatte have gjort en ganske uventet Virkning — hvorpaa mærkede han det? Alle sadde et Øieblik ganske stille, og Ingen gjorde nogen Bemærkning, efter at hans Fortælling var endt. Men nu reiste den ulykkelige Ida Carlsen sig — hun rakte Hænderne frem, som vilde hun gribe efter et Støttepunkt — og derpaa segnede hun om og var falden til Gulvet, havde hendes Broder ikke grebet hende i sine Arme. I en bevidstløs Tilstand blev hun lagt paa sin Seng. Marguerite var fulgt med; hun gik som en vandrende Støtte. Ansigtet var blegt og koldt og haardt; men intet Ord talte hun. Der blev sendt Bud efter en Læge, der ikke boede langt borte — da han kom, laa Ida i Krampetrækninger med Fraaden om Munden.

Imidlertid stod den gamle Sømand med et meget bekymret Sind ganske ene og forladt i Dagligstuen.

Hvad havde han gjort, tænkte han — han havde vel fortalt for rask væk om Ulykker til Lands og til Vands, om Børn, der døde fra Mødrene, som bleve forstyrrede af Sorg, om Folk, der druknede med smaa Børn i Kurve — kort, om allehaande Gruelighedeer. „Det er ilde, saaledes foran Qvinder at fortælle og beskrive alle disse Ulykker — Du har snakket for rask væk, gamle Peder Hansen", mumlede han selvbebreidende. Da traadte Emilie ind til ham; hun, denne sande Qvinde, der bevarede Tanke og Hjerte for Alle, ogsaa under de haardeste Prøvelser. Hun kom til den gamle Sømand; hun følte, at han maatte have en Forklaring.

„Kjære Madam Carlsen", udbrød han, idet han nærmede sig hende, „jeg har jaget Deres Svigerinde Skræk i Livet med alle mine gruelige Fortællinger og Beskrivelser. Det var meget ubetænksomt af mig — hvorledes har hun det nu?"

„Kjære Hansen", svarede Emilie, „De har ingen Skyld i, at Deres Fortælling har gjort en saa stærk Virkning paa os Alle. Har De lagt Mærke til den unge Pige — til Marguerite?"

„Ja vel har jeg det! Det er jo et deiligt Barn."

„Nuvel, hun er det Barn, De sidst saae som ganske spæd for tyve Aar siden paa Skibet, der forliste; det Barn, som Faderen tog med sig i en Kurv og, saavidt jeg har forstaaet, gav sit Liv hen for at frelse. Man meente nemlig, at han, naar han ikke havde havt hende paa Skulderen, vilde have kunnet undgaae en Planke af den sønderslagne Baad, hvis Slag var den egentlige Aarsag til hans Død."

Hansen var maalløs af Forbavselse. Endelig kom han sig af sin Forundring.

„Men jeg vil da haabe, at det saa dog har gjort mere Gavn end Skade, at jeg har kunnet oplyse Deres Pleiedatter om sin egenlige Herkomst? Det maa være uhyggeligt ikke at vide, hvem Ens Forældre er.“

„Ja, om det have vi været heelt uvidende hidtil. Paa Grund af den smukke, kostbare Dragt, hvori Marguerite fandtes, meente vi jo, at hun maatte være af meget fornem Fødsel. Men alle vore Udforskninger for at opdage hendes Slægtninge have hidtil været forgjæves. Nu undrer det mig ikke, at dette har været Tilfældet. Havde hun været af fornem Byrd, havde det vel været anderledes. Stakkels Marguerite!“ titsøiede Emilie, og der undslap hende et Suk.

„Ja, det er maaskee ogsaa undertiden bedre at være født af fornemme og rige Forældre — men det er da ikke altid, at Rigdom og Fornemhed bringer Lykke med sig i Tilgift — vel, lille Madam Carlsen?“

„Nei, visselig ikke — men — ja, det er nu dog en Skuffelse for Marguerite — jeg vilde ikke have talt videre herom, men jeg har nu forraadt vor Sorg ved at kalde hende „stakkels Marguerite“. Ja, for hende, maaskee især for min Svigerinde, der elsker hende, som var hun hendes eget Barn, bliver Skuffelsen i Førstningen tung at bære paa.“

„Aa ja, vi ere jo alle svage Mennesker, og kan godt være, at naar jeg en Nat laa og drømte, at jeg var Konge eller Keiser, at jeg saa blev skuffet ved at vaagne fra en saadan Drøm. Men til dagligdags“, her

strøg han sig om Skjægget og smiilte, „til dagligdags vil jeg dog helst være Peer Hansen, Styrmand. Naar jeg nu blot ikke har gjort Fortræd til Gjengjæld for alt det Gode, De og Deres kjære Mand har vist mig?“

Emilie rakte ham Haanden og forsikkrede ham om, at han var aldeles uskyldig i den Virkning, hans Ord havde havt; hvad mere var, det havde været hans Pligt at bringe Lys i denne Sag, naar han havde vidst, at Marguerite var det Barn, hvis Historie han vel var den Eneste, der var vidende om. Og saa gik han da lidt trøstet i Seng.

Ida laa hele Natten afvexlende i Krampetrækninger og i en dødlignende Døs. Carlsen, Emilie og Marguerite vaagede hele Natten ved hendes Seng. Marguerite gjorde Alt, hvad man bad hende gjøre for at lette den Syges Lidelser — hun flyttede Puder, bragte koldt Vand o. s. v., men alt uden at tale et Ord, og uden at der kom Skygge af Forandring paa Udtrykket i hendes Ansigt. Midt i Sorgen over Idas Tilstand, glemte Emilie ikke noget Øieblik Marguerite; men forgjæves viste hun hende sin Deeltagelse. Naar hun tog Marguerites kolde Haand og trykkede den i sin, laa den livløs uden Tegn paa, at hun følte Moderens Kjærtegn; naar Emilie saae med sit taarefyldte Blik paa den unge Pige, saa kunde det ikke siges, at Marguerite undgik dette Blik, men hun saae paa hende, som om hun stirrede paa en eller anden Gjenstand, men langt, langt borte. Hendes Kinder og Læber vare blaablege. Hun var som den, der, bedøvet af et Slag, kommer til sig selv, men endnu ikke ret sandser, hvad der omgiver ham. Mekanisk udrettede hun Alt, hvad Emilie

bad hende gjøre, men som om hun ingen Tanke selv havde derved.

Da Ida henad Morgenstunden faldt i en rolig Søvn, bad Emilie sin Mand indstændig om at søge nogen Hvile. Han samtykkede endelig deri efter megen Overtalelse. Da han var gaaet, vendte hun sig til Marguerite med samme Begjæring.

„Barn, gaa endelig ind og læg Dig paa Sophaen i Dagligstuen og prøv, om Du kan komme til at sove — det trænger Du til. Jeg sidder her og hviler mig i Lænestolen, medens Ida sover", hvilket hun netop syntes at gjøre.

Marguerite svarede ikkun et Ord, et mekanisk udtalt „Ja", og gik ud af Værelset, og hendes Moder hørte hende gaae ned ad Trappen og et Øieblik efter gaae ind i Dagligstuen neden under. Hun haabede nu, at nogle Timers Søvn skulde gjøre en god Virkning paa den unge Pige og give hende Kræfter til at bære hendes Skuffelse.

En kort Tid var der Ro i Præstegaarden. Endogsaa Emilie i sin Lænestol begyndte at lukke Øinene; da mærkede hun at Ida var ved at vaagne. Den Syge drog et dybt Suk og rørte sig i Sengen, og inden Emilie kunde komme hen til hende, havde hun reist sig heelt op.

„Hvor er Marguerite?" sagde hun med neppe hørlig Stemme. „Hvor er Marguerite?" gjentog hun ængstelig.

„Marguerite har lagt sig et Øieblik — Du har været saa syg, kjære Ida; men nu har Du sovet og er bedre, ikke sandt?"

Ida saae paa hende med et mat, sørgmodigt Blik —

„Lad Marguerite komme, Emilie — mine Øieblikke ere talte — jeg maa tale med hende —“ og med Emilies Hjælp lagde hun sig tilbage paa sit Leie.

„Saa vil jeg gaae og kalde paa hende — kan Du være alene saalænge, kjære Ida?“

„Bed hende tilgive mig, bed hende tilgive mig“, hviskede Ida.

„Nu henter jeg hende“, sagde Emilie og nærmede sig Døren.

„Bed hende tilgive mig“, hviskede den Syge for tredie Gang, idet Emilie gik ud ad Døren.

Da Emilie kom ned i Dagligstuen, laa Marguerite i en dyb Søvn. Hvad hun før havde været bleg, var hun nu blussende rød. Haaret hang opløst om Hovedet — Hænderne vare knyttede og trykkede fast ind mod Brystet, som havde hendes udste Bestræbelse, inden hun faldt i Søvn, været den, at standse Smerten derindenfor. Det gjorde Emilie saa ondt at maatte vække hende — det er saa haardt at forstyrre den midlertidige Ro, et Menneske har fundet ved Søvnens Ubevidsthed, naar en bitter Sorg venter den Opvaagnende.

„Marguerite“, sagde Emilie blidt og lagde sin Haand paa den unge Piges Skulder.

Marguerite foer op og saae med forvildede Blikke paa Emilie —

„Var det en Slave, han sagde? Er det Trælleblod, der flyder i mine Aarer?“ udbrød hun med en Stemme, der forraadte hendes Sjæls Qval, men som om hun ikke vidste, at hun talte til Emilie.

„Kjære Barn, berolige Dig lidt, Marguerite, min egen, kjære Datter! Jeg er kommen for at bede Dig komme til Tante; hun er vaagnet og vil see Dig, men husk paa, hvor syg hun har været; Du maa være rolig, naar hun seer Dig og taler til Dig.“

Marguerite samlede sit deilige Haar, der var heelt opløst, og stak Kammen i det; derpaa reiste hun sig taus og gik, fulgt af Emilie, op til Idas Værelse. Men da de aabnede Døren, blev Emilie forfærdet ved det første Blik, hun kastede paa Ida.

„Marguerite — stands et Øieblik — gaa ikke hen til hende — kald paa Fader!“ sagde hun forfærdet og forvirret.

Men Marguerite gik hen til Sengen og saae taus paa hende, der aldrig mere vilde tale til hende paa denne Jord.

„Er hun død?“ sagde hun med en Ro, som havde hun spurgt: „Sover hun?“

Emilie traadte hen til Leiet og sagde grædende:

„Ja, jeg troer det — oh, Barn, kald paa din Fader — stakkels Knud! — stakkels, kjære Ida!“

„Stakkels Ida?“ udbrød Marguerite — og endelig sprang de haarde Baand, hun havde lagt om sin Fortvivlelse, og hun brast i Graad. „Siger Du stakkels Ida? — oh Moder, Moder, kan jeg ikke ogsaa døe? Saa kunde I lægge os i samme Grav — oh, gid jeg kunde døe med hende!“ og hun kastede sig paa Knæ og lagde sit Hoved paa Idas Bryst.

„Marguerite — jeg maa bringe Dig hendes sidste Ord til Dig. Hun bad Dig tilgive sig — men hun

elskede Dig saa høit; hun har lidt saa frygteligt for Dig, at jeg siger Dig: elsk hendes Minde, Marguerite, og bedrøv hende ikke, hvis hun endnu seer os, ved at bukke under for den Skuffelse, der har ramt Dig."

Marguerites Taarer flød nu mere stille. Det var Emilie tydeligt, at hun et Øieblik glemte sig selv og sin Skuffelse og blot mindedes den Afdødes Kjærlighed, og kun tænkte paa, at hun havde tabt hende.

Da Marguerite nu syntes forholdsviis rolig, gik Emilie ind til sin Mand med det sørgelige Budskab.

Endskjøndt Ida i de sidste Aar havde vendt al sin Hu til Marguerite, saa at det syntes, som havde hendes Hjerte ikke Rum til Andre end det Barn, for hvem hendes Kjærlighed blev forhøiet ved den Tanke, at hun ved et Uheld var udelukket fra den høie Plads i Samfundet, der var hendes med Rette, saa havde hun dog eengang elsket sin Broder høist af Alle og elskede ham til det Sidste med beundrende Kjærlighed, endskjøndt de altid vare saa uenige i deres Livsanskuelser og hele Livsopfattelse. Og Knud havde bevaret en Broders opoffrende Kjærlighed til sin Søster, og det sidste Led, der bandt ham til hans Barndom og tidlige Ungdom, brast ved hendes Død. Og som Christen kunde han jo ikke andrt end beklage, at Verdsligheden havde taget hendes Sind saameget i Besiddelse, og dybt i hans Sjæl rørte der sig en ængstelig Tanke for hende, der saa pludselig var gaaet bort. Men han trøstede sig ved, at hun i mange Aar, i Grunden efter sin Sindssygdom ikke havde været fuldt tilregnelig, og fremfor alt trøstede han sig ved Guds Barmhjertighed.

Han stod længe taus og betragtede det deilige Liig;

thi Ida havde netop eiet den Skjønhed, der bevarer noget af sit oprindelige Præg igjennem Lidelser og Død. Han stod længe taus og betragtede hende — derpaa vendte han sig til sin Hustru, lagde sit Hoved paa hendes Skulder og græd, som han havde grædt, da han var Dreng, og han imellem skulde skilles fra den elskede Søster.

Marguerite var ikke da tilstede. Hun var gaaet ud i Haven. Der havde hun sat sig ned i Græsset; hun havde lagt Armene paa sine Knæ og sit Hoved paa sine Arme, og i samme Stilling sad hun der i mere end en Time. Taarerne vare standsede; men dog var det i Førstningen Ida og hendes Kjærlighed og Tabet af hende, der beskjæftigede hendes Tanker. Der var ikke Spor af nogen Bebreidelse imod den Afdøde i hendes Hjerte. Dertil var hun gaaet altfor villig ind paa alle Idas Anskuelser med Hensyn til, hvad Rigdom og Storhed havde at betyde i Livet. Og endnu, endnu kunde hun ikke indsee, at hun selv eller Ida havde overvurderet disse Goder. Det var kun Sorg over det Tab, hun havde lidt, der først optog hendes hele Sind, som vi alt have sagt. Hun bebreidede sig, at hun ikke havde været mere kjærlig deeltagende i denne Nat, da Ida havde lidt saa meget. Men hun havde været som forstenet efter det Slag, der kom saa uventet — saa kom Døden, som hun aldrig før havde staaet Ansigt til Ansigt med, Døden, som hun ikke engang havde tænkt paa ved Idas Sygdom; og nu var der løst op i hendes Indre, saa at Følelserne atter kunde røre sig derinde. Men midt i sin Sorg over Idas Tab laa der bag ved, inderst inde i hendes Sjæl, en Følelse af, at for hende selv var al Glæde i Livet borte. At hun maatte

døe som Ida. saa hurtigt og let, var hendes Ønske. Saa kom hun pludselig til at tænke paa, hvorledes hun skulde holde Livet ud — hun fik vel ikke Lov til at døe. Og med denne Tanke kom hendes bittre Skuffelse tillive i Sjælen igjen. Hvor skulde hun saa hen for at finde lidt Glæde i Livet? Alle de stolte Drømme, der havde fyldt hendes Sjæl med deres Glands, vare forvandlede til bittre, krænkende Minder. — Hun, Slavens Datter, der havde drømt om at være en Prindsesse! Paavirket af Ida havde hun anseet sin store Skjønhed, hvilken Ida meente havde et saa arjstokratisk Præg, som et Beviis paa høi Byrd. Nu forekom det hende med Et, som var det umuligt andet, end at den, seet med et kritisk Blik, maatte bære Spor af hendes lave Herkomst. En Slaves Datter — Slaveblod — disse Ord tonede nu atter og atter i hendes Sjæl. Saa kom pludselig Tanken om Harald — og hendes blege Kind fik atter Farve. I sin Fortvivlelse havde hun aldeles glemt ham og hans Kjærlighed — et sikkert Beviis paa, hvor underordnet en Følelse hendes Kjærlighed til ham var; han havde ellers været hendes første Tanke i hendes Sorg. Nu havde han været borte i næsten tre Aar, og hun havde altid søgt at jage Tanken om hans Kjærlighed og hans Sorg fra sig, havde mere og mere faaet Bugt med sin fremspirende Kjærlighed til ham. Hvorledes gik det da til, at nu, da hun tænkte paa ham, blev det lyst i hende? Fordi hun troede at vide saa sikkert, at for ham var hun altid Marguerite — kun Marguerite, den samme Marguerite, hvorledes det saa ellers gik hende i Verden. Endog hans Forældre maatte, med al deres Kjærlighed, dog see paa hende, Slavedatteren, med andre

Øine, end paa den, som de dog ikke havde kunnet vide, om hun ikke var — maaskee endog en Prindsesse! — Hun tog dog feil heri — hun vidste ikke, at Carlsen og hans Hustru havde naaet det høie Standpunkt, hvor Persons-anseelsen ophører. — Det blev lyst i hende — begyndte der ikke allerede at dukke et Haab op i hendes Sjæl — et Haab om, at Livet maaskee dog kunde have en bedre Skat til hende, end den hun var gaaet glip af? Men saa begyndte Skamrødmen at dække hendes Kind, og hun foer op, som for at løbe fra de lokkende Tanker, der havde begyndt at faae Indpas hos hende. Hun gik hurtig op og ned i Havens Gange, længst fra Huset. „Er det Slaveblodet, der gjør sig gjældende hos mig," tænkte hun, idet Blodet atter og atter steg og sank i hendes Kind. „Er det Slaveblodet, der gjør sig gjældende i en saadan Lavhed? Hæsligt, nedrigt — han var ikke god nok til mig, han den Fribaarne, den Smukke, den Gode, med sin lyse Forstand og sit varme Hjerte — og jeg, jeg Slavedatteren med Trælleblod i Aarerne, jeg skulde være god nok til ham! Nei, saa lav er jeg dog ikke, at jeg vil gribe et saadant Haab," og hun kastede sig ned i Græsset og græd de bittreste Taarer, nogen jordisk Sorg kan afpresse en Qvindes Øine, de Taarer, hun fælder over, at hun selv har bortstødt en Kjærlighed, hvis Værd hun ikke itide har vidst at paaskjønne.

Flere Timer efter kom Marguerite bleg og forgrædt ind i Havestuen, hvor hun mødte sin Pleiefader.

„Jeg vilde netop ud at opsøge Dig, mit kjære Barn. Du seer heelt syg og lidende ud — kom, sæt Dig her hos mig. — Vi have en fælles Sorg at bære paa; min

eneste Søster, min Barndomsveninde er gaaet bort — og Du har mistet et Menneske, der elskede Dig med en vidunderlig Kjærlighed."

Marguerites Sorg havde udmattet hende saa meget, at hun neppe var istand til at tale, men et Øieblik efter kom hun i en saa lidenskabelig Bevægelse, at hun reiste sig og stod foran Knud og talte, som kjendte hun ikke til Svaghed. I det Par Ord, hun havde svaret ham, var hun kommen til at kalde ham „Fader", som hun pleiede — men saa foer hun op og udbrød:

„Tilgiv mig, tilgiv at Slavedatteren vedbliver at kalde Dig Fader uden at have faaet Tilladelse dertil — det er saa vanskeligt at huske paa det, som jeg først nylig har faaet at vide."

„Barn," svarede Knud med en Strenghed, hun næsten aldrig havde hørt ham tale med, „er det en christelig Præst, en af Herrens Tjenere, Du saaledes taler til? Veed Du ikke, at i Christo er der hverken „Fri eller Træl". Efter Alt, hvad vi have faaet at vide om dine Forældre, har Du mere Grund til at agte dem, og vi ogsaa, end maaskee havde været Tilfældet, havde Du erfaret, at Du var af høi Herkomst."

„Men har Du glemt al den Sorg, jeg har forvoldet Eder. — Aldrig har jeg følt det som nu, at jeg ikke er Barn af Huset — ingen Ret har til at blive under Eders Tag — eders egen Søn jog jeg bort fra sit Hjem — men jeg — jeg veed ikke, hvor jeg skal gaae hen for at skjule mig for Alles Øine — jeg har Ingen — Ingen, hvis Pligt det er at elske mig og tage sig af mig —"

her dækkede hun sit Ansigt med Hænderne for at skjule sin Bevægelse.

„Marguerite, kom til Dig selv — er det Ingens Pligt at tage sig af Dig og elske Dig? Er Du ikke bleven os betroet næsten ligesaa meget, som noget Barn er blevet betroet sine Forældre? — Barn, giv Dig ikke saaledes hen til Sorg over din ringe Herkomst. Have dine Forældre været fromme Christne, som jeg troer af alt, hvad Hansen fortæller om dem, saa have de besiddet den eneste Adel, der er værd at eftertragte — de have været Guds udvalgte Børn — det skulde jeg dog mene, var at have modtaget et større Æresdiplom, end nogen jordisk Fyrste er istand til at bortgive."

Og han tog hende blidt ved Haanden og førte hende til sin Hustru — hun havde altid kunnet trøste ham — han meente, hun havde Trøst for Alle.

Det var en yndig Aften. En stille Høitidelighed bar hele Præstegaarden Præg af. Emilies og Marguerites Sørgedragt viste, at det ikke var en glad, men en alvorlig Høitidsdag, der nu var ved at gaae til Ende.

Ida var bleven lagt i Graven om Formiddagen. Samme Dag lige efter Begravelsen havde Styrmand Peder Hansen og hans Kammerater forladt deres Tilflugtssted med mange Forsikkringer om inderlig Taknemmelighed imod de Mennesker, som de skyldte saa meget. De havde Alle bivaanet Jordfæstelsen.

Nu sadde Knud Carlsen, hans Hustru og den blege,

nedslagne Marguerite i Havestuen, efter at de havde drukket Thee. Da hørtes der Trin i Haven, og lidt efter traadte Postbudet ind.

„Jeg saae Dem sidde i Døren, Hr. Pastor — saa gik jeg den nærmeste Vei ind igjennem Haven — her er et Brev, som De vist gjerne vil have — det er udenlandsk — fra Deres Søn, kan jeg tænke."

„Fra Harald," udbrød Forældrene og reiste sig for at tage imod Brevet. Marguerite var bleven blussende rød — men et Øieblik efter var hun bleg og stille som før.

Inden vi lade Læseren læse Haralds Brev, ville vi forudskikke nogle faa Beretninger, om hvad hans Forældre havde hørt fra ham i den Tid, han havde været borte. Han havde været omtrent tre Aar i Vestindien, og Forældrene havde hyppigt hørt fra ham i de Aar. Hans første Brev efter Ankomsten til Vestindien ville vi meddele det Meste af.

Hans Udreise havde været lang og meget farefuld. En Storm i Canalen i Nærheden af Goodwin Sands havde næsten kostet hele Skibets Forliis med Alles Liv, der vare ombord. Men Skibet var blevet frelst. Imidlertid havde Harald og den Familie, han reiste med, faaet at vide, hvad det var at see Døden lige forhaanden.

Harald havde naturligviis givet en Beskrivelse af disse farefulde Timer, og det som interesserede især Emilie meest, var hans Beskrivelse af den ældste Datter af Familien, nemlig hendes heltemodige Adfærd under Stormen og hendes christelige Hengivelse, da man troede, at nu var Døden for Døren.

„Oh, Moder," skrev han, „Du skulde have seet D.'s

ældste Datter i disse frygtelige Timer, da vi Alle ventede paa Døden. Hun er egentlig ikke saa smuk — men i den Stund var hendes Ansigt smukt som en Engels. Jeg saae hende knæle ved sin Moders Leie i Kahytten — om hende sov de smaae Sødskende. Hun hævede Øinene mod Himlen og holdt de sammenfoldede Hænder op imod den; saa hørte jeg hende sige: „Oh Moder, elskede Moder — vi have jo Alle elsket Gud og i vor Skrøbelighed søgt at tjene ham — lader os ikke forskrækkes, fordi Faderen saa pludselig kalder os bort fra Jorden. Glem ikke Sønnen, vor Frelser — Han vandrede engang før paa Havet — Han kommer os nu imøde paa de vilde Bølger — oh Herre, min Frelser — gjør Kvalen kort for os Alle — tag imod os i dine evige Boliger —" Nu kom hendes Fader ned og jeg gik bort — jeg havde jo ingen Ret til at være tilstede ved deres Afsked fra hinanden. — Men Herren vilde, at vi skulde frelses — var det, fordi vi havde den fromme christelige Pige med ombord? Kom Han virkelig os imøde paa Bølgerne og frelste os fra Døden?" Og saa fortalte Harald om, hvorledes et andet Skib var kommet dem nær og havde taget dem ombord. Og vi gaae nu over til Læsningen af det Brev, der kom hiin Aften, da Ida var bleven begravet om Formiddagen.

„Det er for mørkt til at læse Brevet her, kjære Kone, kom med mig ind i mit Værelse, der staaer Lampen beredt til at tændes," og Forældrene forlode Havestuen. Et Øieblik sad Marguerite som fortabt i sine Tanker. Derpaa reiste hun sig langsomt op og gik ud i den halvmørke Have. Der gik hun længe og vandrede frem og tilbage, inden Præsten og hans Hustru kom tilbage til Havestuen.

Hun kunde see Lampen brænde inde i Præstens Kammer, der ogsaa vendte ud imod Haven.

„Det maa være et langt Brev — hvad mon det indeholder?“ lød det atter og atter i hendes Hjerte. Endelig lagde hun til „hvad kommer det Dig ved?“ og med en vis Utaalmodighed gik hun ind i Havestuen, tændte sin egen lille Lampe og gik op paa sit eget Værelse, det samme, som hun og Ida havde levet saa længe sammen i. Ogsaa der sad hun længe uden at høre eller see noget til sine Pleieforældre. Sagen var den, at Carlsen og hans Hustru sadde og drøftede med hinanden, om det var værdt iaften at fortælle Marguerite det egentlige Indhold af Haralds Brev. Den endelige Afgjørelse blev det, som indeholdtes i Emilies sidste Ord i denne Samtale:

„Jeg vil blot hilse hende fra Harald iaften; imorgen fortæller jeg hende først Brevets Indhold.“

Saa gik de op for at gaae til Hvile; men paa Veien til deres Sovekammer gik Emilie ind til Marguerite.

Der var et Udtryk af inderlig Glæde i Emilies deilige Øine, et blidt Smiil omsvævede hendes Læber, da hun kom ind i Kammeret.

„Harald sender Dig mange Hilsener, Marguerite,“ sagde hun.

Hvor deilig lød ikke hendes Stemme — Moderhjertets Glæde tonede i den.

„Tak,“ svarede Marguerite roligt — saa roligt, som et Menneske kan det, der føler saa sikkert, uden egentlig at kunne give Grunde derfor, at han har lidt et stort Forliis. Hvoraf vidste hun, hvad der stod i Brevet fra

Harald? — Hun vidste, at han havde valgt en Anden!

Vi ville nu læse Haralds Brev.

Kjære Forældre!

Mit Brev kommer til at indeholde to Nyheder, den ene af hvilke jeg er vis paa vil glæde Eder — gid det maatte være ligesaa med den anden! Jeg vil ikke holde Eder i Spænding — kjære Forældre; skal jeg strax sige Eder den vigtigste Nyhed? — jeg er bleven forlovet med Dorthea D. — og den anden Nyhed — om nogle Maaneder reise vi herfra, og vil Gud, seer jeg Eder til Foraaret. At den sidste Nyhed vil glæde Eder, det veed jeg — men oh, kjære Forældre, kjendte I Dorthea, vilde I glæde Eder endnu mere over den Efterretning, at jeg har valgt hende til at være Eders Datter.

Aldrig har jeg følt mere end nu den dybe Betydning, der er i den græske Mythe om Venus Aphrodite og Venus Urania. Det er forunderligt, at disse Grækere have vidst at skjelne saa klart imellem Følelser, som vi den Dag i Dag saa ofte forvexle. Oh, jeg har kjendt Dig, Aphrodite! Du var deilig som Havet, hvoraf Du opsteeg, men Du handler grusomt med dine Tilbedere. Du lader dem tumle sig uden Fodfæste paa de vilde Bølger, og de ere vildfarende; thi for at see paa Dig, glemme de at see opad mod Himlens Stjerner, deres Veivisere. Men nu kjender jeg Dig, Urania! Du smiler til mig fra Himlen, hvorfra Du udgaaer — og Du selv viser mig Veien didhen! Oh Moder, hvad behøver jeg at sige mere, end at jeg elsker Dorthea, som Fader elsker Dig. Jeg kan godt see, at hun ikke er saa smuk som saamange Andre —

langtfra saa smuk som Marguerite. Men det er blevet mig forundt nogle Gange at see hendes deilige Sjæl i dens fulde Herlighedsglands, og det glemmer jeg aldrig. Og nu, naar hendes milde Blik straaler i Begeistring eller veemodsfuldt sænkes ved en eller anden Sorg, hun ikke formaaer at lindre — da seer jeg atter den deilige Sjæl, der afspeiler sig i hendes Blik — og hun er deilig, deilig som ingen Anden. Moder, jeg troer, at hun vil være en Datter efter dit eget Hjerte. Som et lille Træk, der vil lære Eder hende at kjende, vil jeg sige Dig hendes første Ord, efter at vi havde givet hinanden vort Løfte. Jeg fortalte hende om min Kjærlighed til Marguerite, om hvorledes jeg paa en Maade glemte Alt for hendes Skyld, glemte Gud! Hun var bleven bleg, medens jeg talte, hendes Øine vare nedslagne og hun havde intet Ord talt — men da jeg taug, hævede hun Blikket til mig, og en stor Forfærdelse stod afspeilet deri.

„Oh Harald," sagde hun med sagte Røst, idet hun greb min Haand, „lov mig een Ting — lov mig, at Du aldrig vil elske mig, som Du elskede Marguerite — aldrig vil glemme Gud for min Skyld. Du har forfærdet mig, Harald — en saadan Kjærlighed er forfærdelig."

Og dog, Moder, troer jeg ikke, at det var fordi Marguerite besad saamegen Skjønhed, at jeg elskede hende saa lidenskabelig. Havde hun med al sin Skjønhed eiet Dortheas Sjæl, saa var min Kjærlighed bleven ophøiet, renset. Var Dortheas Sjæl i Marguerites Legeme, saa vilde den Kjærlighed, hun opvakte, være den samme, jeg nu føler for hende. Men, Moder, jeg indseer nu først min Uret imod Marguerite. Det var egoistisk af mig at

plage hende med min Kjærlighed, som hun ikke kunde gjengjælde. Hils hende tusinde Gange, min kjære Pleiesøster. Har jeg for at gjøre Dig Forskjellen klart imellem mine Følelser for hende og dem, jeg nu nærer for Dorthea, sagt Ord, der kunde være saarende for hende, saa gjør det mig ondt. Jeg har endnu et varmt Sted i mit Hjerte for min Pleiesøster."

Nu fortsattes Brevet med Beretninger om, hvor kjærligt D. og hans Familie havde optaget ham som Søn — om Deres Hjemreise, og sluttede med tusinde Hilsener fra ham og hans Dorthea til dem Alle, ogsaa til den stakkels Ida.

Næste Morgen ved Theebordet fortalte Emilie Marguerite, at Harald snart vendte tilbage til Danmark, og et Øieblik efter — hun havde ligesom lidt ondt ved at komme frem med sin Nyhed — at han havde forlovet sig med Dorthea D.

„Barn, hvad gjør Du?" udbrød nu Knud.

Marguerite havde holdt en halvfyldt Kop under Maskinen, da Emilie talte. Hun tog den ikke bort, da den blev fyldt, idet hun hørte Emilies Ord, og nu flød det kogende Vand over hendes Haand. Emilie sprang op for at hente Midler til at lindre den skoldede Haand. Marguerite gav ingen Smertens Lyd fra sig. Det brændte for stærkt indenfor i Brystet paa hende, til at hun skulde ændse den mindre Smerte.

„Gaa op paa dit Værelse, Barn, og kom Dig lidt", sagde Emilie, der med sin fine Takt ahnede, at Marguerite længtes efter at slippe fra dem.

Da Marguerite var kommen op paa sit Kammer, kastede hun sig paa Knæ ved sit Leie og laa en lang Tid ubevægelig i samme Stilling.

Han havde forlovet sig — nuvel, hvad kom det hende ved? Hun havde jo viist ham fra sig — var han endogsaa nu kommen til hende, saa havde hun jo atter gjort det; det havde hendes Stolthed jo nylig sagt hende, at hun maatte. Og dog, hvad var det for en gruelig Smerte, der tvang den ene tunge Taare efter den anden ud af hendes Øine? Hvorfor maatte han ikke vælge en Anden? — hvorfor var Tanken om, at han havde gjort det, saa uudholdelig? Ak, Marguerite havde solgt sin Førstefødselsret for en Ret Lindser — som saa mangen Anden — for en Drøm. Og var Drømmen bleven til Virkelighed, saa havde hun dog tilsidst kun vundet en Ret Lindser til Vederlag for sin Førstefødselsret. Mon hun ahnede det? Vi vide det ikke — endnu hang Hjertet ved de stolte Drømme, der vare forvandlede til bittre Minder.

Efter flere Timers Forløb bankedes der sagte paa Døren. Marguerite foer op. Taarerne vare standsede — men det var haardt, at man skulde see, at hun havde grædt. Hun lukkede den aflaasede Dør op, og hendes Pleiemoder traadte ind.

„Hvorledes har Du det, kjære Barn", spurgte Emilie. „Har Haanden smertet Dig for meget, til at Du har kunnet sove?" lagde hun deeltagende til, da hun saae, at Marguerite havde grædt. Hun ahnede, at det vel ikke var Haanden, der var Aarsag til Pleiedatterens Graad — men hvad skulde hun sige?

Haanden har smertet mig" — hvilket jo var sandt — „men nu er den Smerte forbi" — hvilket ogsaa var sandt — svarede Marguerite.

Emilie spurgte, om hun ikke kunde give hende en eller anden Haandsrækning, f. Ex. med at ordne hendes Haar.

„Nei Tak, Moder", svarede Marguerite, men — men — jeg har en Bøn til Dig, som jeg haaber, Du ikke vil afslaae. Du har altid pleiet at lade mig læse Haralds Breve. Maa jeg ikke læse dette sidste?"

En piinlig Forlegenheds Rødme udbredte sig over Emilies Kinder.

„Kjære Barn, jeg veed jo nok, at Du kan begribe, at en nyforlovet ung Mand taler med Henrykkelse om sin Brud — saa i den Henseende vilde Du vel nok være overbærende, især da Haralds Kjærlighed ikke er nogen Ruus — men alligevel — alligevel vil jeg bede Dig fritage mig for at vise Dig Haralds Brev."

Marguerite svarede ikke et Ord — hun vendte sig bort fra Emilie, gik hen til Speilet og begyndte at ordne sit Haar saa godt, hun kunde, med den daarlige Haand. Emilie spurgte igjen, om hun ikke skulde hjælpe hende, men fik et koldt Afslag. Saa forlod Emilie hende, idet hun bad hende komme ned for at deeltage i den sædvanlige Huusandagt, der Morgen og Aften fandt Sted i Præstens Huus.

Nogle Uger efter Idas Død var Præstens Familie bleven indbuden til den næste Dag hos en af Nabopræsterne. Marguerite bad sig undskyldt paa Grund af sin daarlige Haand, og denne Grund var jo gyldig. Knud

Carlsen og Emilie kjørte bort med megen Beklagelse over, at Marguerite skulde tilbringe Dagen alene.

Da de vare kjørte bort, satte Marguerite sig først ganske rolig med sit Haandarbeide i Havestuen. Men ikke længe kunde hun saaledes sidde stille. Dertil var Byrden, hun bar paa, for stor, især for En af hendes Natur. Hun kastede Arbeidet fra sig — hun vandrede fra Værelse til Værelse, stod saa ved det ene Vindue, saa ved det andet. Endelig gik hun ind i Pleieforældrenes Værelse, hvor hun begyndte at ordne nogle Smaating paa Emilies Toiletbord, der vare komne lidt i Uorden ved Paaklædningen. Nu saae hun pludselig Haralds Brev. Emilie havde havt det hos sig for at læse det om og om igjen og havde glemt det paa Bordet.

Marguerite blev rød og bleg, da hun saae Brevet. Hun tog det op, men lagde det atter foran sig paa Bordet.

Der stod hun og saae paa Brevet, og Fristelsen til at læse det blev større og større. Det Farlige ved enhver Fristelse hos Mennesker, der da ikke ere blottede for al Moral, bestaaer jo i, at Sophismens Djævel plaiderer dens Sag. Inderst i Sjælen er der en Ahnelse om, at denne Djævel lyver, men hvis den heelt taug, saa blev det kun de ringeste Mennesker, der ganske vilde trodse Samvittighedens Stemme.

Marguerite saae paa Brevet og tænkte: Hvorfor maa jeg ikke læse dette Brev? Altid før har jeg havt Lov til at læse hans Breve. Moder har jo selv sagt, at jeg nok kan begribe, at det er fuldt af Henrykkelse; det veed jeg altsaa — han har vel sagt

Noget, hun troer vil saare mig — det maa være min Sag, om jeg vil udsætte mig derfor", og hun tog Brevet og læste det. Den Sæd, Knud og Emile havde saaet i hendes Sjæl, var i høi Grad bleven ødelagt ved Idas Opdragelse.

Hun tog altsaa Brevet og læste det, og hendes Kind blev mere og mere bleg, eftersom hun kom videre ind i Brevet. Hendes Læber vare fast sammenpressede, som et Menneskes, der gjennemgaaer en smertelig Operation. Da hun havde læst Brevet igjennem, læste hun det endnu engang fra Begyndelse til Ende. Saa foldede hun det sammen, langsomt og ordentligt, og lagde det tilbage paa Toiletbordet. Derpaa gik hun ned igjen, sagde til Pigerne, at hun gik en Tour nede ved Stranden, og forlod Huset.

Hun gik ned til Stranden og satte sig nær ved de smaa Bølger, som en mild Luftning bragte i Bevægelse. Mon hun tænkte paa hiin Aften, da han første Gang tilstod hende sin Kjærlighed, og hun var Alt for ham, og han endnu saa lidet for hende? — Og nu — hvorledes var det gaaet til — nu elskede han en Anden langt høiere, end han nogensinde havde kunnet elske hende — det havde han selv sagt — medens hun først nu ret følte, at hun elskede ham. Hendes Stemning var afvexlende blød og forbittret. At han havde udtalt Ord, der satte hende saa meget lavere end hans Brud, det fik hendes Kinder til at blusse og hendes Øine til at flamme med et harmfuldt Blik; hun knugede da Hænderne sammen, og hun følte noget, der lignede Had for Dorthea. Saa kom Mindet om hans Elskværdighed, hans lyse Forstand, hans Skjønhed — og hun blegnede atter, og der kom

Taarer i Øinene — oh, hvorfor havde hun ikke været ham værd — hvorfor havde hun offret ham for Haabet om verdslig Glands og Ære? Denne bittre Kamp fortsattes saa længe, at hun reent glemte Tiden. Men endelig vaagnede hun op til det, der omgav hende. Bølgerne vare komne i stærkere Bevægelse og havde antaget en blygraa Farve. Flere Timer vare gaaede, medens hun havde siddet her og kæmpet den haardeste Kamp, der kan kæmpes: Kampen, der foregaaer i al Stilhed uden Vaabengny, uden Lidelsesskrig, men en Kamp, der dog føres paa Liv og Død, og hvoraf de gabende Saar, der bibringes, efterlade de værste Ar.

Marguerite reiste sig og saae ud over Havet.

„I have bragt mig hertil, I kolde Bølger — gid, oh gid I kunde føre mig herfra, langt bort herfra“ —.

Et Øieblik foer den Tanke hende gjennem Hovedet, at det jo kom an paa hende og hende alene, om de skulde gjøre det — men Marguerite troede paa Gud og var endnu saa ung — hendes Fortvivlelse havde ikke længe nok beherskket hendes Sjæl, til at faae hende til at gjøre dette Skridt.

Hun gik langsomt tilbage til Huset, og lidt efter Theetid kom Pleieforældrene hjem.

„Hvor Du seer bleg og daarlig ud, mit Barn“, udbrød Knud. „Du havde saamænd havt langt bedre af at følge med os. Du havde ovenikjøbet kunnet faae en uventet Fornøielse ved at følge med Ungdommen til H., hvor nogle omreisende Skuespillere gjorde stor Lykke. Tænk

Dig, Præsten havde kjøbt Billetter til alle de Unge, der skulde spise hos ham til Middag."

„Og de spille godt, disse Skuespillere?" spurgte Marguerite, blot for at sige Noget.

„Udmærket, siger man", svarede Emilie. „Kun beklages der, at ingen af Skuespillerinderne egentlig passer til at give en ung Dames Rolle — især en fornem ung Dames Rolle."

Man gik nu til Ro. Men Marguerite sad længe i Tanker, inden hun lagde sig, og da hun lagde sit Hoved til Puden, havde hun fattet en Beslutniog, som hun iværksatte faa Dage efter.

Et Par Dage gik hen. Marguerite var, som hun i den senere Tid havde været, vedvarende stille, taus og med et Udtryk af Sørgmodighed i sit Ansigt. Hun opholdt sig i disse Dage næsten altid paa sit Værelse, og da Emilie engang bad hende, dog ikke saaledes at lukke sig ene inde næsten hele Dagen, svarede hun, at hun ønskede at faae alt sit Tøi istand, og det var ikke værdt at slæbe Sytøi af den Art ned i Dagligstuen.

Og det var sandt, at hun i disse Dage gjennemgik hele sin Garderobe. De Dragter, ofte af meget kostbart Stof, som Ida havde anskaffet til hende, medens de Begge troede og haabede paa hendes høie Fødsel, havde været Marguerite modbydelige efter hendes Skuffelse. Men nu drog hun dem frem, og hendes Kinder blussede, naar hun imellem prøvede dem paa sig foran Speilet, der gjengav det deilige Billede. „I skulle endnu komme til at gjøre Nytte", hviskede hun hen for sig selv.

Tredie Dagen efter Carlsens Besøg hos Nabopræsten var det en stille Efteraarsdag. Himlen var heelt graa og langt tristere at see til, end naar tunge Skyer true hist og her, men der dog nogle Steder er en eller anden lille Lysstribe at see. I Præstens Have udførtes det sidste Efteraarsarbeide af en flink, ikke ganske ung Bondekarl. Marguerite havde flere Gange været i Haven og var gaaet frem og tilbage. Den dybe Sørgmodighed, som Himlen syntes at udbrede over alle Gjenstande, afspeiledes undertiden i hendes Blik — men atter kom der Uro over hende, og hun tog Hat og Schawl paa og løb ned til Stranden, hvor hun gik en Tid hurtigt frem og tilbage.

Engang op ad Eftermiddagen kom hun igjen ned i Haven. Hun gik henimod Havekarlen for at tale til ham; men saa var der en Tanke falden hende ind, og hun gik igjen ind i Huset.

„Det er bedst at følge efter ham, naar han gaaer herfra — ellers taler han maaskee om, hvad jeg vil, til Folkene."

Da den dygtige, men ikke meget opvakte Karl var gaaet et Stykke Vei henimod sit Hjem, stod Marguerite pludselig ved Siden af ham.

Hør, Hans", sagde hun, „din Fader har jo en lille Enspændervogn, ikke sandt?"

„Ja vel, Jomfru", svarede han, idet han lettede paa Huen.

„Kan Du imorgen tidlig Klokken halv fem kjøre mig med den til A.?"

„Ja, lille Jomfru, det kunde a vel nok."

„Lad mig saa stole paa, Hans, at Du imorgen

tidlig Klokken halv fem holder ved den lille Laage; der vil endnu være lidt Maaneskin, lige til Dagen begynder at grye. Du maa komme ind ad Laagen, saa lukker jeg Dig ind i Huset for at Du kan tage min Koffert. Men Du maa tage Træskoene af; Ingen maa vækkes af os, hører Du, Hans. Det skal blive godt betalt."

„Jomfruen skal e bitte Reise, kan a tænke", sagde Hans. „A skal nok være paa æ Plet", og dermed gik han til sit temmelig langt bortliggende Hjem.

Da Marguerite sagde de kjærlige Pleieforældre Godnat, blev hendes Bevægelse saa stor, at hun neppe kunde skjule den, neppe kunde holde fast ved sit Forsæt om at forlade dem for bestandig. Men Tanken om Harald og Dorthea, som hun fremkaldte for at faae Kræfter til at udføre sin Plan, qvalte denne Bevægelse.

Man kan forestille sig Knud og Emilies Skræk og Sorg, da man den næste Morgen fandt Marguerites Værelse tomt, og hun intetsteds var at finde, hverken i eller udenfor Huset. Den første og skrækkeligste Tanke svandt dog heldigviis bort meget snart, da man saae, at Marguerite havde borttaget det meste og bedste af sin Garderobe, samt de Penge, Knud havde givet hende som en Deel af den Arv, hun skulde have efter Ida. Knud og Emilie havde bestemt, at Marguerite skulde være Idas eneste Arving. — Den største Skræk var altsaa forbi — men en stor Bekymring fyldte deres Sind for dette Barn, som de saa gjerne havde villet faae til at glemme, at hun ikke var deres eget, hvilket imidlertid aldrig var lykkedes dem.

Endelig om Eftermiddagen kom Hans travende til sit

Arbeide i Haven. Man havde i den Uro, der havde været i Huset, neppe tænkt videre paa hans Fraværelse om Morgenen. Men nu spurgte en Pige, der gik ud i Haven for at hente Et eller Andet ind, hvorfor han ikke var kommen om Morgenen? Dertil svarede Hans meget forbauset, at han kunde da ikke være to Steder paa eengang.

„To Steder paa eengang — har Nogen forlangt det af Dig, bitte Hans?"

Hans svarede, „at det tyktes ham, at hun gjorde det — han skulde baade kunne kjøre den bitte Jomfru til A. og dog staae og grave i Haven."

„Kjøre Jomfruen til A.!" udbrød Pigen, og uden at sige et Ord mere til Hans, foer hun ind med denne Efterretning.

Imidlertid havde Emilie fundet et ganske kort Brev fra Marguerite i hendes Værelse.

„Kjære Forældre!

Jeg tør vel nok endnu kalde Eder saaledes? — Af mange Grunde har jeg indseet i den sidste Tid, at det var rettest og paa høie Tid, at jeg ikke længere faldt Eder til Besvær. Jeg har nu fattet en Livsplan, som jeg iler med at faae udført — om muligt. Værer ubekymrede for mig. Jeg lover Eder, at lykkes min Plan mig ikke, saa skal jeg vende tilbage til de trofaste Venner, der maaskee anden Gang nok ville modtage mig under deres Tag. — Lev vel, Fader og Moder! Saasnart jeg faaer at mærke, om mit Forehavende lykkes eller ei, skulle I høre fra

Eders Marguerite."

Hvad var der at gjøre? — Knud udspurgte Hans og reiste strax til A. Der fik han Efterretning om en ung Dame, der havde taget Plads i og var reist med Diligencen til H. Han reiste til denne By, men her traf han intet Spor, der kunde lede ham til at finde sin Pleiedatter. Efter halvanden Dags Ophold i denne By, hvor han travede om i omtrent al den Tid, han var der, og hvor han tilsidst kun havde den Skuffelse at opdage et lille Spor for atter at miste det, reiste han hjem med uforrettet Sag.

„Nei, kjære Hustru, intet Spor, intet Spor!“ sagde han, da han om Aftenen efter sin Hjemkomst sad og talte til Emilie, naturligviis om Marguerite. „Paa det sidste Hôtel, jeg kom til, fik jeg den Underretning, at en ung Dame var kommen dertil netop paa den Tid, som Marguerite ogsaa maatte være ankommen til H. efter sin Reise fra A. Men man sagde mig paa Hôtellet, at den unge Dame kun var bleven der en halv Timestid, havde nydt en Kop Thee og havde da forføiet sig bort, efter at have betalt sin Regning. Sin Koffert lod hun staae, saa de ventede hende tilbage; men istedetfor havde hun nogle Timer efter sendt Bud efter sin Koffert med et ukjendt Bud.

Det var en tung Tid for Carlsens. Hvad kunde der være bleven af den unge Pige? Hvad mon den Plan, hun havde omtalt i sit Brev, kunde være? Endelig kom der Oplysning for dem.

Knud Carlsen sad den næste Morgen i sit Studerekammer, da Emilie traadte hurtig ind, og det var tydeligt at see paa hende, at hun havde Noget at sige ham. Hun havde en Avis i Haanden.

Hvad var der at gjøre? — Knud udspurgte Hans og reiste strax til A. Der fik han Efterretning om en ung Dame, der havde taget Plads i og var reist med Diligencen til H. Han reiste til denne By, men her traf han intet Spor, der kunde lede ham til at finde sin Pleiedatter. Efter halvanden Dags Ophold i denne By, hvor han travede om i omtrent al den Tid, han var der, og hvor han tilsidst kun havde den Skuffelse at opdage et lille Spor for atter at miste det, reiste han hjem med uforrettet Sag.

„Nei, kjære Hustru, intet Spor, intet Spor!“ sagde han, da han om Aftenen efter sin Hjemkomst sad og talte til Emilie, naturligviis om Marguerite. „Paa det sidste Hôtel, jeg kom til, fik jeg den Underretning, at en ung Dame var kommen dertil netop paa den Tid, som Marguerite ogsaa maatte være ankommen til H. efter sin Reise fra A. Men man sagde mig paa Hôtellet, at den unge Dame kun var bleven der en halv Timestid, havde nydt en Kop Thee og havde da forføiet sig bort, efter at have betalt sin Regning. Sin Koffert lod hun staae, saa de ventede hende tilbage; men istedetfor havde hun nogle Timer efter sendt Bud efter sin Koffert med et ukjendt Bud.

Det var en tung Tid for Carlsens. Hvad kunde der være bleven af den unge Pige? Hvad mon den Plan, hun havde omtalt i sit Brev, kunde være? Endelig kom der Oplysning for dem.

Knud Carlsen sad den næste Morgen i sit Studerekammer, da Emilie traadte hurtig ind, og det var tydeligt at see paa hende, at hun havde Noget at sige ham. Hun havde en Avis i Haanden.

„Knud, læs dette“, sagde hun, pegende paa følgende Linier i Avisen:

„H. har længe glædet sig ved de udmærkede Præstationer, som det B.ske Selskab lader sit Publicum nyde Godt af. Men igaaraftes er der en Debutantinde fremtraadt, som i høi Grad vil forøge den Gunst, Selskabet allerede har vundet hos os.

Vi spørge os selv: er dette virkelig en Debutantinde? Hvorfra da denne fuldendte Sikkerhed, hvormed hun fremtræder, den henrivende Betoning i Declamationen, som ikke den meest begavede og øvede Skuespillerinde kunde overgaae hende i. Hendes Skjønhed er blændende. Hun har en sjælden Gratie i hver den mindste Bevægelse. Hendes Ynde er ikke Tournure, det Tillærte, der saa ofte forvexles med Gratie, der er det Medfødte. Gaa hen og see hende, kjære Medborgere — saa behøve vi ikke at beskrive hende for Eder — dermed ere I bedst tjente —; hvad os selv angaaer, da kunde vi fylde mange Spalter i dette Blad uden at trættes ved at tale om Jfr. Schmidt.“

Knud Carlsen saae paa sin Hustru uden at sige et Ord.

„Det er Marguerite; det siger mit Hjerte mig, Knud“, og Emilie brast i Graad.

„Ja, det er Marguerite“, svarede hendes Mand bevæget.

Han saae nu efter i Avisen og saae, at det B.'ske Selskab den næste Dag opførte et Drama, der i den Tid gjorde stor Lykke paa Provindstheatrene, efter længe at have gaaet over det Kgl. Theater.

„Det Bedste, vi kunne gjøre“, sagde Knud, „er, at

vi tage til H. idag. Vi ankomme dertil iaften og opholde os ganske rolig paa et Hôtel der i Byen, saa vi ikke udsætte os for, at Barnet faaer Nys om, at vi ere der. Jeg tager Billetter til Forestillingen den næste Dag, saa kunne vi med egne Øine see, om det er hende — stakkels Barn!"

„Stakkels Barn — oh, Knud, kunde vi blot faae hende til at følge hjem med os!" — klagede Emilie.

„Ja, nu faae vi see, nu faae vi see — pak nu ind til vor lille Reise — siig Søren, at han spænder for."

Theatret var saa fuldt, som det kunde være. Carlsen og hans Kone sadde langt tilbage i en Loge for at være saa lidet sete som muligt. Ouverturen var spillet — Tæppet rullede op, og Emilie var saa nær ved at besvime, som aldrig før i sit Liv — hun vidste, at den unge Debutantinde var paa Scenen ved Stykkets Begyndelse.

Var det Marguerite? Ja, Marguerite, men deilig som aldrig før. I hendes mørke Haar var der indflettet — ja, virkelige Diamanter var det jo ikke, men de lignede dem og saae smukkere ud paa Marguerites Hoved, end de virkelige paa mangt et fyrsteligt. Den sorte Fløiels Dragt med det lange Slæb, som paa en Anden kunde have været tung og mindre klædelig, klædte hende deiligt. Hun var en ung, fyrstelig Enke. Hos hende sad en Beninde, en Slags Hofdame, som hun i Fortrolighed i første Scene fortæller om en Ungdomstjærlighed, hun har offret for Glands og Ære; nu er hun Enke, og nu kommer hendes fordums Elsker, der er vendt tilbage efter mange

Aars Fraværelse fra sit Fædreland, denne samme Aften til Slottet, hvortil hendes Svigerfader har indbudt ham. Hvorfor var Marguerites Foredrag under denne Scene saa skjønt? Fordi hun selv havde følt Alt, hvad hun talte om, og beiad, hvad der jo ogsaa krævedes til en saa god Fremstilling, en god Forstand og megen naturlig Ynde.

Emilie stirrede som fortryllet paa Marguerite, paa sit Barn, opdraget i den eensomme Præstegaard, og som nu optraadte med saa fuldendt Ro for de mange Mennesker, uden det mindste Tegn paa Ængstelse eller Forvirring. Sagen var den, at Marguerite gjemte Fortvivlelse i sit Hjerte, og Fortvivlelse giver et besynderligt Mod. Kunde hun med sit fortvivlede Hjerte skjælve for ikke at vinde disse Menneskers Bifald?

Men en anden Sag var det, da deres Bifald udtaltes ved en næsten stormende Jubel; thi da rørtes hendes Hjerte af en Følelse, der lignede Glæde; hendes Øine straalede, og hun følte sig, som var hun en Dronning, der modtog sit Folks Hyldest.

Da Tæppet faldt, og Marguerite fremkaldtes — da hun traadte frem igjen, endnu iklædt den sidste Dragt, hun havde baaret, en Brudedragt af hvidt Atlask, med Slør og Myrthekrands, da hun bøiede sig med den fineste Anstand for den jublende Mængde — da brast Emilie i Graad, greb sin Mand ved Armen og bad ham strax at gaae til Udgangen fra Skuepladsen — de fandt vel nok Vei, meente hun, ubevandrede, som de vare, i et Theater — for at de kunde træffe sammen med deres Pleiedatter, naar hun forlod Scenen. Ikke uden Vanskelighed fik de

sig anviist et Værelse, hvortil den unge Skuespillerinde vilde komme om faa Øieblikke.

Hun traadte ind med Stolthedens Rødme paa sin Kind — hendes Gang var som en Dronnings. Til sin Forbauselse fandt hun ikke Værelset tomt. Med en fornærmet Mine vilde hun have forladt det; da saae hun, at det var Knud og Emilie, der havde fundet hende, deres Barn, igjen.

Hun blev ganske bleg og stod stille, uden at nærme sig dem.

„Marguerite", sagde Emilie med sagte Stemme, „vil Du ikke længere kjendes ved os? Har Du forladt os for bestandig?"

Marguerite svarede med skjælvende Stemme:

„Spørgsmaalet er vel snarere: ville I kjendes ved mig? Oh", udbrød hun nu, idet hun nærmede sig dem; og hun vilde have kastet sig paa Knæ for dem, havde ikke Emilie reist sig fra sin Stol og grebet hende i sine Arme —

„Oh, kjære Fader, Du elskelige Moder", udbrød hun, „tilgiv mig, at jeg ikke har viist Eder den Lydighed, jeg skyldte Eder. Men jeg var fortvivlet — det er jeg ikke mere. Om Dagen, ja, om Dagen er jeg Slavedatteren, der kostede sin Fader Livet, uden at hun kan være ham taknemlig for, at han frelste hendes — om Dagen er jeg den Qvinde, som kun kan elskes som i en Ruus — ikke paa den eneste Maade, der er værd at elskes paa — men om Aftenen — ja, om Aftenen, da begynder mit Herredømme. Da er jeg Dronning og Herskerinde i det stolteste Rige, thi mine Undersaatter ere

Menneskenes Sjæle. Da er det, som vare mine stolteste Drømme gaaede i Opfyldelse — da glemmer jeg, hvem jeg er — iaften er jeg Fyrstinde — Fyrstinde med kongeligt Blod i Aarerne" — her brast hun pludselig i Graad.

Marguerite havde talt med en Lidenskab, der næsten maatte forhindre hendes Pleieforældre fra at afbryde hende. Men da endelig Taarerne standsede hendes Tale, sagde Emilie blidt og stille, som havde hun talt til en Feberfyg, hvilket Marguerite virkelig næsten var:

„Kjære Barn, vil Du ikke nok følge hjem med os iaften?"

„Følge hjem med Eder?" udbrød Marguerite forfærdet, „kan Du nænne det, Moder, at bede mig at følge hjem med Eder, for atter at gribes af en Fortvivlelse, der ingen Trøst finder?"

„Har jeg underviist Dig saa slet, Barn", sagde Knud med bevæget Stemme, „at Du taler om, at Du ikke veed, hvor Du skal søge Trøst for din Fortvivlelse, undtagen ved at vinde Menneskenes Beundring? Tro mig, det er en daarlig Trøst, der snart kan svigte."

Marguerite svarede ikke. Hendes Kinder vare meget blege, og en dyb Nedslagenhed var traadt istedetfor den lidenskabelige Stemning, hvori hun havde været.

Da Forældrene forgjæves havde prøvet paa at overtale hende til at følge hjem med sig — tvinge hende havde de jo ingen Ret til — bad Knud, om han dog ikke maatte tage sig af hende.

Han vilde sende hende til Kjøbenhavn og lade hende som Elev ved det Kgl. Theater udvikle, hvad Evner hun maatte besidde for Scenen.

„Kjære Fader“, sagde hun nu rolig, „da jeg kom her til Byen, lod jeg min Kuffert staae paa Hôtellet og gik lige op til Directeuren for dette Skuespillerselskab. Han lod mig blot declamere nogle Vers af forskjellige Skuespil — det har altid moret mig at lære uden ad — han lod til at synes meget godt om min Declamation og antog mig paa Vilkaar, der ere meget gunstige for mig. Jeg har bundet mig for et Aar — lad det Aar gaae — lader os saa see — hvo veed, om jeg lever saa længe?“

De sidste Ord sagde hun med et veemodigt Smil.

De reiste fra Marguerite med tunge Hjerter. Hun havde lovet at skrive ofte til dem. Inden de reiste, tilstod hun, at hun havde læst Haralds Brev, og Emilie vidste da, at dette havde været den sidste Draabe i Bægeret, der fik det til at flyde over, nemlig Marguerites Fortvivlelse til at blive saa stor, at hun havde tabt Herredømmet over sig selv.

Nogle Maaneder vare forløbne. Harald og Dorthea vare paa Hjemreisen. Fra Marguerite havde Carlsens faaet mange Breve. Af Bladene vidste de, at hun blev modtagen med stort Bifald, hvorsomhelst Skuespillerselskabet viste sig i de forskjellige Byer. Men der var nu gaaet en Tid hen, uden at Emilie havde faaet Brev fra sin Pleiedatter eller seet hendes Navn i Bladene. Da modtog Emilie en Dag en lille, slet skreven Seddel fra Marguerite. Den indeholdt kun disse Ord:

„Moder, jeg er meget syg. Jeg kommer hjem til Eder. I ville ikke forskyde mig,

Eders Marguerite."

Med bedrøvet Hjerte forberedte Carlsens sig paa at tage imod deres Pleiebarn. Knud bragte sine smukkeste Blomster op til hendes Værelse, og Alt blev bragt i den gamle Orden, som før Marguerite forlod dem. Hun skulde ret føle, at hendes Plads havde staaet hende aaben.

De forberedte sig paa at modtage en Syg, men de saae strax ved hendes Ankomst, at hun var en Døende. Dog, var det end en Sorg at see hende saa forandret, hvad Legemets Kraft og Skjønhed angik, saa var Glæden over hendes Sindsforandring større.

Hun var glad som et Barn ved at være kommen tilbage til dem, til sit gamle Hjem. Naar Emillie sad ved hendes Leie og talte Trøstens Ord til hende, der saa godt følte, at hun snart skulde gaae bort, hændte det sig flere Gange, at Marguerite pludselig sagde:

„Hvorfor vilde jeg dog bort fra Eder?" eller „Hvad savnede jeg i dette Hjem, hvor Du og Fader vare?"

„Moder", sagde hun en af de sidste Dage, hun levede, „Du maa hilse Harald og Dorthea fra mig. Da jeg først havde læst Haralds Brev, var det mig næsten, som hadede jeg hende. Men nu er det forbi, Moder; nu er der En, hvis Kjærlighed jeg længes efter og ikke kan undvære, og som kan erstatte Alt, hvad jeg har tabt. Ak, jeg har tabt meget — ved min egen Skyld. Det

Eneste, der kunde kalde mig til Gud, var denne rystende Sorg — og saa kom den —".

Hun døde blidt og stille, med de kjærlige, sørgende Pleieforældre ved sin Side; men trøstede vare de midt i deres Sorg ved at have været Vidne til hendes stille Hengivenhed i Guds Villie i hendes sidste Dage.

Ikke mange Uger efter stod Harald ved Marguerites Grav. Han var gaaet derhen ganske alene. En dyb Smerte gik igjennem hans Sjæl, og det var, som om hans første Kjærligheds Sorg stod op af Graven, som om han i et eneste Øieblik rummede i sin Sjæl den store Smerte, han i flere Aar havde lidt. Vilde og kunde Mindet fortrænge Virkeligheden? Nei, Dorthea kunde ikke have bebreidet ham, at en eneste af de Taarer, han nu fældte, var en Utroskab mod hende, kunde hun have læst i hans Sjæl. Dertil var hans Kjærlighed til hende for ægte.

Han havde staaet en Tid ved Graven — var derfra vandret om paa Kirkegaarden og gik nu atter hen til Graven. Der stod Dorthea. Hun havde samlet det smukkeste af det tidlige Foraarsgrønt og de faa Foraarsblomster, der vare at finde paa den tidlige Aarstid, og havde bundet en Krands, som hun nu stod med i Haanden.

„Den er til Marguerites Grav", sagde hun. „Vi ville ikke glemme hende nogensinde, Harald, hverken nu eller herefter."

Og hun lagde Krandsen paa Graven, som allerede stod smykket med det fremspirende Græs.

Saa gik de Arm i Arm fra Kirkegaarden hen til Præstegaarden, til de kjærlige Forældre, hvis Glæde over deres Børns Lykke var stor.

Tre Billeder.

Første Billed.

Himlen er saa deilig blaa, som sjeldent her i vort nordlige Clima; de store, hvide Skyer med Sølvglands om Kanterne, der hist og her svæve sagte om, gjøre Himlens Farve endnu dybere. I Forgrunden paa vort Billed er der en ganske lille Mose Sø, ved dens Bred blomstre de deiligste Engblomster. See, der kneiser hun, den stolte Engdronning, med sine hvide Fjer; en folkekaaren Dronning er hun, i Folkemunde har hun baaret sin Titel fra de gamle Tider; thi «queen of the meadow» er hendes folkelige Navn i det nordlige England — hun maa have bragt sit Navn fra os didhen. Ved Siden af staaer den gule Iris med sine luftige, gyldne Blade — ret som om Vingerne af en Lysalf vare faldne til Jorden og havde heftet sig ved Planten. Og Aakanden, den hvide! Den, der af alle vilde Blomster meest ligner de Søstre, der have nydt Pleie af Gartnerens Haand — den Aakande, hvor er den dog deilig! Der staae Sivene og svaie med de glindsende Hoveder for den sagte Vind — de have altid saa meget at fortælle, disse Siv — til og fra, op og ned med sagte Hvisken. Til Venstre for Dig staae nogle Ellebuske med mørkt, stivt Løv — see de saa mørke og triste ud, fordi de hele Natten maae staae Skildvagt og

skjule Ellepigernes Dands og slet ikke faae Lov til at fortælle alt det Vidunderlige, de have seet? Til Høire staaer en af disse sjeldne, kæmpehøie Pile, der have havt Fred for Menneskenes lemlæstende Øxe, og derfor er saa smuk, som man næsten glemmer, at Pilen kan være det. Sagte og yndefuldt svæve, paa denne Aarstid, smaa Skyer af det glindsende, snugagtige Frø fra Træet, naar det letteste Pust bevæger Grenene. Engen strækker sig saa videre fra den lille Sø hen til Baggrunden. Over denne Eng er der en smal Sti, egentlig kun for Gaaende; dog er en Rytter nylig reden hen over den. Ikke langt fra Piletræet sidder en Qvinde paa Grønsværet, og foran hende holder Rytteren nu paa sin Hest; han maa være reden et lille Stykke af sin Vei paa Stien for at komme hen til hende. Det er en ung Qvinde, vi her see for os; men hendes Ansigt er udtæret af baade legemlig og aandelig Nød — Udtrykket i hendes Aasyn maatte vel stemples som Fortvivlelse. Hendes Dragt er af et mørkt Stof og er medtagen af Slid; hendes Haar vidner ikke om en omhyggelig ordnende Haand. Og dog er denne Qvinde smuk, og i al hendes Elendighed og Usselhed er der dog en vis Ynde i den Maade, hvorpaa hun hæver det lille, smukt formede Hoved og seer paa Rytteren med sine mørke, sørgmodige Øine, og i den Stilling, hun indtager, idet de smaa, men magre Hænder ere knyttede om Knæerne, der — man gjetter det — have tjent det trætte Hoved til et Støttepunkt, før han kom og forstyrrede hende. Og Rytteren er en smuk, kraftig Skikkelse; hans Ansigt bliver i dette Øieblik forskjønnet ved den Følelse, hans Hjerte er opfyldt af — Barmhjertighed, en af de skjøn-

neste, det menneskelige Hjerte kan rumme. Han har vist talt til hende, men hun har vist ikke svaret ham. Nu rækker han et eller andet ned til hende — er det Hjælp for den Nød, han troer, at hun lider? Hun rækker ikke sin Haand ud for at modtage, hvad han vil give hende, men stirrer blot paa ham med de store, mørke Øine med det fortvivlede Blik.

Forklaring af det første Billed.

„Her har Du et Brev, Ida", sagde en ældre Dame til sin Datter, der kom ind i Havestuen fra Haven med en Kurv fuld af Blomster, som hun havde været ude at plukke til Værelserne. „Jeg troer, at dette Brev er fra Carlsen", og hun saae smilende paa Datteren.

Ida blev blussende rød, satte Kurven fra sig, men gjorde intet Tegn til at ville tage Brevet.

„Er Du vis paa, at det er fra Carlsen, Moder? Kjender Du hans Haandskrift?" spurgte Datteren.

„Ganske vist er Brevet fra ham; jeg kjender jo hans Haandskrift fra de Indbydelser, han har sendt os — tag Brevet Barn!" og atter smilede Moderen og en svag Glædesrødme farvede hendes Kind.

„Har Carlsen skrevet til mig, Moder", svarede Ida, „saa kan jeg gjette, hvad Brevet indeholder — og saa — saa har jeg slet ikke Lov til at læse det."

„Ikke Lov til at læse et Brev, som er adresseret til Dig? Hvad mener Du, Ida?"

„Moder", sagde Ida, og nu blev hun ganske bleg

„vil han bede mig om Noget — om, hvad jeg ikke kan — vil han bede mig blive sin Hustru, og jeg kun har et Afslag at give ham — vilde det saa være smukt gjort af mig at læse hans Brev?

„Et Afslag!“ svarede Moderen forundret og forstemt. „Hvorfor vilde Du kun have et Afslag til ham?“

„Fordi — fordi — oh, kjære Moder!“ og den unge Pige lagde sit rødmende Ansigt til Moderens Skulder, „fordi jeg elsker en Anden og har lovet ham at blive hans Hustru!“

„Gode Himmel, Ida!“ udbrød hendes Moder forskrækket, „hvad er det, Du siger? Hvem — naar — Du har forlovet Dig, og din Moder har ikke engang en Ahnelse om, med hvem — eller naar“, og hun brast i Graad.

„Kjære, søde lille Moder“, sagde Ida ogsaa stærkt bevæget, „jeg troede, Du ahnede, at jeg holdt af ham. Og det er lige nu, for et Øieblik siden, nede i Haven, at han talte til mig — oh, Moder, jeg vilde være saa glad, naar Du blot ikke var vred paa mig!“

„Nede i Haven!“ sagde hendes Moder og saae forbauset paa Datteren; saa gjettede hun og gjettede rigtig. „Ida, er det med Holm, Du har forlovet Dig?“

„Ja, Moder“, svarede Ida med sagte Stemme og saae bønfaldende paa sin Moder.

Denne vendte sig fra hende og begyndte at gaae langsomt op og ned ad Gulvet med dødbleg Kind og sænket Hoved. Var det alene en feilslagen, ærgjerrig Plan, der foraarsagede hende denne bittre Sorg, der nu bemægtigede sig hende — eller var det det moderlige In-

stinkt, der sagde hende, at i Dag havde hendes Datter trukket Lod om Lykke eller Ulykke og havde kun trukket et stakket Lod — i Dag havde hun kunnet gaae til Høire og fundet Glæde og Hæder, men havde valgt at gaae til Venstre for at møde — hvad Fremtiden vil vise.

Ida stod raadvild midt i Stuen. Saaledes havde hun aldrig før seet sin Moder; hvad skulde hun sige hende for at trøste hende? Endelig tog hun Mod til sig og gik hen og standsede Moderen i hendes Gang.

„Moder, er Holm Dig saa meget imod? — Hvorfor vil Du ikke tale til mig, kjære, søde Moder?“ og hun lagde sine Arme om Moderens Hals og trykkede sig tæt ind til hende.

„Jeg kjender ham ikke, Ida! Troer Du, at han kan lignes ved en Mand som Carlsen?“

„Oh, Moder, Carlsen kan ikke taale at sammenlignes med Holm — det er vist, de ligne ikke hinanden!“

„Nei, Ida, det gjør de ikke“, svarede hendes Moder med Bitterhed. „Den ene Mand er en dannet Mand, en fortræffelig Mand, af meget god Herkomst — og Holm!“ —

„Moder, kan Holm staae til Ansvar for, at han har slette Forældre, at han ikke har lært saa meget som Carlsen? Oh, Holm er saa god og saa smuk“ —

„Hvoraf veed Du, at han er saa god — og hvem bryder sig om en Mands Skjønhed?“

Men det var netop det, Ida havde lagt for meget Mærke til. Holm var en næsten fuldendt mandig Skjønhed — ligesaa feilfri smuk som den kostbare Hest, han stadig red paa.

„Oh, Moder, Du skulde seet ham, da han takkede mig, fordi jeg havde givet ham mit Løfte — saa vilde Du vide, hvor god og smuk han er!“ og hendes deilige Øine straalede i den første, lykkelige Kjærligheds Glands.

Kun faa Mødre kunde have modstaaet det deilige, lyksalige Blik. Idas Moder kunde det ikke; hun tog sin Datter i sine Arme og kyssede hende — men der sad en stingende Braad i hendes Hjerte.

„Ida“, sagde hun, efter at de begge vare komne lidt til Ro, „der er en Ting, Du maaskee har glemt, men som det er min Pligt at erindre Dig om — Barn, indseer Du, at Du paa en Maade forlader din Stand og gaaer ned i en ringere, naar Du ægter Holm?“

Ida saae op fra sit Arbeide — at fylde Vaserne med Blomster —, hun tænkte lidt efter, derpaa sagde hun med et skjelmsk Smiil:

„Du mener, Moder, at man vil kalde mig en Møllerkone? Det bryder jeg mig kun lidt om.“

Holm var paa een Gang bleven en rig Mand ved uventet at arve efter en fjern Slægtning den deiligt beliggende Mølle med det smukke Vaaningshuus, hvortil han nu var Eier. Den store Bedrift (der havde indbragt en stor Capital under den forrige Eiers Hænder, hvilken Capital han ogsaa havde efterladt Holm) meente man rigtignok vilde lide under Holms Hænder, men det var endnu kun en Formodning. Vi ville med det samme sige, at Carlsen, Idas anden Frier, var en ikke ganske ung Godseier i Nærheden af den unge Piges Hjemstavn. Han havde tilbragt mange Aar paa Reiser, og kun for et Aarstid

siden var han vendt tilbage for at boe paa sit smukke Herresæde. Han var strax bleven indtagen i den deilige, unge Pige og havde, som vi vide, tilbudt hende sin Haand samme Dag, som hun havde lovet Holm at blive hans Hustru. Han var en meget dannet Mand med mange fortræffelige Egenskaber, men dog ikke med just mange af dem, der lettest fængsle en ganske ung Pige. —

Saa kom den nye Svigersøn og aflagde sit første Besøg som saadan i Borgmesterens, Idas Faders Huus. Hans Skjønhed, aabne, freidige Væsen, og især hans lidenskabelige Forelskelse i Ida — ak, mere var det ikke —, som Ingen kunde tage feil af, mindst hendes Forældre, vandt især Moderen for ham, saa at hun noget kunde glemme sin store Skuffelse med Hensyn til Carlsen.

Idas Navn var det samme som hendes tilkommende Mands; dette Tilfælde bede vi Læseren erindre.

„I alle Tilfælde faaer jeg da ikke et ringere Navn end Faders", sagde Ida spøgende nogle Dage før Brylluppet. „Ida Holm bliver jeg da ved at hedde for vore fine Venner — Navnet kunne de da ikke udsætte paa."

„Din Fader er af en meget god, meget agtværdig Familie", sagde hendes Moder. „Er hans Navn ikke adeligt — det er dog et meget godt Navn, hvad hans Slægt angaaer."

„Og Holm er af en meget slet, aldeles ikke agtværdig Familie — Moder, er det det, Du vil sige? Er det smukt i Tankerne at bebreide ham, hvad hans Forældre have været, hvad de have forskyldt imod ham ved

Forsømmelse?" Idas Stemme bævede og der kom Taarer i hendes Øine, medens hun udtalte disse Ord.

„Nei, min Ida — nei, mit Barn — det ville vi ikke bebreide ham — Gud give, at han ikke maa slægte sin Moder paa; slette Forældre faae undertiden gode Børn, og gode Forældre slette — for at vi ikke skulle glemme, at det er en Guds Gave", siger jo den store Digter, vi nylig læste. Gud give, at Holm maa hæve sit Navn for hele Verdens Øine", og hun sluttede Datteren grædende i sin Favn.

Bryllupsdagen kom. Der gik som et Bølgeslag af Beundring gjennem den forsamlede Mængde i Kirken, der gav sig tilkjende hist og her ved et kun halvt undertrykt begeistret Ord, da Holm og hans Brud Arm i Arm gik ned ad Kirkegulvet. „Hvor han er smuk!" — „Hvor hun er deilig!" — og saa forsvandt de i den lukkede Vogn, som et smukt Syn, der efterlod et Minde hos Mange og ikke blev hurtig glemt af nogen af de Tilstedeværende. Efter at Alle, undtagen Graveren, der skulde lukke Kirken, havde forladt den, gik en lille, bleg, ikke ganske ung Mand over Kirkegulvet og forlod langsomt Kirken. Men han forlod ikke strax Kirkegaarden; han vandrede en Stund om imellem Gravene. Andre havde været til Bryllup, men han — han havde nylig seet sit Livs Haab jordfæstet. — Hvor mange Forhaabninger laae ikke begravne i Hvilestederne omkring ham! Det var Carlsen, denne lille, blege Mand, der i mange Timer vedblev at vandre om imellem Gravene.

I et heelt Aar var Ida ubeskrivelig lykkelig i sit smukke Hjem, den deiligt beliggende og yndigt indrettede

Møllegaard, hos den Mand, hun havde valgt sig. Naar Andre fandt, at Holm ved en eller anden Leilighed røbede Mangel paa Dannelse, fandt hun ham blot naiv — hun, den dannede, fiint følende Ida! Var han støiende i sit Væsen — det var jo, fordi han var saa livsglad, saa overstrømmende af Livsmod og Livslyst!

Saa kom de første Skyer paa Idas klare Himmel. Først mistede hun sin Fader og ikke længe efter sin kjærlige, ømme Moder. Det var stor Sorg — men hvad der smertede hende næsten meest af Alt, var det, at Holm aldeles ikke tog rigtig Deel i hendes Sorg. Han havde aldrig havt meget Hjerte for en Sorg, der ikke berørte ham selv paa en følelig Maade; da hans smukke, kostbare Hest døde, var han først rasende over Tabet og græd derpaa som et Barn, til hvis Ønsker der ikke er blevet taget Hensyn. Havde hans Forelskelse i hans smukke Kone ikke været i Tilbagegang, saa havde han idetmindste ikke ladet sig mærke med, at han blev kjed af at see hende sørge saa meget, især over hendes Moders Død; men denne Forelskelse var saa stærkt i Tilbagegang, at den næsten var forsvunden. Da hun mærkede, at han ansaae det for en Uret imod ham, at hun saae saa bleg og bedrøvet ud, gjorde hun sig Umage for at beherske sin Sorg, og det vilde være lykkedes hende lettere, havde ikke Holm selv begyndt at forvolde hende en ængstelig Sorg. Han begyndte at kjede sig i Hjemmet, og han længtes efter at vende tilbage til de ikke altid meget hæderlige Fornøielser, hvortil han var vant, før han kom til Egnen, hvor han nu boede. Han længtes efter dem — og endelig søgte han dem. Under Paaskud af Forretningsreiser blev han ofte

borte flere Dage ad Gangen, idet han overlod sine virkelige Forretninger til en Slags Forvalter — en Mand, som Ida aldrig havde kunnet fæste Lid til med Hensyn til Troskab imod hendes Mand. Og endelig kom der en Dag i hendes Liv, som hun aldrig heelt glemte. Holm vendte tilbage i Mørkningen fra en Naboby, hvor der havde været Marked, i en aldeles beruset Tilstand. Og saa, som ved et Trylleslag, fik hun først ret Øinene op for sin store Feiltagelse. Det blev ikke sidste Gang, at hun saae sin Mand forvandlet som til et raat og vildt Dyr. Det hørte snart til Tingenes Orden, at han kom hjem beruset. Snart fik hun en Mistanke om, at naar han kom hjem aldeles beruset, havde han tabt i Spil og druknet sin Ærgrelse i Brændeviin. Kom han mere rolig og tilfreds hjem, havde han vel vundet. Ord, som undslap ham, ledede hende paa Spor. Og hun tog ikke feil! Saalænge han havde større Summer til sin Raadighed, spillede han i finere (!) Selskab; senere, da hans Capital efterhaanden var svunden ind, i daarligere (?) Selskab. Saa kom den Dag, da han, uden nogen Forberedelse og uden Omsvøb, fortalte Ida, at Møllen gav han i Forpagtning til det omtalte Factotum; men Vaaningshuset beholdt han, medens Mølleforpagteren skulde blive boende i det lille Huus, hvori han hidtil havde boet, og som laa tæt ved Møllen. Paaskudet, at han gjorde Forretningsreiser, havde han mistet, men det var ham nu ligegyldigt i hans Hensynsløshed lige over for Ida. Ikke et Aar var gaaet — det andet af deres Ægteskab — i dette Aar havde Holm fortsat paa sin nedadgaaende Bane — saa maatte Holm sælge Møllen til sin Forpagter

og flytte med sin Kone over i det lille Huus ved Møllen. Holm hjalp lidt til ved Møllen og fik lidt Løn — men var Lønnen kun ringe, var Arbeidet endnu ringere, saa at Lønnen, Holm fik af sin forhen Underordnede, i Grunden kun var en Naadeskilling, denne kastede til den Mand, han havde hjulpet til at ødelægge, tildeels ved at opmuntre ham til hans Daarskaber.

Og Ida! der Skridt for Skridt maatte følge sin Mand paa denne Elendighedens Vei og dertil bære paa det, der var det Smerteligste, sin bittre Skuffelse med Hensyn til sit Ægteskab — hvo kan beskrive alle de Lidelser, hun i disse Par Aar gjennemgik? Men denne unge Kvinde besad en høi og ædel Karakteer, som kun udviklede sig til en endnu mere udpræget Personlighed midt i al den Qval, hun maatte føle. Hun lærte i disse Prøvelsesaar at søge Trøsten, hvor den ene kan findes i store Sorger, og hvor hun ikke tidligere havde søgt den. Tilsidst blev hendes Arbeide i hendes Huus strengere end det, Tyendet havde havt i hendes Barndomshjem. Ene om det, med kun en halvvoxen Pige til Hjælp engang imellem, begyndte hendes Udseende gradviis at forandre sig. De fine, hvide Hænder lignede ikke mere sig selv, hvad Form og Farve angik, men bleve dygtigere i Forhold dertil. Hendes Ansigt mistede Farve, hendes Øine deres stralende Glands. Hendes Dragt blev tarveligere, eftersom Tiden gik; tilsidst var hun klædt som en Arbeidsmands Kone. Det var til ingen Nytte at klæde sig anderledes under det grove Arbeide, hun ofte maatte paatage sig, og hendes smukke Garderobe var efterhaanden bleven afhændet for at skaffe hende og hendes Mand

Livets nødvendigste Ting. Holms ustadige, vilde Liv tog til Dag for Dag, efter at de havde taget Ophold i det fattige Hjem. Undertiden ønskede Ida, at de vare bosatte langt fra det gamle Hjem; men hun var for ulykkelig til at bryde sig meget om, hvor de opholdt sig. Og flere af de gamle Venner stode hende bi i hendes ofte store Trang; deres Hjælp kunde hun neppe ønske at være foruden. Men hun bad dem om ikke at komme til sig — hun vilde saa nødig, at nogen af dem f. Ex. skulde træffe Holm i den berusede Tilstand, han nu ofte var i endogsaa om Dagen. Selv satte hun aldrig sin Fod i sin nærliggende Fødeby.

En Dag laa hun og lugede i det lille Stykke Jord, hvori der voxede Kjøkkenurter og Kartofler. Det var hende en Ubehagelighed, at denne lille Have laa saa nær ved en Landevei, hvor undertiden en eller anden af hendes gamle Bekjendte færdedes — en Ubehagelighed, intet mere. Den omtalte Dag kom der en Vogn forbi — i denne Vogn sad Carlsen. Hun saae op fra sin nedbøiede Stilling og blev ham vaer. Hun rødmede ikke ved, at han skulde see hende i hendes usle Dragt og beskjæftiget med en simpel Lugekones Arbeide — nei, en dødelig Bleghed udbredte sig over hele hendes Ansigt, og hun følte sig en Afmagt nær — thi som ved et Trylleslag saae hun nu sin Moder, saa fortvivlet, som hun var, da Ida fik hans Brev og ikke vilde læse det. Hun havde ikke seet ham før denne Gang efter sit Bryllup; thi han var strax efter reist bort og var bleven borte indtil netop i disse Dage, da han var vendt tilbage fra sin lange Reise. Han var kjørt forbi; han havde reist sig op i Vognen og havde hilst hende med en Ærbødighed, som havde hun været

Landets Dronning. Han havde jo allerede hørt hendes skrækkelige Historie. Da han var heelt borte, reiste hun sig op — hun maatte lidt bort fra sit sørgelige Hjem — lidt længere bort, end den lille Have laa. Holm var tagen bort tidlig om Morgenen — der var Marked i en lille nærliggende By; hun vidste, hvad hun havde at vente sig, naar han om Aftenen kom hjem. Kun hendes Sagtmodighed, hendes blide, qvindelige Værdighed frelste hende fra ligefrem Mishandling ved lignende Leiligheder. Hun gik over et Par Marker og kom hen til en lille Bro, der førte gjennem et Ellekrat til en Eng, hvor der ved en lille Mosesø stod et stort Piletræ; denne Plet havde hun elsket fra den Dag, da hun drog ind i Møllegaarden som Brud. Paa den lille Bro stod en halvvoxen, pjaltet Dreng med en lille, ikke ganske reen Seddel i Haanden.

„Er De Mollerkonen — at sige den, der var Møllerkone, før Nielsen fik Møllen?"

„Ja", svarede Ida, forbauset over hans Spørgsmaal.

„Saa er her et Brev til Dem fra Nielsens Møllersvend", sagde Drengen og rakte hende det ilde udseende Brev.

„Til mig? Du tager vist feil, Dreng!"

„Nei", sagde Drengen og smaalo, „han er saa gal paa Holm, paa Deres Mand —"

„Lad ham saa sige min Mand, hvad han er „gal" over."

„Han vil ha', De skal vide det — han siger: hun gjør nok Ende paa den Historie" — værsgo" — og han lo igjen og løb sin Vei.

Hun aabnede Brevet — det var et Brev, skrevet af Hevngjerrighed og Ondskab, men hvert Ord var sandt, det følte hun saa vist. Det havde ogsaa kun bekræftet en skrækkelig Mistanke, hun havde havt. Hun rev Brevet i smaa Stykker, saa smaa, som hun kunde, og kastede dem ned i Grøften, hvorover Broen gik. Hun stod en Tid ganske stille. Hun var bleven blussende rød, medens hun læste Brevet; men snart forlod Farven atter det nu næsten altid saa blege Ansigt. Hun drog et dybt Suk — var det ikke som den, der er bleven befriet fra et hemmende Baand, en tung Byrde? Ja, i dette Øieblik følte hun, at det sidste Baand var brisiet mellem hende og hendes uværdige Mand, og deri var der en Slags Lettelse! Men hvor var hun dog ene og forladt! Ikke til et eneste Menneske paa Jorden kunde hun udtale sin dybe Qvide, hvad hun næsten ansaae for sin egen Nedværdigelse — thi havde hun ikke valgt ham til sin Ægtefælle?

Hun gik over Broen hen til det store Piletræ, hvis Grene nu i lang Tid ikke havde kastet sin Skygge over hende. Hun satte sig ned paa Jorden og foldende Hænderne over Knæerne, hvilede hun sit Hoved paa dem. Hun havde været oppe flere Timer om Natten for at vadske deres Tøi — hendes og Holms. Han tog sig aldrig nær, hvor tidlig hun forlod sit Leie for at arbeide; det ringeste Arbeide lod til at forekomme ham godt nok til hende. Men mon dog ikke Samvittigheden imellem talte til ham om al den aandelige og legemlige Nød, han havde bragt over hende? I alle Tilfælde maatte han da forstaae at døve dens Stemme, saa at den ikke

kunde bevirke nogen Forandring i hans Opførsel imod hende. Flere Timer før Andres sædvanlige Arbeidsdag havde hun arbeidet, og da Vadsken var forbi, havde hun taget fat i sit Havearbeide, som vi have seet. Saa denne Dag var hun meget træt.

Saa kom han, Rytteren ridende; hun løftede Hovedet og saae ham komme henad Stien. — Hvad feilede hende? Han kunde ikke see, om det var Sorg eller Hunger og Tørst, der piinte hende. Kunde han ikke hjælpe hende? Uimodstaaeligt næsten droges han hen til hende. Og med en Stemme saa deeltagende og blid, som ingen uden hendes Moder nogensinde havde talt til hende med, spurgte han, om han formaaede at hjælpe hende? Hun svarede ikke — i en Tilstand, som hun siden ikke kunde forklare sig, som lignede den, hun var i, naar hun drømte — i denne forunderlige Tilstand formaaede hun ikke at svare — som den Drømmende jo ogsaa ofte vil tale og ikke kan det. Han saae paa hende med dyb Medynk — her maatte være legemlig Nød tilstede! Han tog en smuk, elegant lille Tegnebog frem og rakte den til hende. Hun rørte sig ikke til at ville modtage den, og han bøiede sig ned over Hesten og lod den sagte falde ned i hendes Skjød. Saa saae han ikke mere paa hende; han drog et dybt Suk — det hørte hun — dreiede Hesten og galopperede bort over Engen uden længere at følge Stien.

Havde hun ikke været i Stand til at tale, saa havde hun været det til ret at betragte hans smukke, bevægede mandige Ansigt; og hun kjendte nu dette Ansigts Træk, hans Øines Farve, hans dunkle Lokkers Skjønhed saa godt, saa hun imellem alle Andre vilde have gjenkjendt

ham til sin sidste Dag. Hun var jo saa elendig — da kom han netop hen til hende som en Engel, et Sendebud, der gjerne vilde trøste hende og lade hende vide, at hun endnu kunde finde Deeltagelse i sin Sorg. Uvilkaarlig trykkede hun hans lille Tegnebog til sine Læber, da han forsvandt i Krattet; hun reiste sig op og vandrede længe om i den nærliggende Skov.

Andet Billed.

En høi Hal, med Loftet støttet af Marmor-Søiler. Ligefor en Aabning i Marmorvæggen, buet for oven; fra den gaaer en Altan ud som til en Have, thi mægtige sydlandske Træer staae lige ved den. Solen gaaer ned over en af de deilige italienske Indsøer, der ligger i sin herlige Glands og kan sees ogsaa inde fra Værelset. Solens nedgaaende, rødlige Straaler fylde Værelset og overstraale en ung Mand og en ung Qvinde, der ikke ændse i dette Øieblik al den udvortes Herlighed, der omgiver dem — hvad baadede det de smertefuldt bevægede Hjerter, om hele Verdens Herlighed laa for deres Fødder?

Lidt indenfor Altandøren staaer der et lille Bord. En ung Mand i Uniform, den franske, sidder ved Bordet; en ung Qvinde staaer ved Siden af ham med Ansigtet lidt bortvendt fra ham. Hans Skjønhed viser sig for Øieblikket meest i det mandige, kraftige Udtryk af hele hans

Skikkelse og hans Stilling. Hans Arm er støttet mod Bordet, med Haanden skygger han for Øinene. I sin Skjønheds fagreste Tid staaer den unge Kvinde ved hans Side. Det dunkle Haars Lokker omgive den deilig formede Pande og det fine, ovale Ansigt og fremhæve Hudfarvens Skjønhed. De deilige Øine ere ikke skjulte som hans. Med et Udtryk af dyb Smerte i dem er der forenet et andet Udtryk, som man ikke strax kan tyde. Betragt hende nøiere — er det Udtryk, der lyser af hendes Blik, ikke som det, man kunde tænke sig i dens, der gaaer seirende frem i Slaget, bærende sit Banner høit, men med Smerte midt i Seiren, fordi saa meget maa trædes under Fod af ham — saa meget døer bort for hans Blik? — Ja, det er en af de Seire, som ogsaa Qvinder kunne vinde — den Seir, der nu bliver hendes! Og er det ikke en af de største? Thi „den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad!"

Hvad foregaaer her paa dette Billed? Et Skriftemaal! Hun sætter Alt paa Spil — sin Kjærligheds Lykke, for at Sandheden kan skee Fyldest. Hendes Hænder ere trykkede tæt ind mod Brystet; hun skjælver vistnok i sin dybe Bevægelse, men hun søger ingen Støtte udenfor sig, kun indenfor, hvor den rette Støtte findes, naar Sjælen blot ikke der er ene!

Yndefuld staaer hun der, som aldrig før. Den lyseblaa Silkekjole falder om den høie, slanke Skikkelse. Men han har i dette Øieblik ikke Øie for hende — kun Øre! Hendes Ord have været som skarpe Pile, der have saaret ham lige til det inderste af hans Sjæl.

Forklaring af det andet Billed.

Da Ida kom tilbage til sit Hjem, var der gaaet flere Timer hen. Den halvvoxne Pige, der hjalp hende ved at komme flere Gange om Dagen, istedetfor at blive hos hende hele Tiden — Ida havde ikke tilstrækkeligt af Føde eller Penge til at have et stadigt Tyende — mødte hende paa Dørtærskelen med den Besked, at Holm var kommen hjem, havde spurgt til hende, havde været vred, fordi hun var borte, men havde saa sagt, at det kunde være det samme — han vilde ingen Aftensmad have — han vilde gaae op og lægge sig; han vilde have Ro. Det var jo en Lettelse for Ida, at hun ikke skulde op til ham; at han, som sædvanlig efter en saadan Dag, var beruset, da han kom hjem, havde hun strax mærket af Barnets Ord.

Hun og den lille Pige gik ud for at tage det tørrede Tøi ind fra Haven; saa gik den lille Pige hjem, og Ida gav sig til at lægge Tøiet sammen til Rullen. Arbeidet var snart gjort — der var jo ikke saa meget Tøi — men nu var det dog blevet heelt Aften. Solen gik ned over Skoven, og hun gik udenfor i Haven for at see derpaa — paa Guldet, der ikke svinder uden for atter at komme igjen — og paa Roserne, der blusse atter og atter frem, indtil Gud engang gjør Ende paa denne Verdens nuværende Tilstand for at føre det endnu Herligere frem. Derude i Haven tog hun Tegnebogen frem og saae endelig, hvad den indeholdt. Hun havde havt en underlig Sky for at see efter, hvor stor den Almisse var, hun imod sin Villie havde modtaget. Hun aabnede Tegnebogen; hun forskrækkedes over Summens Størrelse — nei! hun vilde

sulte, før hun brugte disse Penge! — Stakkel, inden næste Dags Solnedgang vilde hun være glad ved, at han havde forbarmet sig over hendes Nød. — Taarerne, der saalænge havde ligget ligesom stivnede, forstenede i hendes Indre, brast frem, og hun lod dem have frit Løb, og de lindrede hendes forpiinte Hjerte. Med Et — ved Tanken om sin dybe Nød — faldt den gamle Psalmes Ord hende ind — „I Verden er ei Nød saa stor, Guds Naade jo er større!" Hun gik ind og hentede sin Psalmebog, den, hun havde faaet, da hun blev confirmeret — ak, det var kun nogle faa Aar siden — hvad havde hun ikke gjennemgaaet i Mellemtiden! — og læste Psalmen heelt ud. Hun bad da inderlig om, at Gud vilde sende hende Lindring og Trøst i sine Prøvelser, saa at hun mere og mere maatte blive istand til daglig at tage sit Kors og bære det med Sagtmodighed og Fortrøstning.

Det var nu blevet heelt Aften. Hun vilde ikke tænde Lys; hun vilde liste sig sagte op til det lille Kammer uden Lys; saa vaagnede maaskee hendes Mand ikke; det var bedst for ham selv — og ak, saa ønsteligt for hende! Blot denne ene Gang at slippe for den uhyggelige Scene, som ellers paafulgte en Udflugt som den, han havde foretaget sig i Dag, forekom hende en heel Velgjerning. Hun laa længe vaagen; hvor han var usædvanlig stille denne Nat! Ellers sov han saa uroligt; ofte pleiede en eller anden bitter Ed at undslippe hans Læber og faae Ida til gyse; i Nat sov han stille som et Barn. Endelig faldt hun i Søvn. Hun drømte, at hun stod paa en høi, skovbevoxet Bakke — ved dens Fod laa der en speilblank Indsøe — ved hendes Side stod der en ung Mand —

det var ham, Rytteren fra imorges. En Glæde, som hun saa længe ikke havde kjendt, fyldte hendes Sjæl — var den saa stor, at den vækkede hende? Hun reiste sig i Sengen — det begyndte at dages; endnu laa hendes Mand saa stille! Hun vendte sig om og saae paa ham — det ellers saa røde, ophovnede Ansigt var ganske blegt — og hans Øine — disse halvlukkede Øine! En dyb Rædsel greb Ida — hun foer ud af Sengen og trak Gardinet fra Vinduet og stod med det i Haanden og stirrede paa ham. Hun vidste neppe, hvad der fulgte paa dette — hun syntes, at hun langsomt nærmede sig ham — saa sortnede det for hendes Øine, og hun sank bevidstløs om paa Gulvet.

Den lille Pige hørte Lyden af hendes Fald i Kjøkkenet, der var lige under Kammeret, og iilte op. Da hun forgjæves havde banket paa, lukkede hun Døren op. Hun saae paa Holm — og der laa Ida udstrakt livløs paa Gulvet! Hun gav et høit Skrig og foer ud af Huset. Det traf sig, at den første, hun mødte, netop var Lægen, der ikke boede langt fra Mollen.

Som hun foer skrigende hen ad Veien, standsede han hende i Flugten.

„Hvad er der skeet, Barn? — Saa svar dog!" Han holdt paa hende, ellers var hun faret saa langt afsted, hun magtede, fra det rædsomme Huus, hun havde forladt.

Endelig kunde hun faae saa megen Bugt med sin Rædsel, at hun kunde forklare, hvad hun troede var skeet.

„Han ligger død — Holm — og hans Kone — han har slaaet hende ihjel først — saa har Vorherre

slaaet ham ihjel, fordi han har været saa fæl — oh, den deilige, søde Kone — hun er død, og han er død" — og hun brast i stærk Graad.

Først flere Timer efter kom Ida saa meget til Bevidsthed, at hun vidste, hvor hun var og hvad der var hændet. Præsten og hans Hustru sadde ved Siden af den lille Sopha i hendes Dagligstue, hvorhen man havde bragt hende fra Kammeret, hvor Holms Lig laa. Thi det var virkelig Døden, der havde overrasket den Ulykkelige midt i hans mange Forvildelser.

Kun faa Ord kom der over Idas Læber, medens den gode Præst sad og gjorde sit Bedste for at trøste hende. Dette var ingen let Sag, da det ikke var let for en Anden at vide, hvad hendes Sorg egentlig var. At hun skulde kunne beklage sin Mands Død som et Tab, var jo en Umulighed; men beholdt hun endnu noget af den gamle Følelse for ham? — Eller var det blot Rædsel over hans Død, der saaledes forstenede hende, som hun der sad, bleg og med et Udtryk af dyb Lidelse i sit Ansigt. Ingen ahnede, at den bittreste Braad, der sad i Idas Bryst, var — Selvbebreidelsens. At hun havde elsket et Menneske som Holm og valgt ham til Ægtefælle — det kunde hun ikke tilgive sig selv.

Og en dyb Medynk, blandet med Rædsel over hans frygtelige Skjæbne, som han jo selv havde beredet sig — thi endogsaa hans Død maatte man troe skyldtes hans vilde Udsvævelser — denne Medynk, denne Rædsel havde hun ogsaa at bære paa — men den vilde hun have følt for ethvert andet Menneske, der var kommen til at staae i et eller andet Forhold til hende.

Da Præsten og hans Hustru reiste sig for at gaae, tog han hendes Haand i sin og sagde med blid, deeltagende Stemme:

„Alt, hvad der skal foretages i Anledning af Deres Mands Død, skal jeg sørge for — gjør Dem ingen Bekymringer i denne Retning; betragt mig som Deres Fader, kjære Barn!“

Ida saae paa ham med et eftertænkende Blik — der var Noget, der faldt hende ind — der skulde Penge til! Og Præsten, der hjalp saa mange Andre, var jo ingen rig Mand. En dyb Rødme foer over hendes Kinder. Der stod hendes lille Sybord, en af de faa Rester fra hendes gode Dage, henne i Hjørnet af Stuen. I Skuffen laa den lille Tegnebog! Hun reiste sig og gik med lidt vaklende Skridt hen til Sybordet, drog Skuffen ud og fremtog Pengene, medens hun lod Tegnebogen ligge. Hun havde ikke Lov til at lade Præsten have denne efter hans Forhold temmelig store Udgift. Saa fortalte hun ham, hvorledes hun havde faaet disse Penge, og saa kom den Taarestrøm, som hendes Elendighed ikke havde kunnet fremkalde. Dybt bevægede af Medynk, hvori Beundring blandede sig, forlode Præsten og hans Hustru hende. Hvor var hun dog en ædel, fiintfølende Sjæl, denne stakkels mishandlede Kvinde!

Det var Eftermiddagen, da Holm samme Formiddag var bleven begravet. Ida sad alene i den lille Dagligstue. Hun var iført sin tarvelige Enkedragt. Den havde Præstekonen besørget til hende; men den var bleven betalt med den Almisse, han, Rytteren havde givet hende. Den skamfulde Sky, hun havde havt ved at benytte sig af

hans Gave, var vegen for en dyb Taknemmeligheds Følelse. —

Hun sad ved den aabne Havedør. Der lød Trin i den lille Forstue, hun hørte dem ikke; hun havde heller ikke hørt, at en Vogn var standset ret før, lige udenfor Huset.

Døren aabnedes — en sortklædt Dame traadte over Tærskelen — Ida vendte sig om og saae lidt forbauset paa den Indtrædende. Idet hun gjenkjendte hende, foer et lille Glædes Skrig over hendes Læber, og hun laa snart heftig grædende i Armene paa den ældre Dame, der selv kom i dyb Bevægelse, men tydelig kæmpede imod at give efter for den.

„Naa naa, ja ja, mit Barn, mit stakkels Barn — græd nu ikke — nu skal Du være glad og tage fornøiet imod den gamle Tante Christine!"

„Tante, min kjære Tante Christine — oh, hvor har Du været i denne lange, lange Tid? Du veed da, at Fa'er og Mo'er ere døde" — her qvaltes hendes Stemme heelt i Graad — „og Holm — Holm er ogsaa død" — hendes Stemme var bleven næsten hviskende, da hun udtalte hans Navn.

„Ja godt er det, at den Skurk er af Veien." —

„Tante, Tante — han var min Mand" —

„Ja, han var din Mand, men er det heldigviis ikke mere! Min Søster var svag — havde jeg blot været her, da den hæslige — nei, deilig var hun da egentlig, men ligefuldt hæslig — da hendes Søn nærmede sig Dig! — Det kommer der af al denne Reisen om for Helbred og Fornøielse", her rev hun Hatten af sit Hoved

og kastede den langt fra sig, som vilde hun aldrig mere tage den paa sit Hoved, denne til en Reise nødvendige Artikel.

De satte sig ved Siden af hinanden ved den aabne Havedør, og gradviis, eftersom den ældre Dames Harme og den yngre Dames sorgfulde Bevægelse lode dem i Ro, kom der en inderlig, fortrolig Samtale i Gang imellem dem. Frøken Christine Berg var en høi, blond Dame, med temmelig regelmæssige Træk, men med en gusten Hudfarve, som endogsaa i Ungdommen havde forhindret hende i at ansees for smuk. Men var der Et, som man kunde bemærke hos hende ved blot et kort Bekjendtskab, saa var det det, at det var hende aldeles ligegyldigt, hvad man ansaae hende for i hvilkensomhelst Henseende. Sin Villie havde hun altid gjerne villet have og havde næsten altid faaet den. Hun var i Stand til at elske og til at opoffre sig, men desto værre ogsaa til at hade. Endnu havde hun ikke lært tilfulde at bære Hans Aag, der er gavnligt — men det vilde komme!

„At Du kommer til mig og bliver min Datter, Ida, det følger jo af sig selv. For første Gang i mit Liv er jeg glad ved de Penge, jeg har, og som jeg frelste for mig selv ved ikke at gifte mig. Din Moders varede ikke saa længe! Men hør nu, lille Ida, vi reise herfra strax i Aften, ikke sandt?“

„Jeg maa besøge Præsten og hans Familie, Tante — ellers er Alt i Orden — jeg skylder ikke noget Menneske Penge her omkring“ — her taug hun et Øieblik, og hun erindrede, hvem hun kunde takke for dette Gode. „Men Præsten maa jeg tale med — han havde lovet

mig at skaffe mig en Plads som Gouvernante hos en Slægtning —"

„En Plads som Gouvernante! Glemte Du Tante Christine?"

„Hvor var Tante Christine?" sagde Ida, og et Smiil — hvor længe var det siden, hun havde smiilt paa den Maade? — oplyste hendes Ansigt.

„Ja, det maa Du nok sige, Barn!" svarede Frøken Berg, „Tante Christine kunde have ligget død og begravet i en eller Afgrund i Pyrenæerne — thi Du maa troe, disse gamle Been have ikke været bange for at klattre tilveirs! — Men hør nu, Ida, hvad jeg anseer for et Held ved dit Ægteskab, er dette, at Du ikke har byttet Navn — Holm hed Du, og Holm hedder Du endnu."

„Jeg er ogsaa glad ved, at jeg har beholdt min Faders Navn — især —" hun vilde have sagt i den sidste Tid, men standsede. „Men hvorfor er Du egentlig glad derved, Tante?" Hun vidste jo, hvor langt fra, hvad Enkelte vilde kalde „sentimental", hendes Tante var, medens hun selv vel nok kunde udsætte sig for imellem at blive beskyldt derfor.

„Barn, jeg har tænkt mig, at naar vi reiste herfra, saa kunde Du godt lægge dit Ægteskab heelt bort. Du seer ud som en ganske ung Pige — Du kunde godt være sexten Aar — jeg kalder Dig uden videre: Frøken Holm. Heldigviis er Du saa ung, at Du ikke er kjendt udenfor den lille Kreds her i Egnen."

Ida saae lidt forundret paa sin Tante. Lægge sit Ægteskab heelt bort — oh, at hun kunde det, at hun kunde det! Men hendes Sjæl var saa ædel og reen, at

det Mindste, som lignede Forstillelse enten i Ord eller Gjerning, var hende modbydeligt.

„Nei, Tante", sagde hun, „saa gjerne jeg vilde det, saa gjerne jeg vilde være igjen den unge, lykkelige Ida Holm, der kun var sine Forældres Datter ,saa tør jeg ikke fornægte mit Ægteskab, ikke fornægte, hvad der virkeligt er."

„Ida, Du gjør Dig jo Skrupler over ingen Ting, Barn — naa ja, saa reise vi bort til et Land, hvor baade Du og jeg begge med Rette ville blive kaldte — Donna. Hvad synes Du om at reise sydpaa?"

„Oh, Tante — det var deiligt at reise bort — en Tid — og forvinde lidt lettere sin Sorg i de nye Omgivelser. Oh Tak, Tante, min egen Tante!"

„Maaskee Du saa, inden vi komme tilbage, endelig faaer skiftet Navn, Barn" —

Ida afbrød hende. Hun var blegnet ved Tantens sidste Ord.

„Tante — jeg skulde anden Gang — anden Gang vove — nei, Tante; det troer jeg dog aldrig vil skee" —

„Vi faae at see, vi faae at see, Barn!"

I en smuk Villa ved en af de norditalienske Søer, havde to danske Damer taget Ophold. De sadde nu en Morgenstund beskjæftigede med at læse de Breve, de netop havde modtaget fra det fjerne Hjem; Idas Brev kom fra Præsten, der saa kjærlig havde taget sig af hende i hendes forladte Tilstand; hendes Tantes fra en gammel Ven, der eiede en Herregaard i Jylland.

„Jeg vidste det — jeg tænkte det nok!“ udbrød Frøken Berg.

„Hvad er der skeet, lille Tante?“ spurgte Ida.

„Oh, Du husker jo nok, at jeg fortalte Dig, at Kjersteens Søn, den militaire Søn, endelig vilde ned at hjælpe Franskmændene, fordi hans Moder var af fransk Fødsel, skjøndt hans Fader var imod det, og nu“ —

„Er han falden?“ udbrød Ida med Deeltagelse.

„Nei, falden er han ikke — men han fik et Skud i Benet og skal nu gaae og halte hele sit Liv, den smukke, unge Mand, og han kan slet ikke komme til Kræfter. — Hør, Ida“, sagde hun efter en lille Pause, „vi ville pleie ham, saa skal han nok komme sig!“

„Vi pleie ham?“ sagde Ida smilende og forundret.

„Ja vist; han skal herned til os — her er jo saa deiligt, her maa han komme sig. Han har ingen Moder, kun en Fader til at tage sig af ham. Jeg vil være ham i Moders Sted!“

Idas Tante betænkte sig aldrig længe paa at sætte i Udførelse det, hun havde besluttet at gjøre. Snart skrev hun sit Brev til sin Ven i Jylland og tilbød hans Søn Ophold i sit Hjem, og snart fik hun ogsaa et Svar, der indeholdt en taknemmelig Modtagelse af Tilbudet.

Det var en hed Dag midt paa Formiddagen; af og til kom der dog et forfriskende Pust fra Bjergene ud over Søen til dem, der boede ved den. Ida havde sat sig i Haven under et skyggefuldt Træ med en Bog i Haanden — men hun læste ikke meget. Idag var hun bekymret i sit Sind; hun havde nu saalænge havt fuldstændig Fred — i Dag kom han, den Fremmede, og forstyrrede den

fuldstændige Ensomhed, der havde været som en Balsam for hendes Hjerte. — Hun hørte Aareslag — det hørte hun jo saa ofte — hvorfor vidste hun nu, at det var ham, der havde ladet sig sætte over Søen for at komme hurtigere til sit Bestemmelsessted? En lille Pause, saa kom den Reisende langsomt gaaende hen ad den brede Gang, der førte til Huset, fulgt af en ung Fisker, der bar hans Kappe. Han gik langsomt og med Besværlighed; hun fik Tid til at betragte ham, men som hun stod, kunde han ikke let see hende.

Pludselig fortnede det for hendes Øine — hun maatte støtte sig mod Træet, og hun var ikke langt fra at udstøde et Skrig. Thi det var ham, hendes ukjendte Velgjører, der nu kom hen imod hende! Oh, hvad skulde hun gjøre — hvorhen kunde hun flygte, for at han ikke skulde see hende og gjenkjende hende? Hun tænkte ikke paa, hvor forandret hun var bleven baade i sit Udseende og i sin Dragt fra den Dag, han havde seet hende i al hendes Elendighed. Som hun der stod, med det deilige Haar ordnet i fyldige Lokker om det smukt formede Hoved og om Ansigtet; med Kinder, der ikke længere vare udtærede, men afrundede til den skjønneste Oval, med Hænder, der atter havde vundet deres oprindelige Hvidhed og Fiinhed i Form, iklædt en let, hvid Dragt, der bølgede om hende som en Sky — hvor skulde han dog kunne gjenkjende i hende den fattige Qvinde, der sad fortabt i sin dybe Nød, da han ynkedes over hende? Og han havde jo ikke tænkt daglig paa hende, som hun paa ham! Denne sidste Tanke var det, som først bragte hende Haab om ikke at blive gjenkjendt, men ogsaa en underlig

Smerte! Han havde naturligviis glemt hende aldeles; og saa først erindrede hun hele den Forandring, der var foregaaet med hendes Ydre.

„Ida, Ida!“ lød det inde fra det Værelse, som den Reisende nys var traadt ind i fra Terrassen udenfor.

Hun tog Mod til sig og nærmede sig Døren, indenfor hvilken hun hørte Tantens jublende Tale.

Hun traadte ind — han bøiede sig dybt for hende, idet hendes Tante nævnede hendes Navn for ham og hans for hende. Der foer en let Rødme over hans Kinder — gjenkjendte han hende? Nei, det var blot af Beundring og Overraskelse ved det smukke Syn, der viste sig saa uventet for ham, at han rødmede. Den gode Frøken Berg var nok ikke saa heelt fri for at lægge Planer! Hun havde ikke med et Ord i sit Brev omtalt sin smukke Niece og ventede sig ikke saa lidt af den Overraskelse, hun havde beredt den unge Mand.

Og det varede ikke længe, inden hun fik Haab om, at hendes Planer nok vilde lykkes. Thi for hver Dag mærkede hun mere og mere, hvor megen Priis den unge dansk-franske Officeer satte paa Idas Selskab. Men til sin sorgfulde Overraskelse mærkede hun tillige, at Ida efterhaanden trak sig mere og mere tilbage for den livlige Samtale med ham og fra de Spadseretoure i Haven og ved Søen, som hun i Begyndelsen ikke havde afslaaet at foretage med ham paa hans Opfordring. Og endelig en Dag overraskede hun sin Niece i stærk Graad oppe i sit Soveværelse.

„Men Ida“, udbrød hun inderlig bedrøvet, men dog halvt vred, „hvad i al Verden gaaer der dog af Dig?

Nu, da jeg troede, at Du endelig begyndte at forvinde, hvad Sorg Du kan have havt at bære paa!"

„Tante — undrer det Dig, at min Tanke undertiden vender tilbage til min sørgelige Fortid? Er det ikke snarere et Under, at jeg saaledes ofte aldeles glemmer den?"

„Hvorfor i al Verden skulde Du dog tænke paa din Fortid? Den er nu død og begraven, og Du har begyndt Livet forfra, Barn!"

„Ak, at man kunde det — at man kunde begynde det heelt forfra, men med den Kundskab, man havde vundet!" svarede Ida sørgmodigt.

„Som man kan trevle op, naar man har strikket galt — det har jeg tidt ønsket, men det gaaer ikke! Men Du, der Intet har at bebreide Dig" —

„Intet at bebreide mig, Tante?" og hun saae forundret paa Frøken Berg, „maa jeg dog ikke til alle Tider bebreide mig, at jeg gjorde et saa slet Valg, og det imod Moders Ønske, som tydeligt nok havde viist, fra Først, vi gjorde Holms Bekjendtskab, at hun fandt, at hans eneste Fortrin var hans Skjønhed?"

„Og Du forelskede Dig i hans smukke Ansigt, den Laban — naa, om Forladelse! — Og det bebreider Du Dig! Ja, saa maae Mændene have meget paa deres Samvittighed — de fleste af dem da — thi hvad gaae de efter, uden efter et smukt Ansigt — et sødt Smiil — et Par deilige Øine og saa videre. Jeg har derfor ikke været udsat for nogen Døgenichts Efterstræbelser — indtil jeg fik mine Penge, thi det gaaer Folk nok saa meget efter! Men jeg gik ikke i Fælden og staaer her frank og

fri og blæser de gode Herrer et Stykke. Du stakkels Barn", sagde hun saa, gik hen og lagde sin Arm om Idas Hals, „nu, da Du netop kunde blive saa lykkelig!"

Ida blev i eet Øieblik rød og bleg. Hun vilde ikke lade, som om hun ikke forstod sin Tante.

„Tante", sagde hun med usikker Stemme, „finder Du, at jeg kunde være ham den Hustru, han kunde gjøre Krav paa, med hans — med alt, hvad han har at give til Gjengjæld for en Qvindes Kjærlighed?"

„Du skulde ikke være god nok til ham?" spurgte Frøken Berg harmfuld. „Jeg sætter Otto Kjersteen meget høit — men ikke det mindste høiere end Dig."

„Var jeg en ung, uvidende, uskyldig Pige", svarede Ida, „saa kunde jeg haabe, at jeg ved min Kjærlighed kunde fortjene hans, hvor høit han end staaer over mig. Men jeg — Holms Enke!" De sidste Ord talte hun med en underlig haard Stemme.

„Du maa vel sige ham, at Du har været gift før, naar han frier til Dig, og det gjør han nok en af de første Dage, hvis ikke alle Julemærker slaae feil", sagde Frøken Berg langsomt, som tænkte hun efter, om ogsaa dette var nødvendigt.

Kjersteen havde allerede, netop samme Dag, tilstaaet sin Kjærlighed til Ida — deraf den stærke Bevægelse, hvori hendes Tante fandt hende.

„Tante, han har allerede bedet mig blive sin Hustru", svarede Ida med sagte Stemme.

„Naa, og hvad svarede Du saa?" spurgte Frøken Berg forbauset og saae spændt paa Ida.

„Jeg vilde have bedet ham give mig Tid — men Du kom og afbrød ham“ —

„Han giver Dig ikke lang Tid til at betænke Dig i! — Ida — hvad Kjole tager Du paa i Dag? Det er Tid, at vi klæde os paa til Bordet!“ udbrød Frøken Berg pludselig.

Saa ængstelig bevæget, hun var, kunde Ida ikke undlade at smile. Hun forstod saa godt Sammenhængen imellem de Tanker, der lige før havde beskjæftiget hendes Tante, og nu Tanken om hendes Toilette. Havde hun ikke lagt Mærke til, hvor ivrig Tanten var for, at hun skulde klæde sig smukt, især efter Kjersteens Komme?

Frøken Berg gik hen til Skabet, hvori Idas Kjoler hang. Derfra tog hun den smukkeste Kjole frem, Ida eiede — en lyseblaa Silkekjole.

„Den skal Du tage paa i Dag!“ sagde hun i en afgjørende Tone til Ida.

„Den — den passer jo ikke til en Hverdagskjole, Tante!“

Men det var jo ingen Hverdag — tænkte Ida saa; i Dag skulde hendes Skjebne afgjøres. Og saa lovede hun at tage Kjolen paa.

Idet Frøken Berg skulde gaae, tog hun Idas Haand i sin — der var noget saa aabent og ærligt ved Ida, at hun paa en Maade imponerede sin Tante; men at Barnet skulde gaae hen og offre sit Livs Lykke for Skrupler — det vilde hun dog see at forhindre.

„Ida, vær nu vaersom med, hvad Du siger til Kjersteen. Han er — hvad man kalder en stolt Mand — en Aristokrat. Hans Moder var en adelig fransk

Dame, saa det ligger vel i Blodet. Jeg veed, at hans Fader engang vilde, at han skulde ægte en meget rig Pige af meget simpel Herkomst. Han svarede sin Fader, at han elskede ikke Pigen; det var den vigtigste Forhindring for ham i at søge at opfylde Faderens Ønske; men han maatte tillige tilstaae, at han nødig vilde gifte sig ind i en simpel Familie."

Ida var bleven meget bleg, medens Tanten talte.

„Og jeg", sagde hun med smertefuld Røst, „jeg var født af en hæderlig Familie; men ved mit Ægteskab hører jeg en meget uhæderlig Familie til. Du har jo selv sagt mig, at Holm ikke engang havde Ret til det Navn, han bar — at hans Fader var en bedragen Ægtefælle" —

„Og hvad i al Verden bryde vi os nu om det Menneskes Herkomst? Ida, tag mit Raad — fortæl Kjersteen, at Du har været gift — meget ulykkelig gift — og dermed — Basta! Siden, naar I ret kjende hinanden — naar han har lært at sætte Priis paa Dig i endnu høiere Grad end nu — saa fortæl, hvad Du vil. Han vil godt forstaae, at Du ikke kan ønske strax at udtale al dit første Ægteskabs Elendighed."

Ida svarede ikke.

„Barn, hvad vil Du sige ham?"

„Alt, Tante", sagde Ida med fast Stemme. „Alt og strax; jeg vil ikke stjæle hans Kjærlighed!"

„Ogsaa at Du er den, han gav Tegnebogen til?"

„Alt, Tante!" svarede Ida atter.

Ida havde for længe siden fortalt Tanten om sit første Møde med Kjersteen.

Frøken Berg forlod Ida — hun følte, hvor urokkelig hun var i sit Forsæt.

Man havde spiist til Middag; Frøken Berg forsvandt strax efter Bordet. Ida og Kjersteen vare gaaede ind i den store Hal, hvor de første Timer altid tilbragtes efter Middagsmaaltidet; det var da for varmt at nyde Naturen i det Frie, men fra den aabne Portal, der fra denne Hal førte ud til Haven, nød man den. Udenfor laa Søen i sin røde Aftenglands — den gjengav saa klart Herligheden ovenfor. Høie Træer stode ved Altanen paa Terrassen udenfor. Og hele Hallen var fyldt med denne deilige Aftenbelysning. De stode et Øieblik tause ved Døren og saae ud — nei, hun saae ud paa det skjønne Syn udenfor, dog med fraværende Blik — han saae kun paa hende.

„Ida", sagde han med bevæget Røst; „De blev mig Svar skyldig i Dag, da Deres Tante kom og afbrød mig" —

Nu var Stunden kommen, nu maatte hun tale. Hun ventede, at han vilde vende sig fra hende, naar hun havde talt; hun kunde jo tie og ikke svare ham — saa forlod han hende ogsaa nok — men nei, hun maatte tale, maatte sige ham, hvad der stod dem i Veien; han maatte ikke troe, han, den Ædle, der havde elsket hende, at hun havde forsmaaet hans Kjærlighed.

„Ida, vil De ikke svare mig? Blot Ja, Ida — det lille Ord, hvor vil det gjøre mig lyksalig!"

Hun saae paa hans ømme, kjærlighedsfulde Blik — hvor det var haardt at tænke, at han nu rimeligviis saae saaledes paa hende for sidste Gang.

„Kjersteen“, sagde hun med bævende Stemme, „jeg er ikke den, De anseer mig for at være!“

„Hvad mener De, Ida?“ spurgte han forundret.

De stode lige over for hinanden i den aabne Portal, og hans Blik hvilede paa hende, og der var Uro i dette Blik.

Hun drog et dybt Suk; allerede en Sky for Himlen, hun nylig havde seet ind i!

„De troer, at jeg er en ung Pige, at, naar jeg lovede Dem at blive Deres Hustru, da blev det første Gang, jeg gav dette Løfte“ — hendes Stemme var ikke som hendes egen; før skjælvede den, nu var den fast, næsten haard.

„Ikke første Gang — hvad mener De?“ —

„Jeg er Enke“ — hun kom ikke videre.

„Enke — De er Enke?“ Hans Kind havde mistet al Farve — hans Stemme var klangløs. Blot dette, og han følte sig skuffet, bedraget — hvad blev det til, naar hun var kommen til Ende med sin Fortælling? Men hun vilde komme til Ende med den — dette havde hun fast besluttet og blev sit Forsæt tro.

Han gik fra hende og gik Værelset en Gang langsomt igjennem; derpaa kom han atter til hende og sagde med lav Stemme:

„Hvorfor er det ikke blevet omtalt af Frøken Berg? — vi have talt saa meget om Dem! Er det fortiet for Verden — med Forsæt?“ —

Han var for bevæget selv til, at der kunde ligge noget Fornærmeligt i disse Spørgsmaal.

„Min Tante ønskede ikke mit Ægteskab omtalt“ —

„Hvorfor — tør jeg spørge?“

Ida hævede sit Hoved. Hun saae ham nu fast ind i Øinene. Det var Fortvivlelsens Mod, der netop i dette Øieblik fyldte hende.

„De spørger hvorfor! — Fordi der var Skam og Skjændsel ved mit Ægteskab“ —

„Gode Himmel!“ Han vendte sig atter fra hende; denne Gang gik han ikke langt — det var, som om den unge Mand ikke formaaede at bære dette. Han satte sig ved et lille Bord og støttede Armen derpaa og Hovedet mod sin Haand, og han havde vendt sig bort fra hende!

Hun gik hurtigt hen til ham; det var, som om Døden allerede var tilstede i hendes stakkels Hjerte — Haabets og Lykkens Død —

„Kjender De den?“ og hun rakte ham Tegnebogen.

Han tog den og betragtede den nøie.

„Den har været min — ja, jeg erindrer det — en stakkels Qvinde, fattig vistnok baade paa Sjæl og Legeme, saae jeg en Gang — hende gav jeg den — hvor har De faaet den fra?“

„Denne Qvinde, saa fattig og elendig baade paa Sjæl og paa Legeme, var mig — mig gav De den til! Oh Tak, Tak, Kjersteen! Den Gang ynkedes De over mig — den Gang var De barmhjertig!“

Hun kjæmpede med sig selv — hvad havde hun sagt — vilde hun trygle om Naade? Aldrig, om saa Hjertet skulde briste!

„Det er umuligt — heelt umuligt!“ Og han stirrede paa hende, medens Mindet om hiin Qvinde atter

steg frem i hans Sjæl. Træk for Træk — ja, det var dog alligevel muligt!

Saa talte Ida atter.

„Jeg seer, at De nu troer mig, naar jeg siger, at hun og jeg er den samme — kun nu bedre klædt og ved bedre Helbred“, sagde hun lidt bittert. „Vil De høre mere?“

Han svarede ikke. Han havde bøiet sit Hoved og skyggede for sine Øine med Haanden. Og saa fortalte hun om sin sørgelige Skjebne. Ikke hendes værste Fjende kunde have fortalt den paa en Maade, der mere kunde gjøre hende Uret, end hun selv gjorde det. At hun havde valgt en Mand, der aldrig i hendes Nærværelse havde udtalt et eneste godt eller forstandigt Ord, blot fordi han var en smuk Mand! At der paa samme Tid havde været en anden Mand, der ogsaa havde elsket hende, hvis ædle Karakteer, hvis Aands Dannelse endogsaa hun ikke havde været blind for, som hendes Moder havde sat Priis paa, medens den, hun valgte, havde været hende imod fra den første Gang, hun saae ham. Alt dette udmalede Ida med bitter Haan for sit ungdommelige Hjertes opbrusende Følelser. Den ungdommelige Forelskelse fandt ikke nogen Talsmand hos hende. Saa fortalte hun, hvorledes denne Mand, hendes Hjertes Valg, havde fornedret sig selv og dermed hende. Hun spurgte ham, om han, Kjersteen, erindrede hende tydeligt fra første Gang, han saae hende? Hendes Dragt, hendes uordentlige Udseende, hendes af grovt Arbeide mishandlede Hænder? Saa sluttede hun med nogle faa Ord, udtalte i en underlig skjærende Røst:

„Troer De, efter hvad De har hørt, at De tør fremstille en Qvinde som mig for Deres Moder, som Svigerdatter?"

Endnu intet Svar, endnu intet Blik. Han sad jo og ventede paa at høre, hvad Skam og Skjændsel, der for hende heftede ved hendes Ægteskab — sad og ventede med bævende Hjerte. Efter et Øieblik, blot eet Øieblik at have tiet og staaet som for at vente paa sin Dom, vendte hun sig bort og ilede med næsten lydløse Skridt fra ham — bort fra ham!

Ved hendes Bortgang blev han ligesom vækket af den Smerte og Kummer, hvori han var nedsunken. Han løftede sit Hoved — var hun gaaet? Var det Alt, hvad hun havde havt at sige ham? — Hans Hjerte svarede ham klart og tydeligt, at det var Alt, og han forbittredes over sig selv, at han et eneste Øieblik havde kunnet troe, at der heftede Skam og Skjændsel ved hende selv. Men der var dog nok i hendes Fortælling, der smertede ham dybt; den, han for nogle Timer siden elskede, havde jo staaet for ham som en yndig ung Pige, der nu første Gang følte sig elsket, og, som han haabede, ogsaa for første Gang elskede. Ja, der var Meget, der smertede ham dybt i hendes Fortælling; men hun var ikke bleven ham mindre dyrebar! Han vilde ikke strax opsøge hende; det var bedst, at de begge kom til Ro, inden de atter talte til hinanden. Og han forlod Villaen og fjernede sig længere og længere fra Indsøen. Han ahnede ikke, hvad der foregik, medens han saaledes vandrede.

Ida kom ind til sin Tante, efterat hun havde forladt Kjersteen; hun stod bleg og skjælvende for hende.

Og med et Smiil, der var saa fuldt af Smerte, at hendes Tante brast i Graad ved at see paa hende, sagde hun med sagte Stemme:

„Det gik, som jeg ventede, Tante! Han har vendt sig fra mig!“

Og nu aabenbarede hun den Plan, hun havde havt for det Tilfælde, at det gik, som det var gaaet. Hun vilde strax forlade Villaen og begive sig over Søen til Hôtellet paa den modsatte Bred, hvor hun vilde tage Ophold, indtil han var borte. Alt det nødvendige Tøi havde hun pakket sammen til denne Afreise.

„Jeg var forberedt, Tante!“ sagde hun sørgmodigt.

Forgjæves søgte Tante Berg at faae hende til at opgive denne Plan. Hun forsikkrede Ida, at det vilde være hende en sand Tilfredsstillelse at bede Lieutenanten pakke sammen og reise bort; thi hun var meget vred paa ham. I alle Tilfælde blev han der jo ikke længe, „saa megen Forstand og Takt havde han vel, skjøndt hun rigtignok ikke nu tiltroede ham meget af nogen af Delene“. Ida var saa optagen af at see at slippe bort jo før jo heller, at hun knap lyttede til, hvad Frøken Berg sagde. Kort efter ilede hun igjennem Haven med sin Tante og fulgt af en Tjener, der bar hendes Tøi; hun saae sig sky og bange omkring i Haven; hun frygtede for, at Kjersteen skulde komme og overraske dem. Men lidt efter var hun sikker; de havde strax faaet fat i Fiskeren, der boede i deres Nærhed og ofte roede dem ud paa Søen, og efter en kjærlig Afsked med sin Tante, satte hun sig i Baaden, og omtrent en Time efter var hun i god Behold ovre paa Hôtellet i sit Værelse, hvorfra hun kunde see over paa

det Tag, hvor hun for kort siden havde gjennemgaaet en saa stor Lidelse.

Da Kjersteen et Par Timer efter kom hjem, gik han strax hen til Frøken Berg, der sad paa Altanen.

„Hvor er Ida?“ spurgte han.

„Og hvad i al Verden kommer det Dem ved?“ spurgte Idas Tante vredt.

„Hvad det kommer mig ved, hvor min tilkommende Hustru er? Thi jeg haaber ikke, hun vil frasige sig denne Benævnelse“ — videre kom han ikke.

„Oh, De elskværdige, søde Menneske — vidste jeg det ikke nok — men hvad er der dog gaaet af Ida — hun har aldeles misforstaaet Dem — hun er flygtet fra Dem“ —

„Flygtet! Hvorhen?“ udbrød han bekymret.

„Oh, ikke saa langt — derovre til Hôtellet — der, hvor de mange Lys nu ere tændte — der sidder hun og kukkelurer“ —

„Vi ville strax derover“ — sagde han og vilde til at gaae.

„Nei, ikke før i Morgen — Barnet er vist allerede gaaet i Seng; hun var saa træt, saa daarlig — hun er vist strax gaaet til Ro.“

Og dermed maatte han lade sig nøie.

Tredie Billed.

En høi, skovbevoxet Bakke; ved dens Fod ligger der en speilblank Indsø. Det er tidlig Morgen. Solen oplyser endnu ikke Landskabet heelt; men der er Guldglands hist og her paa de øverste Trætoppe. Paa denne Bakke staae tvende Skikkelser, en ung Mand og en ung Qvinde. Vi kjende dem fra de første to Billeder. Deres Aasyn straale af Kjærligheds Lykke; denne Stund, dette Landskab ville lyse for dem i Mindets Glands indtil deres sidste Stund.

Forklaring af det tredie Billed.

Ida sov ikke meget denne Nat paa Hôtellet. Hun stod tidlig op og vandrede bort fra Huset hen til en skovbegroet Bakke, som hun kjendte saa godt fra det Ophold, hun og hendes Tante havde gjort paa Hôtellet, da de først kom til dette Sted, inden de havde bosat sig paa Villaen.

Og her satte hun sig ned — omtrent i samme Stilling, som da Kjersteen, og vi da ogsaa, første Gang saae hende. Og hun var jo atter saa ulykkelig og ligesaa fattig paa Haab næsten som den Gang.

Og atter kom han — atter kom hendes Elskede for at hjælpe og trøste hende — denne Gang ikke for at forlade hende som første Gang.

Hun vilde ikke sees og ikke forstyrres af dem, der gik henad Stien over Bakken — for Øieblikket kun Fiskere og andre af Samfundets Børn, der maae være

tidlig paa Færde for det daglige Brøds Skyld — derfor havde hun sat sig paa en Steen, der laae langt fra Stien.

Hun hørte Trin, der nærmede sig — hun saae ikke op — men pludselig standsede disse Trin lige ved hende. Hun løftede Hovedet. —

„Min Elskede maa ikke sætte sig saa lavt", sagde han bevæget, men smilende.

Hun forstod den dobbelte Betydning i hans Ord — Glæden fyldte saaledes, saa pludselig og saa uventet hendes Hjerte, at hun var en Afmagt nær. Han lagde sig paa Knæ ved Siden af hende, drog hende til sig, og med Hovedet paa hans Skulder udgræd hun al sin Sorg og fik Kraft til at bære sin store Lykke. Og lidt efter stode de To, der nu forstode hinanden saa ganske og saa ganske tilhørte hinanden, og betragtede det smukke Landskab, der blev deiligere for hvert Øieblik, eftersom Solens Straaler belyste flere og flere Punkter.

„Dette Sted har jeg drømt om, før jeg saae det", sagde Ida. „Jeg drømte om det en frygtelig Nat i mit Liv. Og i denne Drøm stod Du ved min Side — det var Natten, efter at jeg først saae Dig", og hun fortalte ham om Alt, hvad der var hændet hende Dagen og Natten efter, at han var redet hen over Engen, og de To for første Gang havde seet hinanden.

Ja, det var en frygtelig Nat, da hun havde drømt om dette Sted — og nu paa sit Livs lykkeligste Dag stod hun netop her med ham, som hun, fra første Gang, hun saae ham, havde syntes var en Engel, sendt hende til Trøst.

En qvindelig „Snob“.

En gammel Herre sad i en anden Klasses Coupé i Jernbanetoget, der gaaer om Eftermiddagen fra Korsøer til Kjøbenhavn. Han var nylig ankommen med et af de Dampskibe, der komme fra Nyborg, da han satte sig ind i Vognen.

Paa en af Stationerne imellem Ringsted og Kjøbenhavn hjalp en Conducteur en lille Pige ind i samme Coupé, som den gamle Herre sad i. Hun maatte vel være henved ni Aar gammel efter hendes Udseende at dømme; men hendes Væsen og hele Adfærd var ganske som en fuldvoxen ung Dames. Hun takkede høflig Conducteuren for hans Hjælp, der havde været temmelig nødvendig, da hun var formelig belæsset med Pakker. Da hun havde faaet alle sine Sager ordnede, havde seet, at Intet var glemt, havde undersøgt sin Portemonnaie og overtydet sig om, at baade Billet og Garantiseddel og tillige Koffertnøglen vare deri, drog hun et lille Suk, som den, hvis Hjerte var lettet. Hun ordnede sin Kjole for at den ikke skulde blive krøllet, idet hun satte sig ned, og fik da først Tid til at see paa sin Medreisende, den eneste, som var i samme Coupé som hun.

Hun var i Grunden et deiligt Barn, med lysegule Lokker og store, blaae Øine, med næsten kulsorte, lange

Øienhaar; men de barnlige, fine Træk og det yndige, ogsaa saa barnlige Smiil, der svævede om hendes Læber, stode i en underlig, lidt pudsig Modsætning til hendes gammelkloge Væsen. Det Barnlige var saa fremtrædende udpræget i hendes Udseende, men saa aldeles fornegtet i hendes Væsen. Den gamle Herres Øine hvilede med et mildt, lidt forundret Blik paa dette Barn.

„Hvor det er forfærdelig varmt i Dag!" sagde hun et Øieblik efter, at Toget havde sat sig i Bevægelse.

„Ja, det er meget varmt; men vi ere jo ogsaa kun ved Slutningen af Hundedagene", svarede den gamle Herre venlig.

„Ja, og hele Sommeren har været saa varm! De ulykkelige Mennesker, der have boet midt i Byen uden at kunne tage derfra i Sommer", sagde hun paa en besynderlig opramsende Maade.

„Det har Du — De", hvad skulde han dog sige til dette underlige lille Væsen? — „altsaa ikke været nødt til."

„Nei, vi have tilbragt Sommeren hos en Onkel af Fader — nu maatte jeg ind til min Skole, da Ferien er forbi; men Moder sagde, at hun virkelig ikke vilde ind at steges. Fader sagde, at det var bedre, hun tog med mig ind — han har jo været i Kjøbenhavn hele Sommeren paa nogle Dage nær, da han fik en lille Ferie og kom ud til os. Det er heller ikke godt, siger Fader, at et Barn skal staae for hele Huusholdningen foruden at passe sin Skole — men Moder kan nu ikke lide Kjøbenhavn om Sommeren — saa maa Fader tage til Takke med mig. Han har spiist paa Restauration den øvrige Tid, men det er ikke oeconomisk."

„Men det bliver vel heller ikke oeconomisk, naar saadan en lille Dame skal staae for Styret", sagde den gamle Herre smilende.

„Aa jo, Fader og jeg, vi skulle nok tage det saa tarveligt, vi kan. Fader og Moder ere ofte ikke enige om, hvad vi skulle bruge af Mad og Klæder. Moder siger, vi skylde Samfundet at leve efter den Stand, vi nu engang ere satte i. Fader svarede Moder forleden Dag, „vi skylde min Sandten Samfundet grumme lidt af den Slags, da det ikke giver os nok at leve af, om det saa er nok saa tarveligt"."

Hvor det Barn har en god Hukommelse, tænkte den gamle Herre.

„Fader er kongelig Embedsmand, kan De nok vide, da vi ikke have nok at leve af?" og hun saae smilende op paa sin Medreisende.

„Ja, det kunde jeg gjætte mig til — da vi ere her i Danmark", svarede den Gamle leende.

„Ja", sagde hun, „De kan lee — De er vel ikke kongelig Embedsmand?"

„Nei, mit Barn, det er jeg da heldigviis ikke", svarede han tørt.

„Moder siger, at naar der endda fulgte Rang med — men det er en stor Skam, at nogle af Embedsmændene have faaet Rang og vi ikke — er det ikke ogsaa en Skam?"

„Men Rang hjælper hverken til Mad og Drikke eller Klæder", sagde den gamle Herre, der ikke kunde andet end more sig over dette underlige Barns Bemærkninger.

„Det siger Fader ogsaa“, svarede Barnet, „han siger, at de Narrestreger bryder han sig slet ikke om.“

„Det kan jeg forstaae“, svarede den gamle Herre i samme Øieblik, som Coupéen blev aabnet ved en Station, og en ikke ganske ung Dame kom ind.

„Er Du der, Louise?“ udbrød Damen, da hun saae den lille Pige. „Er din Moder reist forud eller kommer hun senere til Byen?“

Den lille Pige var nu pludselig bleven heelt Barn. Hun gik hen til den Dame, der havde tiltalt hende, rakte den lille yndige Mund op til Kys og svarede paa en naturlig, barnlig Maade:

„Moder kommer først om en Ugestid til Byen; men jeg skal ind til min Skole — det skal Du vel ogsaa Tante?“

„Ja, Barn — hvorledes har min Broder havt det i sin Eensomhed?“

„Fader har havt det godt — han har ogsaa været lidt ude hos os paa Landet.“

„Det var deiligt, Barn“, svarede hendes Tante; „det kunde han nok trænge til. — Har din Moder siden hørt om, naar den rige Onkel kommer?“ Disse Ord bleve ledsagede af et lille fiint, satirisk Smiil, som naturligviis ikke skulde forstaaes af Barnet.

„Nei, er det ikke underligt, at han ikke har skrevet til os saa længe? Fader synes, at det er ikke høfligt af ham, at han saa længe ikke har svaret paa Moders sidste Brev, hvis der ikke er Noget i Veien for ham, da han jo veed, at vi gjerne vilde vide, naar han kommer; men

Moder siger, at vi ikke kan regne det saa nøie med ham, som med andre Mennesker" —

„Hvorfor", afbrød hendes Tante hende, „hvorfor maae vi ikke regne det saa nøie med ham som med andre Mennesker?"

„Fordi han er saa rig og kan gjøre saa meget for Andre, saa maa han have Lov til at skrive, naar han har Lyst og Leilighed dertil, og lade være, naar han ikke har Lyst — det siger Moder", sagde den lille Pige med den gode Hukommelse.

„Det kan jeg dog ikke give din Moder Ret i — men der er maaskee noget i Veien for ham, saa han ikke har kunnet skrive", sagde hendes Tante.

Det begyndte nu at mørknes; den lille Pige blev søvnig, trak Fødderne op paa Sædet og lagde sit Hoved paa sin Tantes Skjød. Denne tog et stort Schawl frem, som hun havde bragt med sig i en Rem og lagde det over Barnet. Hun kunde maaskee selv have trængt til at tage Schawlet om sig; thi skjøndt jo Veiret endogsaa nu, da det var Aften, ikke var koldt, bar hun dog kun en ganske let klar Kjole. Den gamle Herre sad i sit Hjørne med den Hensigt at sove, men det lykkedes ikke for ham. Hans Blik hvilede paa det smukke Billed ligeoverfor ham.

Tanten til den lille Pige havde et Ansigt, der vist havde været smukt i hendes Ungdom; nu var det lidt udtæret, og Haaret var begyndt at blive graat; hendes Øine vare meget smukke, baade hvad Form, Farve og Udtryk angik. Hendes Blik var meget alvorligt, og medens hun sad og saae ud ad Vinduet med det sovende

Barns Hoved paa sit Skjød, blev det mere og mere sørgmodigt.

„Kjøbenhavn", raabtes der, og Reisen var til Ende. Man steg ud, og den sædvanlige Forvirring, der foraarsages ved alle de Kommende og dem, der modtage dem, fandt Sted. En Herre hilsede den Dame, vi have beskrevet, medens hun sad i Coupéen. Han sagde, idet han tog Hatten af:

„God Aften, Frøken Berndt — Deres Broder er her i Vrimlen — jeg saae ham for lidt siden."

Den gamle Herre gik lige bag efter sine Medreisende fra samme Coupé. Hvorfor mon det havde givet ham som et lille Stød, da han hørte Navnet? Fordi han kjendte dette Navn og nu strax vidste, hvem den lille smukke, besynderlige Pige var, og ogsaa vidste, hvem hendes Tante var. Navnet var jo ikke heelt almindeligt, og en Lighed, der nok var falden ham ind tidligere paa Reisen, ledede ham nu heelt paa Spor.

Der kom nu en Herre og tog imod Damen og den lille Pige; den gamle Herre stirrede paa ham, foer med Haanden over Øinene — og i det samme forsvandt Gjenstandene for hans levende Interesse i Vrimmelen.

Den næste Morgen holdt en Droschke udenfor et Huus paa Christianshavn. Ud af denne Droschke steg den gamle Herre, vor Bekjendt fra sidste Aften. Han betalte Kudsken, og med sin Vadsæk i Haanden gik han ind i Huset og op til anden Sal; Navnet, han søgte, fandt han først der. Han ringede paa, og Døren blev aabnet — af den lille Louise, ogsaa vor Bekjendt fra forrige Aften.

„Boer Fuldmægtig Berndt her?“ spurgte den Fremmede.

„Jo — men — er det ikke Dem, jeg kjørte med i samme Coupé igaar Aftes?“ spurgte den lille Pige, der i sin Forundring pludselig var heelt Barn.

„Ganske rigtigt — og Du er den lille Louise Berndt og jeg er din Onkel Adolph fra Amerika“, svarede den gamle Herre og lagde sin Haand paa hendes lokkede Hoved. Barnet havde seet saa naturlig, saa yndig ud i sin første Forbauselse, at han havde faaet Lyst til at bibringe hende en endnu større, og hans Hjerte gik hende heelt imøde som hendes Grandonkel.

„Onkel — Onkel Adolph!“ mere kunde hun ikke sige; hendes store Øine bleve endnu større, og hendes Kinder bleve røde som Carmin.

„Maa jeg sætte min Vadsæk her og tage mit Tøi af?“ og den gamle Mand hang sin Frakke op og lod, som han var hjemme.

„Vil Du nu give mig din Haand og introducere — Du veed vel nok, hvad det er? — introduceer mig saa til din Fader.“

Den lille Pige rakte ham Haanden og saae lidt sky op paa ham — var det den rige Onkel, hun havde tænkt sig komme kjørende i en deilig Vogn med Tjener — denne gamle Mand, der bar sin egen Vadsæk op ad Trappen!

Lidt efter blev Forbauselsen ført videre, ind i Stuen til Fuldmægtig Berndt, der sad og nød sin Morgenkaffe. Han reiste sig strax, da han saae den fremmede Herre, og han saae spørgende paa ham. Den Fremmede burde

strax have sagt sit Navn, men han stod og saae paa Fuldmægtigen, som var hans Blik heftet til hans Ansigt ved en Fortryllelse — et gammelt Minde! Og den gamle Herres Blik var saa fuldt af Følelse, der vistnok ikke var fri for Smerte, at Fuldmægtigen ikke strax kunde finde, hvad han skulde sige og gjøre. Og medens de staae saaledes og en liden Stund blot betragte hinanden, og den lille Pige seer fra den Ene til den Anden og reent glemmer, at hun skulde introducere sin Onkel til sin Fader, ville vi beskrive Fuldmægtigen. Han var en meget smuk Mand, men hans Ansigt manglede det mandige Udtryk — dette Ansigt kunde med lidt Forandring have været en smuk Qvindes. Haaret sad i Lokker om hans Hoved og var aldeles lyseguult. Hans Øine vare lyse — af en blaagraa Farve, men store og følelsesfulde; Øienhaar og Øienbryn vare af en Farve, der sammenlignet med Haarets var mørk. Især hans smukt formede Mund var aldeles som en Qvindes, lille og med et barnligt Smiil om den i dette Øieblik, medens han betragter den Fremmede. Og over hele hans Aasyn var der udbredt et Udtryk af Blidhed og Velvillie — men ogsaa af Svaghed og Ubestemthed.

Endelig talte Fuldmægtigen:

„Maa jeg spørge, hvem jeg har den Ære at see“ —

Den gamle Herre drog et dybt Suk — i den velklingende Stemme var der ogsaa et Minde blevet vakt hos ham —

„Om Forladelse — jeg glemmer god Levemaade — jeg er Deres Hustrues Onkel“ — sagde han nu.

„Onkel Adolph!“ udbrød Fuldmægtigen, „velkommen! velkommen, kjære Onkel!“ og Fuldmægtigen rakte sin Kones Slægtning med megen Hjertelighed sin Haand.

„Tak, Carl Berndt — er det ikke saaledes De hedder?“ — svarede den gamle Mand.

„Jo Carl — Louise, bed Pigen faae nye Gløder paa Maskinen — sæt Dem ned, Onkel — De maa drikke en Kop Kaffe — min Kone bliver fortvivlet over, at hun er borte — vi vidste ikke — havde ingen Ahnelse om at De kom saa snart — men Deres Værelse — det er i Stand!“ her blev han glad — dette Værelses Istandsættelse havde jo voldet hans Kone meget Arbeide — det skulde være saa pænt — og ham, den stakkels Fuldmægtig, en Deel Udgift — men nu var jo Onklen kommen for at tage det i Besiddelse, som han havde tvivlet om vilde skee, og nu var han dog glad, at det var færdigt til ham.

„Jeg har drukket min Kaffe for over to Timer siden paa Hotellet, hvor jeg sov i Nat — men jeg vil nok drikke en lille Kop for at see, hvorledes Louise kan skjenke den“, og han saae smilende hen til Barnet.

Og det var er nydeligt Syn at see den lille Pige i en Fart faae Alt saa net ordnet til sin Onkel.

„Jeg maa strax skrive til min Kone“, sagde Fuldmægtigen, da de reiste sig fra Bordet. „Det er meget kjedeligt, at hun er borte og jeg er nødt til at gaae paa Contoiret — Louise, kan Du ikke nok blive fra Skole — Du er jo ikke Selskab for din Onkel, men“ —

„Hun kan meget godt være Selskab for mig — men Skolen tør vel ikke forsømmes — lad mig blot ikke genere

— jeg er vant til at underholde mig selv, naar jeg imellem har havt en Fridag" —

„Jeg kan godt blive fra Skole", sagde Louise ivrig, „naar jeg blot siger til Frøkenen, at Moders Onkel er kommen" —

„Ja, hvem har ikke hørt min Kone fortælle om" — han havde nær sagt sin rige Onkel, men han standsede i Tide — „hørt fortælle, at min Kone ventede sin Onkel fra Amerika. Jeg skal see at indrette det saaledes, at jeg kommer et Par Timer tidligere hjem end sædvanlig. Louise, viis nu Onkel hans Værelse — og gaa saa hen og bed om Lov hos Frøkenen til at blive hjemme, og gjør saa dit Bedste for Onkel Adolph" —

„Vi skulle nok komme ud af det — det har ingen Nød. — Gaa De paa Deres Contoir, kjære Fuldmægtig, og pas Statens Affairer — vi skulle nok vide, Louise og jeg, at passe vore. Hun vil maaskee vise mig lidt om i denne By, hvor jeg er barnefødt og opvoxet og boede, indtil jeg var fem og tyve Aar, men hvor jeg ikke kunde finde Vei, om det saa gjaldt, jeg veed ikke hvad". —

„Men det kan jeg godt, Onkel", sagde Louise, ikke lidt stolt af sit Hverv, at underholde Onkel Adolph og vise ham Vei. —

Saa tog den gamle Mand Barnet ved Haanden og vandrede med hende ad de gamle og dog saa nye Veie. Han talte ikke meget; de gamle Minder vaagnede op saa levende, naar de kom til et eller andet Sted, hvor den nyere Slægt havde ladet Tingene vente paa Tidens ødelæggende Værk og ikke havde foregrebet den. Og Tiden, skjøndt den har „saa skarp en Tand", farer dog lidt

lempeligere med det, som den ene Slægt har arbeidet paa og reist, end de rastløse Menneskehænder. Han stod undertiden stille foran et eller andet Huus, der var gammelt og næsten skæmmede de smukke nye Huse i deres Nærhed — idetmindste i de Yngres Øine. Og et saadant Huus var ham undertiden som et helligt Sted, hvorfra Minderne talte til ham; og Hjertet blev trangt i ham ved disse Minders Favntag. Saa studsede han undertiden over det meget Smukke og Hensigtsmæssige, der var udrettet i hans Fraværelse, og Beundring og Glæde over sit Fædrelands Fremskridt i materiel Henseende fyldte hans Sind. Saa gik han ind hist og her paa et Museum og en Malerisamling, og saa blev han snaksom, og det opvakte, begavede Barn lærte i disse Timer meget af den gamle forstandige, belæste Mand. Tilsidst sagde han til hende, at han vilde ud paa Kirkegaarden — paa Assistents Kirkegaard, og spurgte, om han først skulde kjøre hende hjem, da hun vist var træt.

Nei, hun vilde med, hun var ikke træt, svarede hun. Saa leiede han en Droschke, og de kjørte derud. Han besøgte sine Forældres og flere af sine Venners Hvilested; tilsidst sagde han:

„Louise, kan Du vise mig, hvor din Bedstemoder ligger? Din Faders Moder?“

Hun førte ham hen til en Grav, hvor en eneste hvid Rosenbusk, der var plantet for længe siden, udstrakte sine Grene hist og her til alle Sider — som en Busk, Ingen tager sig af.

Louises Onkel stod og stirrede paa Graven, paa den Haandfuld Jord, der gjemte hende, der en kort Tid

havde været hans jordiske Livs Haab. Han havde elsket hende — hun havde ikke elsket ham — ak, hvad Sorg kan der ikke rummes i en saadan Modsætning.

„Onkel", sagde Louise med sin bløde Stemme, der nu var saa deeltagende, og hun listede sin lille Haand ind i hans — „Onkel, Du seer saa bedrøvet ud — kjendte Du godt Bedstemoder?"

Han saae ned paa hende — og der var Taarer i de Øine, hvormed han betragtede hende —

„Ja, Louise, din Bedstemoder var min kjæreste Legekammerat — for mange Aar siden, kan Du nok vide!"

„Bedstemoder — din Legekammerat!" sagde Barnet forundret. Ikke blot Børn have ondt ved at tænke sig de Gamle unge — først naar man selv bliver gammel, kan man ret sætte sig ind i, at de Gamle virkelig have været unge engang. Saa besindede hun sig og sagde:

„Det er ikke Mormoder, der ligger her, husker Du jo nok, Onkel Adolph, men Faders Moder. Mormoder var jo din Søster og" —

„Ja, hun ligger begravet i L., hvor hendes Mand var Præst — hun og din Faders Moder og jeg, vi bleve opdragne sammen i mine Forældres Huus. Vi holdt alle Tre meget af hverandre."

„Hvorfor reiste Du saa langt bort, Onkel Adolph, fra din Søster og Faders Moder, naar Du holdt saa meget af dem?" spurgte Louise.

„Det vilde være en lang Historie at fortælle Dig det, min Lille. Efter min Faders Død vare vi meget uformuende — havde kun lidt at leve af — saa var det

en Hjælp, at jeg tog til Amerika til en ældre Fætter, der var kommen godt i Vei derovre, og kunde fortjene saa meget, at jeg kunde sende min Moder og min Søster — din Moders Moder — en bestemt lille Indtægt om Aaret. Jeg selv behøvede jo kun lidt. See, det var nu een af Grundene, hvorfor jeg tog bort."

„Det var moersomt", sagde Louise, „at netop din Søsters Datter skulde blive gift med en Søn af Bedstemoder, som ligger her — var det netop fordi Faders Moder og Mormoder havde været Legekammerater?"

„Det er rimeligt nok, Louise", svarede hendes Onkel — „min Søster og Marie" — han standsede et Øieblik efter at have udtalt det elskede Navn, som han i saa lang Tid ikke havde nævnt — „de vare jo gode Venner, og deres Børn besøgte ofte hinanden og lærte at kjende og elske hinanden."

„Marie — ja, det hed Bedstemoder — see der staaer hendes Navn — Marie Louise — det hedder jeg ogsaa efter hende — men de kalde mig altid Louise."

Den gamle Mand bøiede sig ned og kyssede den lille Pige og sagde med bevæget Stemme:

„Du er opkaldt efter hende, og Du ligner hende ogsaa noget, ligesom din Fader ogsaa ligner hende — endnu meget mere, end Du gjør det. Men din Faders Søster — var det ikke hende, Du reiste med igaar? — hun ligner hende ikke, men derimod sin Fader, ikke sandt?"

„Jo, hun ligner Bedstefader Berndt — ham husker jeg bedre end Bedstemoder — hans Kone. Hun døde

længe før ham. Kjendte Du ogsaa Bedstefader Berndt — Faders Fader?“ og hun saae spørgende op paa ham.

„Ja, jeg kjendte ham!“

„Var han ogsaa din Legekammerat?“

„Nei — jeg kjendte ham først, da vi vare voxne.“ Han drog et Suk, et dybt Suk; det gjaldt Mindet om den lykkelige Medbeiler, der laa i Graven ved Siden af; men i dette Suk var der ingen Følelse af Nag over den lidte Skuffelse. Hans Sind var kjærligt og mildt som Barnets ved hans Side.

Han lagde sin Haand ligesom kjærtegnende paa Gravstenen — plukkede en halvvissen Rose af Busken, som han lagde i sin Tegnebog, tog den lille Louise ved Haanden og gik hen til Stedet udenfor Kirkegaarden, hvor Droschken ventede paa dem.

Den næste Dag var det Søndag; Husets Frue var endnu ikke vendt tilbage til sit Hjem, som hun da heller ikke kunde være det efter Modtagelsen af hendes Mands Brev. Denne Dag var baade den lille Louise og hendes Tante, Fuldmægtigens Søster — den Dame, hun havde reist med paa samme Tid som med Onkel Adolph — frie for deres respektive Skoler, og Frøken Berndt kom som sædvanlig om Søndagen for at tilbringe Dagen hos sin Broder og hans Familie. Louise, der fra Vinduet havde seet hende komme, løb ud paa Trappen for at tage imod hende.

„Tante Clara, tænk Dig, Onkel Adolph, Moders Onkel, er kommen, og det er den samme gamle Mand, som vi reiste med — Du husker nok, i samme Coupé!“

„Naa“, sagde hendes Tante lidt overrasket, „saa det

var din Onkel Adolph — han er en meget smuk gammel Mand og seer saa elskværdig ud" —

„Ja, han er saa rar, og jeg holder saa meget af ham, og jeg har viist ham Vei omkring i Byen — han kan ikke mere finde Vei her — Alt er saa forandret, siger han, fra sidst, han var her. Og saa vare vi ude paa Kirkegaarden — Og veed Du, hvad han fortalte mig? At din og Faders Moder har været hans Legekammerat" —

„Ja", svarede Frøken Berndt, „jeg veed det", og hendes Stemme havde en sørgmodig Klang, idet hun udtalte disse Ord.

Den sidste Deel af denne Samtale fandt Sted i Forstuen; nu gik de begge ind i Dagligstuen, hvor Onkel Adolph og Fuldmægtigen, der i Dag ogsaa havde fri, sadde og passiarede sammen.

Den gamle Herre og Frøken Berndt følte sig tiltrukne af hinanden, og de bleve næsten strax meget gode Venner. Hun var en af disse Qvinder, hvis blotte Nærværelse har noget Velgjørende ved sig. I sin simple, graa Dragt var hun saa ziirlig og nydelig, at den eleganteste Dragt neppe kunde have frembragt en saa harmonisk Virkning. Og i hendes Væsen var der saa megen stille Ynde, at man glemte at tænke over, om hun endnu var eller ikke var ganske ung, om hun egentlig var smuk? Hendes Ansigt havde, som vi nok allerede tidligere have fortalt, vistnok været smukkere engang, da det var mere afrundet og blødere i Trækkene — men som sagt, det Indtryk, hun gjorde, naar man talte til hende og var i

længere Tid i hendes Nærhed, var saa behageligt, at man glemte at raisonnere over hendes Udseende.

Det var en stille og rar Søndag, den gamle Mand nød i sin Hjemstavn efter de mange Aars Fraværelse. De gik alle i Kirke, han, Berndt, hans Søster og den lille Louise; og efter endt Middagsmaaltid gik de Alle omkring i Byen og endte med at kjøre en Tour med Jernbanen ud til Klampenborg, hvor de drak Thee, og toge tidlig hjem for den lille Piges Skyld.

Man siger, at efter Storm kommer Stille — men med omtrent samme Sikkerhed kan man sige, at efter Stille kommer Storm. Forholdsviis faa ere for det meste disse fredelige Timer her paa Jorden, disse velgjørende Timer, da det er muligt for Sjælen heelt uforstyrret at lytte til den „sagte, stille Røst", som Verdens Støi og Ufred saa gjerne overdøver.

Efter den fredelige Søndag, som den gamle Mand havde tilbragt i sit gamle Hjem — den første Søndag der efter saa lang Tid, vaagnede han Mandag Morgen temmelig seent. Han skyndte sig med at klæde sig paa og ærgrede sig over, at han vistnok havde forsinket Kaffebordet. Da han kom ind i Dagligstuen, hvor man de forrige Dage havde nydt dette Maaltid, var der ganske tomt. Idag var Bordet dækket i Spisestuen, et mørkt Værelse ud til den lille indesluttede Gaard, som Fruen i Huset dog foretrak til Maaltiderne, da hun fandt det upassende at dække et Bord i Dagligstuen. Men Fuldmægtigen, der ikke var fri for at blive paavirket, hvad Humeuret angik, af mørke, uhyggelige Omgivelser, benyttede sig altid af sin Kones Fraværelse til at nyde sin

Morgenkaffe i den lyse, hyggelige Dagligstue. Som sagt, derinde var der tomt; han stod et Øieblik ubestemt om, hvor han skulde gaae hen; da hørte han en Raslen med Kopperne inde i Spisestuen og gik saa derind.

„God Morgen Onkel Adolph", sagde lille Louise, der stod med Tøiet paa for at gaae i Skole, men lagde den sidste Haand paa Ordningen af Kaffebordet — „Fader er gaaet ud for at tage imod Moder; men han bad Dig endelig ikke vente med at drikke din Kaffe — skal jeg skjenke til Dig?"

„Tak, Barn", svarede hendes Onkel, „nu vil jeg vente, til dine Forældre komme hjem. Det varer vel ikke saa længe?"

„Om en halv Time kommer Moder med Toget fra Korsøer."

Saa gik den lille Pige i Skole, og han sad og ventede. Lidt beklemt om Hjertet var han, han vidste ikke selv hvorfor. Hans Søsters eneste Datter, som han aldrig før havde seet, skulde han jo nu see og gjøre Bekjendtskab med — men af Et og Andet, han havde erfaret under sit korte Ophold hos sine Slægtninge, frygtede han for, at hun slet ikke lignede sin Moder, hans elskede Søster.

Han hørte en Vogn holde for Døren og reiste sig fra sin Plads ved Vinduet i Dagligstuen, hvorfra han kunde see den eller dem, der kom ud af Vognen. Han var saa ængstelig — lignede hun Søsteren i sit Udseende? Han vilde opsætte Synet af hende.

Man aabnede Entredøren, og et Øieblik efter stod hun foran ham. Nei, hun lignede aldeles ikke hans Søster

— det var et heelt fremmed Ansigt, han stod lige over for. Men smuk var hun med sine regelmæssige Træk, mørkebrune, silkebløde Haar, der hang om Hovedet og neden for Hatten i Lokker, som var hun en ganske ung Pige; med de store mørke, men temmelig intetsigende Øine; hendes Ansigt var blegt, med denne smukke Bleghed, der har ligesom et Pust af Rosa i sig — ikke nogen sygelig Bleghed. Hun var elegant, men yderst smagløst klædt; paa høieste Mode, med saa mange Piber og Besætninger og Sløifer og Fryndser, som det var muligt at anbringe paa en enkelt Kjole. Paa Hatten havde hun saa mange Blomster, at de kunde have forsynet et heelt Bed i en Have. Alle disse Iagttagelser havde hendes Onkel naturligviis ikke Tid til at gjøre — han saae kun, hvor lidt hun lignede hans Søster — hvor smagløst hun var klædt. Har Klædedragten saa lidt at sige? Noget kan Klædedragten for det meste nok fortælle os om, hvad et Menneskes Standpunkt er, baade hvad Dannelse og Personlighed angaaer.

„Kjære, kjære Onkel", udbrød hun og gik hen til ham. Hun lagde sin Arm om hans Hals, saae ham ind i Øinene og trykkede et Kys paa hans Mund.

Det var virkelig en ret smuk lille Scene; rimeligviis efterlignede hun ubevidst en af sine Yndlinge blandt Skuespillerinderne. Hun havde saa let ved at efterligne — ved at lære udenad — kort sagt, let ved Alt, hvad hendes overfladiske, men lærenemme Forstand fik fat i — og vilde bruge.

„Ja, jeg er falden Eder med Døren ind i Huset, Niece", sagde den stakkels Onkel Adolph, der bebreidede

sig i sit stille Sind, at han var og blev saa kold ved Synet af sin Søsters eneste Barn, at han næsten var bleven forlegen ved hendes Kjærtegn. „Et af mine Breve maa være gaaet feil“ —

„Kjære Onkel, Du er jo velkommen, enten Du kommer, naar vi ikke vente Dig, eller naar vi vente Dig! Jeg havde jo ogsaa faaet dit Værelse i Stand til Dig, inden jeg reiste. Er Du fornøiet med det?“

„Ja, det kan jeg nok være — kun er jeg ikke fornøiet med, at man har givet mig det bedste Soveværelse i hele Huset“ —

„Hvem skulde ellers have det, Onkel“, sagde hun med et Smiil og saae paa ham med, hvad hun saa gjerne vilde gjøre til et kjærligt Blik. „Jeg gaaer blot for at tage min Hat af — saa skulle vi drikke Kaffe — Du har da faaet Kaffe før — imorges?

Hendes Onkel sagde, at han var kommen seent op og havde foretrukket at vente.

Under hele denne Scene havde Fuldmægtig Berndt, der jo havde hentet sin Kone, givet en Statists Rolle, efter blot at have hilset sin Kones Onkel, som han ikke havde seet endnu den Morgen. Han havde, denne stakkels Fuldmægtig, et ængsteligt Træk om sin ellers saa smukke Mund, naar han paa en eller Maade var ilde tilmode. Og dette Træk vare hans Læber ikke frie for i dette Øieblik. Han havde det Uheld at skue tilbunds i sin Hustrues meget overfladiske Natur og kunstlede Væsen, medens hun paa en Maade var en stærkere Karakteer — ikke naar det gjaldt at lide og bære, men naar det gjaldt at sætte sin selviske Villie igjennem. Han var aaben og ærlig,

men disse gode Egenskaber vare undertiden nær ved at lide Skibbrud, naar han stod lige overfor en af de Scener, hun gav tilbedste for den, der i Hjemmet viste hende mindste Modstand af hvilken som helst Art. Hun var da aldeles hensynsløs, og hendes fine Manerer vege tilside og aabenbarede et barnagtigt, uvorent Sind. Dette var vidunderligt hos en Qvinde, der havde levet mellem dannede Mennesker hele sit Liv.

Istedetfor den velgjørende Stilhed, der havde hersket i dette Hjem Dagen før, var der kommen en underlig Uro over Alt og Alle i det. Fruen trættede den stakkels gamle Mand ved uafbrudt at henvende sig til ham. Enten spurgte hun ham ud om hans Reise og Opholdet i det fremmede Land, eller hun bad ham endeligt at sige, hvad han vilde have til Middag o. s. v. Begyndte han at fortælle om sine Reiser eller om Amerika, var det tydeligt, at hun i Grunden ingen Interesse havde af, hvad han fortalte, saa at han tilsidst indskrænkede sig til blot at svare paa, hvad hun spurgte om. Og det var hans Søsters Datter, som han havde glædet sig saa meget til at lære at kjende! Han bad hende fortælle sig om hendes Moder. Hun erindrede hende kun dunkelt; baade Moder og Fader havde hun mistet som ganske lille; det vidste hendes Onkel jo nok; han havde selv sørget for hendes Opdragelse, hvad Omkostningerne angik, men havde overladt til en Søster af hans afdøde Svoger at bestemme, hvor Barnet skulde opholde sig, og hun havde besluttet selv at tage det til sig. Denne Dame havde ikke forstaaet at bibringe den unge Pige blot et tækkeligt Væsen, og nu fortrød hendes Onkel, at han ikke bedre havde

sørget for hendes Opdragelse, end blot ved at betale hendes Omkostninger og lade hendes Faders Slægtninge sørge for Resten. Men meget talte til hans Undskyldning, som han glemte at anføre for sin Samvittighed.

Der gik et Par Dage hen. Men der var gradviis kommen en Forandring over Fru Berndts Væsen. Hun blev mindre snaksom og tillige mindre hensynsfuld imod den gamle Onkel. Hendes Mand var den Eneste, der kunde ahne Grunden til dette Omslag; vi ville nu betroe Læseren et Par Samtaler, der havde fundet Sted imellem hende og hendes Mand.

„Der er noget, jeg ikke rigtig kan forstaae", sagde hun den første Aften, efter at hun og hendes Mand havde sagt den gamle Mand Godnat og vare i deres eget Værelse. Hun stod og støttede sig imod sit Toiletbord og saae meget eftertænksom hen i Luften. Eftertænksomhed hørte ikke til hendes sædvanlige Foretagender.

„Hvad er det, Du ikke forstaaer, lille Kone?" spurgte Fuldmægtigen.

„Det er — med Onkel" — svarede hun fraværende og fordybet i sine egne Tanker.

„Jeg synes, din Onkel er saa let at forstaae; jeg har sjeldent seet et Menneske, man saa hurtig lærte at kjende — jeg holder saa meget af ham allerede."

„Hvad jeg mener, er", svarede Fruen, „at hans Udseende, hans Klæder for Exempel, hans — ja, hvad skal jeg sige — hans Væsen slet ikke viser, at han er en rig Mand. Her har han kun sin Badsæk og paa Hotellet, hvor han var, kun en Koffert med sine Klæder, saavidt jeg forstod."

„Oh, hvad vil Du have, kjære Kone? Skal en gammel Mand, som han er, klæde sig som en ung Laps?“

„En ung Laps — Snak! Du vil da ikke sige, at Justitsraad L. seer ud som en ung Laps? Men tænk paa hans Klæder og da ogsaa paa hans hele Optræden, og saa vil Du vide, hvad jeg synes maa være Udseendet af en rig Mand.“

„Din Onkel er jo godt klædt — hans Væsen er da langt mere værdigt end Justitsraadens.“

Fruen taug; først den næste Aften fik hendes Agtelse for hendes Onkel et Dødsstød.

Det var atter om Aftenen, da de skulde gaae til Ro, at hun og Manden førte en Samtale om Onkel Adolph.

„Hvor stor troer Du Onkels Formue er? Du spadserede jo den lange Tour med ham i Eftermiddag, og jeg bad Dig jo see at faae lidt at vide derom. Det maae vi da vel nok have Lov til at interessere os for?“

„Ja, veed Du hvad, Kone, det er ikke saa let en Sag at spørge Folk ud om deres Formuesomstændigheder. Især naar man kan mistænkes for at vente Gavn af, hvad han eier“ —

„Det ligner Dig ganske, Berndt, at være saa delikat og tilsidesætte Hensyn til din Familie, for ikke at gjøre det mindste Skridt, der i Grunden ikke kunde misforstaaes af noget fornuftigt Menneske, men kun forekommer Dig paatrængende. Jeg kjender det godt, Berndt, fra tidligere Leiligheder.“

Fuldmægtigen tog imod denne Bebreidrlse med sin vante Taalmodighed, men sagde da efter en lille Pause:

„Forresten begyndte han selv at tale om, at der havde fundet mange Fallitter Sted i den By og Egn, hvor han opholdt sig, og det skulde ikke undre mig, om hans Formue ogsaa havde faaet et slemt Stød — der var ikke mange Huse, der havde staaet heelt fast efter den Krise, sage han" —

Han standsede og saae forbauset paa sin Kone. Hun var bleven ganske bleg, og, hvad der var det underligste, hun sagde ikke et Ord, men gik hen og satte sig paa en Stol — det var, som kunde hun ikke staae under det Slag, hans Ord bibragte hende.

Endelig talte hun —

„Jeg seer, hvorledes det maa være — sagde jeg Dig det ikke nok, at han ikke var klædt og ikke saae ud som en rig Mand? Jeg seer godt, hvorledes det nu vil blive, vi, der allerede have ondt ved at komme ud af det, vi have nu faaet Onkel hjem og skulle forsørge ham! Det er en net Historie!"

„Han har været meget god imod Dig, imod os Alle, medens han var rig — hvis han for Resten ikke er det endnu — vi vide jo intet bestemt" —

„Nei, Du veed sjeldent noget bestemt, Berndt", sagde hun spydigt — „det skulde have været mig, han havde talt til — jeg skulde nok have faaet Sandheden, hele Sandheden at vide. Ja, nu maa jeg see, hvad jeg kan gjøre i Morgen — denne Uvished er forfærdelig!" Den, der havde vidst, hvad hendes Ord gjaldt, og havde seet hendes Mine, der var fuld af Rædsel, havde maaskee

ikke kunnet andet end more sig derover. Men Fuldmægtigen morede sig ikke. Det faldt ham derimod ind, at han aldrig før havde seet sin Kones Ansigt med saa bevæget et Udtryk.

Den næste Dag var Fruen høitidelig i sin Modtagelse af Onkelen. Stivt og koldt forsynede hun ham med hans Kop Kaffe og gjorde intet Spørgsmaal, om Kaffen var stærk nok — om den var ham tilpas — eller deslige, som hun var vant til at gjøre.

Medens de endnu sadde ved Kaffebordet, kom Frøken Berndt ind. Det var en Fridag i Skolen i en eller anden Anledning, og en saadan Dag tilbragte hun altid hos Broderen. Hun blev altid godt taget imod, ogsaa af sin Svigerinde — af gode Grunde. Thi hun forlod aldrig sin Broders Huus nogen Aften, uden at et eller andet Stykke Haandarbeide, der havde ventet paa Fruens Leilighed, et eller andet Ordningsarbeide i Værelserne, Kjøkkenet eller Spisekammeret var blevet udført af hendes flittige Hænder. Dovenskab, med Hensyn til alt Arbeide, var en af Fruens værste Lyder som Huusmoder — det skulde da være, at hendes Mangel paa Hensyn, hvad Udgifterne angik, var endnu værre.

Frøken Berndt mærkede strax denne Dag, at der var noget i Veien med hendes Svigerinde. Hun var usædvanlig taus. I Stedet for, som hun pleiede, strax efter Frokost at tage Tøi paa for at gaae ud — en Spadseretour for sin Sundhed maatte hun ellers altid gaae midt paa Dagen, enten der var Travlhed i Huset eller ei, skjøndt hendes Sundhedstilstand var upaaklagelig — tog hun fat paa en Pude, hun længe havde havt i Arbeide,

og som det var tvivlsomt, om Nogen nogensinde kom til at hvile sit Hoved ved. Endelig spurgte Frøken Berndt:

„Er Du ikke rigtig rask i Dag?"

„Aa, jeg sov ikke godt i Nat. Har man Bekymringer, sover man sjeldent godt — i det mindste kan jeg det ikke."

„Er der noget hændet?" spurgte Frøken Berndt lidt forskrækket. „Jeg synes ogsaa, min Broder saae forknyt ud."

Fruen lagde sit Arbeide fra sig — jo, det vilde være en Lindring at udtale den Skuffelse, hun led under!

„Tænk Dig, Clara, efter Alt at dømme og efter, hvad Onkel selv har sagt til din Broder, er det ikke en rig Onkel, der er kommen til os, men efter al Sandsynlighed er han gaaet fallit i Amerika og eier vist ikke Andet, end hvad hans Vadsæk og Koffert indeholde — er det ikke en rar Historie?"

Frøken Berndt var bleven saa greben af denne mærkelige Underretning, at hun neppe hørte de sidste Ord, hendes Svigerinde udtalte med en ironisk Stemme —

„Den stakkels gamle Mand!" udbrød hun. „Han, der altid har været saa ædelmodig og god imod Alle, endogsaa imod mig, der egentlig jo ikke hørte ham til — han skulde nu trænge til Andres Hjælp!"

Imellem de kostbare Gaver, Onkel Adolph saa ofte havde sendt sin Niece og hendes Mand, havde han altid erindret at sende Clara Berndt en eller anden værdifuld Gave — hun var jo en Datter af hans Ungdoms Elskede.

Clara reiste sig nu fra sin Stol og gik hen til sin Svigerinde. Hun fik Taarerne i Øinene, medens hun talte.

„Den eneste Trøst i denne Ulykke er den, at vi nu kunne gjøre lidt for ham, der har gjort saa meget for Andre, for os Alle. Hvor vilde min Broder og Du dog have havt det trangt det første Aar, I vare gifte, havde det ikke været for ham! Jeg maa ogsaa have Lov til at bidrage lidt til at forsøde denne kjære, gamle Onkel Livet — fra nu af er han min Onkel lige saa godt som din — hører Du det, Svigerinde?"

Og hun greb Fruens Haand, som ikke gjengjældte det varme Tryk, den modtog.

„Jeg veed ikke, hvad Du tænker paa, Clara", sagde Fruen langsomt og koldt. „Hvor i al Verden skulle vi, der knap kunne faae det daglige Brød, glæde os til at sørge for Onkel? Og Du! Desto værre have vi maattet tage imod dit Tilbud, at klæde Louise og betale for hende i Skolen — men man skulde troe, at Du eiede en stor Formue, naar man saaledes hører Dig tale!"

Pludselig kom Clara tilbage til sit sædvanlige, rolige Væsen; lige over for denne kolde, selviske Qvinde havde hun aldrig før saaledes ladet Hjertet løbe af med sig; i det Hele taget var hun en temmelig indesluttet Natur.

„Det daglige Brød savne I, Gud være lovet, ikke", svarede hun, „om end Eders Indtægter, især i Forhold til min Broders Arbeide, ere smaa nok. Men jeg kan i det mindste svare for min Broder, at han, om han kun havde eet Stykke Brød tilbage, vilde dele dette med den Mand, der i saa mange Aar har været ham en Støtte."

„Ja vist maae vi dele den sidste Skorpe med ham — det følger jo af sig selv! Men haardt er det, at naar man har glædet sig til — til saa Meget, saa at faae en saadan Skuffelse. Og ubetænksomt er det da virkelig, at han saaledes falder med Døren ind i Huset til os — uden at have ladet os vide, hvad vi havde at vente. At jeg ikke kan vise min egen Onkel Døren, naar han intet Sted ellers kan være — det følger jo af sig selv."

„Saa vidt skal det heller ikke komme, at Du bliver nødsaget dertil", sagde Onkel Adolph, der havde siddet og læst en Avis i det lille Cabinet, der stødte op til Dagligstuen, uden at de to Damer ahnede det. „Jeg har lyttet til denne Samtale, der nu har fundet Sted, og burde maaskee gjøre en Undskyldning for ikke tidligere at have afbrudt den. Men — ja, den gamle Mand kunde ikke lade være at lytte til den Stemme, der mindede ham om en Andens — hans første og sidste Elskedes Stemme, der forlængst er forstummet i Graven". Han gik hen og tog Clara Berndts Haand i begge sine — „Da De talte saa varmt den gamle, forarmede Mands Sag, da var det, som hørte jeg hendes egen søde Røst — Deres Moders — De veed maaskee, at jeg elskede hende som ingen Anden — ingen Anden?"

„Jeg veed det", svarede Clara og brast i Graad.

Onkel Adolph trykkede et Kys paa Claras Pande og sagde bevæget:

„De ligner ellers ikke Deres Moder, som Deres Broder gjør det i saa høi Grad, som sjeldent en Mand ligner en Qvinde. Men Deres Stemme er ganske hendes — jeg lagde strax Mærke dertil — men nu, især da De

talte saa bevæget — da blev jeg som fortryllet ved denne Lighed — saaledes talte hun, naar hun blev bevæget — og det var hendes Røst, der talte min Sag — nei, jeg kunde ikke — rettere sagt, jeg glemte reent, at jeg burde afbryde denne Samtale, der dreiede sig om — mine Affairer", og der kom et Smiil om hans Læber, men en Taare i hans Øie, og han vendte sig nu til sin Niece, der havde siddet halv skamfuld, men endnu mere ærgerlig og lyttet til de Ord, hendes Onkel talte til Clara. Hvad Magt laa der for Resten paa, om han følte sig lidt fornærmet ved, at hun, Fruen, havde sagt, hvad hun sagde? Han var ikke længere den rige Onkel, men for Fremtiden jo netop afhængig af hendes Luner. Den Bekræftelse, hun savnede paa, at han havde mistet hele sin Formue, havde hun jo nu faaet, idet han talte om „den gamle, forarmede Mand." Den Triumph havde hun dog lige overfor sin Mand, at hun strax havde seet, at Onklen ikke saae ud som om han var rig, men var tværtimod yderst lidt elegant i hele sin Fremtræden, som hun havde sagt til sin Mand. Dog, denne Triumph var rigtignok en tarvelig Trøst, sammenlignet med alle de Herligheder, hun havde ventet sig af den rige Onkel. — Men nu var det, at hendes Onkel, efter at have talt til Clara, vendte sig om til hende med disse Ord:

„Inden Aften, Søsterdatter" — saaledes havde han ikke kaldt hende før; vilde han maaskee forhindre sig i at glemme, at hun var hans Søsters Datter? — „inden mange Timer skal Du være befriet fra den gamle Onkel, der ovenikjøbet har optaget dit bedste Værelse og jo gjort Dig en Deel Uleilighed. At ligge Dig eller din Mand

til Byrde, har dog aldrig været min Hensigt — hellere vilde jeg leve paa Fattigvæsenet end af Eders ikke store Indtægter. Men jeg vil spørge Dig, min Søsters Datter, om der har været Noget i min Fortid, der berettigede Dig til at troe, at jeg kunde handle saaledes? Jeg vil bede Dig glemme denne din Ængstelse", tilføiede han efter en lille Pause, hvori hun ikke havde besvaret hans Spørgsmaal, og med en lille, fiin Betoning af Satire, „som jeg ikke ganske kan forstaae, Du saaledes strax har givet efter for. I Aften, som sagt, skal dit Huus være befriet for min Nærværelse."

Skamrødmen trængte sig op i hans Nieces Kinder; men der kom tillige et trodsigt Udtryk i hendes Ansigt.

„Jeg har ikke bedet Dig forlade vort Huus — den Bekymring, jeg følte, var vel temmelig naturlig — baade for os og for Dig selv. I alle Tilfælde har Du vel intet Sted at gaae hen i Aften — Opholdet paa det simpleste Hotel er nu meget dyrere, end før Du forlod Danmark, saa det er dog vist bedst, Du bliver hos os."

Disse Ord bleve udtalte i en haard, kold Tone. Det var, som havde han ikke lyttet til hendes Ord — hans Beslutning var vel allerede tagen — han havde kun lagt Mærke til det trodsige Udtryk i hendes Ansigt og til hendes kolde Røst —

„Jeg kan for Resten pakke mine Sager ind i meget kort Tid og foretrækker strax at gaae — saa maa Du hilse din Mand og Louise — I skulle nok høre fra den gamle Onkel senere."

„Kjære Onkel Adolph", udbrød Clara — „jeg vil gaae med Dem, eller rettere sagt, De skal gaae med mig

— De skal spise til Middag hos mig i Dag — oh, vil De det ikke nok? Og der falder mig Noget ind — der er et Værelse ledigt, der vist er temmelig billigt til Leie, i det Huus, hvor jeg boer — vil De ikke boe der? Men vil De endelig strax afsted?" tilføiede hun bedrøvet — „det vil gjøre min Broder saa ondt ikke at træffe Dem, naar han kommer hjem — og lille Louise" —

„Tak, Tak, Barn — nei, jeg maa afsted — snart skulle I høre fra mig" — og han forlod hurtig Stuen for at gaae ind paa sit Værelse og pakke sine Sager ind.

„Du taler om din Broders Sorg — det er dog ikke hans Onkel, her er Tale om", sagde Fruen, „men min. Jeg veed ikke, hvorfor Du har blandet Dig saa meget i en Sag, Clara, der slet ikke kommer Dig i mindste Maade ved."

„Blandet mig i, hvad der ikke kommer mig ved — det pleier jeg sjeldent at gjøre! Men jeg blev greben af Sorg, da jeg hørte om den kjære gamle Mands Tab af Formue — hvormed ofte følger Tab af Venner" — og hun saae bebreidende paa Svigerinden.

Kort efter traadte Onkel Adolph ind med sin Vadsæk — ganske som han var kommen for tre Dage siden.

„Søsterdatter, saa snart jeg faaer indrettet mig i mit nye Hjem, skulle I komme og besøge den gamle Onkel. Husk paa, jeg gaaer ikke herfra i Brede — siig det endelig til din Mand."

„Saa veed jeg ikke, hvorfor Du saaledes gaaer bort uden at sige os, hvorhen Du gaaer. Jeg kan ikke gjøre mere — jeg har bedet Dig blive — jeg kan ikke forhindre

Dig fra at gaae" — sagde Fru Berndt. Medens hun talte, saae hun ikke en eneste Gang op paa ham.

Han rakte hende Haanden til Afsked uden at svare, gik hen til Clara for at sige hende Farvel — nei, hun vilde blot følge ham ud i Gangen, sagde hun.

Da de vare uden for Døren, tog hun en lille ziirlig Portemonnaie frem.

„Onkel", sagde hun med rødmende Kind og nedslagne Øine, „det vilde være mig til stor Trøst, om De vilde tage denne Portemonnaie og bruge, hvad den indeholder, indtil De en Gang ved Leilighed kan betale mig dens Indhold tilbage. Idag har jeg faaet mit Honorar i Skolen — jeg kan virkelig godt undvære disse Penge" —

Med et kjærligt Smiil saae han paa hende; han lukkede Portemonnaien op, og da han saae et Tikrone-Stykke, tog han det frem og holdt det imellem Fingrene —

„Dette Stykke vil jeg beholde — Barn — Barn, vær ikke sikker paa, at De nogensinde faaer det igjen", sagde han bevæget — „Jeg kunde jo døe, inden Solen gaaer ned", tilføiede han saa med en halv spøgende Stemme.

Saa kyssede han igjen hendes Pande, idet han gav hende Portemonnaien tilbage, og forlod Huset.

Clara gik ind igjen og satte sig til sit Arbeide uden at tale til sin Svigerinde; hendes Hjerte var for fuldt til Ord.

„Dette er virkelig som en hæslig Drøm", sagde Fru Berndt efter en lang Pause; „der har jeg gaaet og glædet mig i over et Aar til at faae Onkel hjem og har faaet

Alt indrettet saa nydeligt til ham — og endelig, da han kommer, er det kun for at bringe os Sorg og Bekymring! Og nu er han bleven fornærmet, fordi jeg har sagt, hvad ethvert fornuftigt Menneske maatte give mig Ret i."

Clara svarede ikke, men brugte sin Naal meget ivrig.

Efter en halv Times Tid, hvori de to Damer havde siddet og arbeidet uden at vexle et Ord med hinanden, udbrød Fruen, idet hun slog Hænderne sammen som i Forfærdelse:

„Gode Himmel! Han talte om at indrette sig et Hjem, og saa skulde vi besøge ham — tænk, om han gaaer hen og lægger sig ind paa Ladegaarden, for at hevne sig paa mig! Tænk Dig, min Onkel paa Ladegaarden!"

Clara blev blussende rød og reiste sig heftig fra sin Stol —

„Du har virkelig en meget levende Phantasi, Svigerinde! Jeg kan tænke mig din Onkel, naar det var nødvendigt, hugge Steen paa Landeveien; men jeg kan ikke tænke mig ham kaste sig paa Fattigvæsenet, saa længe han kunde røre en Arm."

„Men han sagde det jo selv — han talte jo selv om at tye til Fattigvæsenet" —

„Hellere end falde Eder til Byrde — ja, det sagde han rigtignok, og det kan jeg saa godt forstaae, han sagde — efter at han havde hørt Dig tale om din Ængstelse i saa Henseende. — Jeg maa lidt ud i Luften — jeg har faaet en slem Hovedpine", tilføiede Frøken Berndt, der var blegere og saae daarligere ud, end da hun kom denne Morgen og havde glædet sig til at være sammen

med den elskværdige og interessante gamle Onkel — som jo rigtignok ikke var hendes Onkel, men som Ingen satte mere Priis paa end hun.

Paa sin Gang mødte hun sin Broder og fortalte, hvad der var skeet, saa skaansomt, hun kunde, med Hensyn til hans Kone. Vide det, maatte han jo dog. Da han havde hørt det, blev han ogsaa meget bedrøvet.

„Det er besynderligt", sagde han, „at min Kone har saaledes antaget det for en given Sag, at hendes Onkels Hensigt har været at ligge os til Byrde. En Mand, der er saa aandsfrisk som han, saa vant til strengt Arbeide som han har været det, lægger sig ikke saa let paa den lade Side, som man kalder det, og finder altid paa at faae fat i Arbeide paa en eller anden Maade. Han har jo arbeidet længe efter, at han efter Alles Sigende var en meget rig Mand — hvilket vi jo ogsaa selv have havt saa mange Beviser paa. Og om saa var, at vi maatte hjælpe ham — saa — ja, saa forstaaer jeg ikke, at min Kone slet ingen Glæde kunde finde i, at vi kunde gjengjælde ham lidt, hvad vi skylde ham. Vi kom saa blot til at indskrænke os endnu mere — men det er netop det, hun ikke vilde kunne finde sig i", og han drog et dybt Suk.

„Har han sagt Dig reent ud", spurgte Clara, „at han har mistet hele sin Formue? — dog, han brugte jo det Udtryk „gammel og forarmet" med Hensyn til sig selv i den Samtale, vi havde lige før han gik — saa der er vel ingen Tvivl derom."

„Han talte yderst sørgmodig om de mange Falliter, han havde været Vidne til i den sidste Tid, han opholdt

sig i Amerika — netop i den Egn, hvor han boede, og i selve Byen, han opholdt sig i, og om, at kun faa Huse havde holdt sig beelt fast", svarede hendes Broder.

Da de kom hjem, fortalte hans Kone ham sin Historie. Hun talte om, hvor urimeligt det var af Onkelen saa let at blive fornærmet „paa de eneste Mennesker, han nu havde at holde sig til", og hendes Mands Kind brændte af Skamrødme over den Forandring, der var foregaaet i hendes Maade at omtale hendes Onkel paa, fra den, hun før havde havt, da hun troede, at han var rig. Og da hun omtalte for ham, som for Clara, den Ængstelse, hun følte for, at „han skulde have lagt sig ind paa Ladegaarden for at hevne sig", blev han ligesaa vred omtrent som Søsteren — men turde naturligviis ikke vise det. Han vendte sig taus fra sin Kone og gik ind i det næste Værelse.

Da Louise kom hjem fra sin Skole, græd hun bitterlig ved at høre, at Onkel Adolph var gaaet bort — Ingen vidste hvorhen.

„Jeg skal nok see at finde ham igjen, lille Louise", sagde hendes Fader bevæget, — „og han har jo lovet at lade os høre fra sig", tilføiede han trøstende. „Og hvad han har lovet, holder han nok."

Otte Dage gik hen, uden at Familien paa Christianshavn hørte noget fra eller om den gamle Mand, der havde forladt dem lige saa pludselig, som han var kommen.

Lille Louises Plads, naar hun havde Fritid, var for det meste henne ved Vinduet; det var rørende at see paa hendes speidende Blik, der vandrede op og ned ad Gaden, for at see, om Onkel Adolph dog ikke kom. Fuldmægtigen

var just ikke af Naturen nogen virksom Mand; naar han kom fra Contoiret, holdt han meest af at sidde i Ro i sit Værelse med Slobrok og Pibe og med en eller anden god æsthetisk Bog i Haanden. Mon det ikke var at ønske, at alle Forretningsmænd og tillige de, der ikke behøve at leve af Forretninger, vedligeholdt ogsaa efter at Ungdommen havde forladt dem, lidt Interesse for æsthetiske Arbeider, enten de nu ere af den ene eller den anden Art? Mon der ikke vedligeholdes en lille grøn Plet, en lille Oase midt i Verdslighedens Sandørken, hos den Mand, der ogsaa som ældre og gammel endnu interesserer sig for de Arbeider, der gaae indenfor det ideelle Omraade? Hvad var der blevet af den stakkels Fuldmægtig, hvis Arbeide paa Contoiret hørte til det tørreste, og som aldrig kunde vexle et Ord med sin Hustru, uden om det meest Trivielle og Dagligdags, havde han ikke kunnet tye til den rige Verden, som en god æsthetisk Forfatter aabner for sin Læser? Hans kjærlige, bløde, ingenlunde ubegavede Natur fandt Næring i den Lecture, han elskede, og som altid var valgt med god Smag. Sandt er det, at det religiøse Menneske kan afvinde det kjedsommeligste Arbeide sin Interesse — thi bag Arbeidet straaler for ham Arbeidets Idee — og sandt er det, at det Eneste, Mennesket ikke kan undvære, naar hans Aand skal udvikles til et stedse høiere Liv, er Gud selv; men i denne vor Skrøbelighedens Tilstand er det ikke til Skade at have Støttepunkter; at faae Deel i store Digteres eller andre æsthetiske Forfatteres Tanker og Anskuelser, er et saadant Hjælpemiddel eller Støttepunkt. I England læse baade Statsmænd og næsten alle andre dannede Mennesker de

engelske «Novels» med stor Interesse. En stor Statsmand var den Første, der gjettede, at „Jane Eyre“ var skreven af en Dame. Sagen er nu ogsaa den, at det ikke altid er Tilfældet, at den, der ikke læser æsthetiske Arbeider, derfor læser historiske eller andre Værker — og slet ikke at læse — ja, der er vel ikke mange Mennesker, der ganske kunne undvære, uden at lide under det, den Tilstrømning af gode og udviklende Tanker, der kan modtages ved Læsning.

Men det var nu vor stakkels elskværdige, altfor bløde og eftergivende Fuldmægtig, vi skulde tale om. Det kostede ham ikke ringe Overvindelse, nu at bruge sin Fritid til at gaae omkring til alle mulige Hoteller og Gjæstgivergaarde og see, om han kunde komme paa Spor efter Onkel Adolph. Men nei! det var forgjæves; ja, der havde været saa mange gamle og unge Herrer paa alle Hotellerne, der hed Smith, ogsaa nogle fra Udlandet; men hvad hjalp det? Undertiden gik han op paa saadan en gammel Hr. Smiths Værelse, men kun for at skuffes.

„I skulle see“, sagde endelig en Dag hans Hustru, „at hvad jeg sagde er sandt — for at hevne sig paa mig, har han lagt sig ind paa Ladegaarden — min Onkel paa Ladegaarden! Men der ville vi saamænd ikke besøge ham — der kan han blive, saa længe han vil, for os, naar vi blot ikke skulle have Skam af ham.“

„Er Du gal, Kone?“ sagde Fuldmægtigen først vred, men derpaa endnu mere forskrækket over sin dristige Tiltale — sin imod al Sædvane dristige Tiltale.

Saa var det en Eftermiddag, at lille Louise hørte Klokken ringe og reiste sig for at lukke op. Hun havde

siddet paa en Skammel paa Vinduesforhøiningen og grundet paa det, som nu var hendes første Tanke, naar hun vaagnede, og hendes sidste, naar hun lagde sig til Ro om Aftenen — kommer dog ikke Onkel Adolph snart? — hvor er han henne? Og til den Aftenbøn, hendes Tante havde lært hende, føiede hun af sig selv et lille Hjertesuk for, at Gud vilde passe paa Onkel, indtil han kom tilbage. Det var, som blev den lille Pige elskværdigere under denne Prøvelse — hendes første. Det underlige, sære Væsen, som var blevet bibragt hende ved hendes Stilling i Hjemmet, hvor meget af Husets Byrde laa paa de smaa Skuldre, fordi hendes Moder ikke gad bære den, og ved Samlivet med hendes saa aandløse, verdslige Moder, begyndte at gaae af hende og efterlade hende elskværdig og barnlig, som hun egentlig var.

Det ringede paa Klokken, og Louise løb ud for at lukke op. Hun kom ind med et Brev i Haanden og sagde, at det var til hendes Fader. Hendes Moder, der sad ved Vinduet, bød hende bringe det ind til Faderen paa hans Værelse. Hans forgjæves Efterspørgsler vare endte, og han sad inde i sit lille Værelse, der var ham som et lille Paradiis, naar han fik Lov at sidde i Fred derinde.

Da Louise kom igjen, efter at have bragt sin Fader Brevet, spurgte hendes Moder, hvem der havde bragt det.

„En Tjener, Moder", svarede hun.

„En Tjener", gjentog Moderen og reiste sig fra sin Stol; „mon det skulde være fra Justitsraadens — de skulle have Middagsselskab, har jeg hørt — det er maaskee en Indbydelse til os", og hun blev oprømt ved

dette Haab, uagtet sin Skuffelse og sin Skræk for — Ladegaarden.

Hun nærmede sig sin Mands Værelse, men han aabnede i det samme Øieblik sin Dør og havde det aabne Brev i Haanden. Det var tydeligt, at han var i stærk Bevægelse; Brevet rystede i hans Haand.

„Er det fra Justitsraadens?“ spurgte hans Kone ivrig.

„Det er fra — fra din Onkel“, sagde han med usikker, lav Stemme.

Hun gik uden videre hen til ham og tog Brevet af hans Haand. Saa læste hun:

„Min kjære Berndt!

Vil De selv, min Søsterdatter, lille Louise og min kjære Veninde, Deres Søster, gjøre mig den Glæde at spise til Middag hos mig i Morgen. Middagstiden er Klokken 4. Et Qvarteerstid før skal Vognen holde udenfor Deres Dør.

Deres hengivne
Adolph Smith.“

Hun tabte Brevet eller lod det falde af sin Haand; hun vendte sig fra sin Mand og gik hen og satte sig paa sin Plads ved Vinduet og tog med skjælvende Hænder fat paa sit Arbeide.

„Hvad skal jeg svare?“ spurgte han, „Budet venter vel paa Svar.“

„Hvad Du vil“, sagde hun med en Stemme, der slet ikke lignede hendes egen — saa underlig hæs og dyb var den.

Saa gik Fuldmægtigen ud og talte med Tjeneren og kom ind igjen.

„Fader — hvor er Onkel Adolph — hvor boer han — har han skrevet det?“ spurgte Louise, der med Ængstelse havde seet paa sin Moder og listede sig hen til sin Fader, der stod raadvild midt i Stuen; og hun talte med sagte Stemme i sin Ængstelse.

„Jeg veed ikke, lille Louise; han har bedt os at besøge sig i Morgen — jeg glemte at spørge Tjeneren, hvor han boer. Men det gjør mindre til Sagen, da han sender Vogn efter os“, og han saae ængstelig hen til sin Kone — mon hun vilde synes om, at han havde lovet paa Alles Vegne, at Indbydelsen vilde blive modtagen?

„Det er da ikke paa — Ladegaarden, han boer?“ spurgte Louise.

Hendes Moder reiste sig fra sin Stol, gik hen til hende og — gav hende et Ørefigen. Derpaa forlod hun Stuen, gik ind i sit Sovekammer og aflaasede Døren.

Fru Berndts Haand havde været for skjælvende til, at det Ørefigen, hun gav den stakkels lille Pige, kunde have smertet meget; men Louise brast i Graad af Forfærdelse; thi saaledes havde hendes Moder dog aldrig før behandlet det gode, føielige, flittige Barn.

Fuldmægtigen tog den lille Pige paa sit Skjød, og hans Taarer randt ligesaa stærkt som hendes — hvorfor? — af mange Grunde.

Men denne stakkels Qvinde, der havde forladt dem — hvorledes var hun tilmode, da hun havde aflaaset sin Dør og frit kunde hengive sig til sine Tanker og Følelser? Det vilde være svært at beskrive det Virvar af Følelser,

der rørte sig hos hende; de Tanker, der dukkede op, den ene forjagende den anden. Hun var skamfuld, hun var harmfuld, og dog var det, der meest piinte hende, det Særegne, at hun med al sin Vrede over, hvad der var skeet — hvem var hun egentlig vred paa? — for første Gang i sit Liv saae sit indre Væsen, som den, der „seer sit Ansigt i et Speil". Men nei, det vilde hun ikke holde ud, ikke lade Selvbebreidelsen ret komme til Orde — hun knugede sine Hænder sammen og talte halvt høit til sig selv:

„Hvad har jeg saa gjort — har jeg viist ham Døren? Maaskee der var den, der kunde have behandlet ham endnu ukjærligere. — Jeg holder ikke af ham mere", sagde hun saa med flammende Blik, „jeg holder ikke af ham. Med et eneste Ord kunde han have gjort Ende paa min Feiltagelse" — saa standsede hun. Saae hun i „Speilet" sig selv med Et blive kjærlig og indsmigrende imod ham, efter at han havde sagt hende, at hun tog feil, naar hun troede ham trængende til hendes Hjælp? Følte hun dunkelt en Bæmmelse for sig selv? Hun reiste sig op og gik hen og badede sit Ansigt, der var blevet saa blussende rødt, og kort efter gik hun ind til de Andre; hendes eget Selskab, mærkede hun dog, var det værste, hun i Dag kunde være i.

Det var en yderst uhyggelig Dag i Fuldmægtigens Hjem, der fulgte paa Modtagelsen af Onkel Adolphs Brev. Det Eneste, Fru Berndt fandt, der var at gjøre, var at trække sig tilbage i Taushed fra enhver Hentydning til hendes ulykkelige, overilede Feiltagelse. Der var et enkelt Øieblik, hvori Tanken om, at hendes Onkel dog

var „den rige Onkel", vilde til at bringe stor Trøst og Glæde med sig — men til hendes Ære være det sagt, hun kunde endnu ikke ret tage denne Glæde til sig; nogen Æresfølelse havde hun dog, og det var, som om al den Bevægelse, hvori hun i de sidste Dage havde været, havde virket lidt forædlende paa hende.

Den næste Dag holdt Vognen til den bestemte Tid udenfor Døren. Havde det været anderledes, hvor havde Fru Berndt da ikke paa denne Dag smykket sig til ret at gjøre Ære af sit Indtog i Onklens Huus. Men nu iførte hun sig kun sin sorte Silkekjole, der var forholdsviis simpel i sin Besætning og sit Snit mod hendes andre Kjoler.

Paa Veien standsede Vognen udenfor det Huus, hvor Clara Berndt opholdt sig. Clara havde for megen Takt til at hentyde til den Overraskelse, som Onkel Adolphs Brev med Indbydelsen havde bragt hans Familie. Hun sagde ikke et Ord til Fruen om hendes forandrede Udseende, som hun sad der i Vognen blegere end sædvanlig og taus og suurmulende, som man kalder det. Hun gav sig af med lille Louise, der for Resten ogsaa var meget stille og alvorlig. Hun havde endnu ikke forvundet det ufortjente Ørefigen, hun havde faaet.

Udenfor et smukt herskabeligt Huus i Bredgaden holdt Vognen paa Slaget fire.

Tjeneren sprang af Vognen og aabnede Døren.

„Paa hvad Sal boer min Kones Onkel?" spurgte Berndt.

„Paa første Sal", svarede Tjeneren, idet han tog Huen af. Onkel Adolphs Tjenestefolk vilde altid være

høflige og nette i deres Adfærd, derom kunde der ikke være Tvivl. Det er langt fra sjeldent, at man paa Tyendets Væsen lige overfor Gjæster kan gjætte sig lidt til, hvorledes Herskabet betragter de Mennesker, der indbydes til dets Gjæstfrihed.

I den aabne Forstuedør paa første Sal stod Onkel Adolph for at modtage sine Gjæster. Han var i Selskabsdragt, med sort Livkjole og med Linned, hvis Fiinhed i sig selv kunde være tilstrækkelig til at overbevise Fru Berndt om, at hendes Onkel virkelig var en holden Mand. I en fiin Guldkjæde, der i al sin Kostbarhed og fine Udarbeidelse dog saae simpel ud, hang der en lille Medaillon og et gjennemboret Tikronestykke. Først senere hen bemærkede Clara denne Mønt, og en dyb Rødme steg da op i hendes Kind — var det det Guldstykke, som han havde sagt hende, at hun vist neppe nogensinde fik igjen?

En hjertelig, varm Modtagelse fik Gjæsterne af den gamle Mand, ikke mindst hans Søsterdatter. Hun rakte ham Haanden uden at see paa ham — sjeldent har vel noget Menneske følt sig mere, hvad man kalder, forpiint — men hendes Ansigts Udtryk viste ikke Spor til dette; det var koldt og haardt som Is.

Man gik tilbords i den elegante Spisestue, hvor et ligsaa elegant Bord stod dækket med glimrende Sølvtøi og smukt Glas. Og medens Fru Berndt sad og nød, rigtignok meget lidt, af de gode Retter, steg atter og atter den Tanke frem i hendes Sjæl: „Har det været en Plan hos min Onkel, at sætte mig paa Prøve ved at træde saa tarveligt op som muligt fra Begyndelsen og ved at tale til min Mand om de mange Fallitter i hans Nærhed paa

en saa sørgmodig Maade, at man maatte troe, at han selv var en af dem, der var bleven ramt af Ulykken?" Og alt eftersom denne Tanke fik fæstet sig i hendes Sjæl, blev hun fyldt med en mere og mere dyb Harme, saa at hun tilsidst ikke kunde styre sine Følelser uden stor Møie. Aldrig før vare „Vandene" — hendes Følelser og Tanker — saaledes blevne „rørte" — ak, at en Engel nu maatte stige ned i dem, og hun maatte helbredes for sin kolde Verdslighed! Hun erindrede dunkelt, at Louise havde lyttet med stor Glæde til en Fortælling af Clara Berndt, om en Mand, der havde prøvet sine Venner ved at give sig ud for fattig — var det ikke Timon fra Athen, han hed? — Nei, hun kunde ikke spise en Mundfuld mere af denne Mad, og hun skjød sin Tallerken fra sig ved disse Tanker. Hendes Mand saae ængstelig paa hende, det gjorde ogsaa lille Louise; men Onkel Adolph og Frøken Berndt lode, som om de Intet mærkede, hvilket hun jo ogsaa var bedst tjent med. Men dette Maaltid var kun et tavst og sørgeligt Maaltid — ved hendes Skyld — mon hun ikke ahnede, at det var ved hendes Skyld alene?

Da man reiste sig fra Middagsbordet, viste Onkel Adolph sine Gjæster ind i et yndigt udstyret Cabinet, hvori Kaffe skulde serveres. Han ahnede omtrent, hvad der foregik i hans Søsterdatters Sjæl, og han følte en dyb Medynk med hende. Og han holdt mere af hende saaledes, end havde hun strax forandret sit Væsen imod ham og søgt at undskylde sig hos ham for de overilede Ord, hun havde talt, og søgt at indsmigre sig hos ham. Hun havde dog Æresfølelse — hun kunde føle Skam — saa maatte der dog være en halvbevidst Følelse af hendes egen

Brøst hos hende — om hun end stræbte at holde sig stiv ved at vende Vreden imod ham i Stedet for imod sig selv.

Det var derfor med en blød, deeltagende Stemme, han nu tiltalte hende, idet han sagde:

„Sæt Dig her paa denne Stol, Søsterdatter — Du skal bruge den for første Gang — den er vist behagelig at sidde i, og saa kommer Du de smukke Blomster her i Vinduet nærmere!“

Men netop denne blide, medfølende Tiltale — det mærkede hun saa godt, den var — fik Stormen i hendes Indre til at bryde løs.

„Nei“, sagde hun vredt og stødte til Stolen, saa at den vaklede. „En saadan Uforskammethed“ — hun kom ikke videre, men brast i en voldsom Graad.

„Søsterdatter“, sagde den gamle Onkel, „hvem har viist Dig Uforskammethed — er det mig?“

Hun svarede naturligviis ikke.

„Maa vi være lidt ene, kjære Venner?“ bad han, idet han henvendte sig til Berndt og Clara. Han aabnede Døren ind til Dagligstuen, og de forlode Cabinetet tilligemed lille Lonise, saa at han blev ene med sin Søsterdatter.

„Barn, hvad er det, Du bebreider den gamle Onkel at have gjort imod Dig? Kom, sæt Dig her hos mig og tal reent ud — saa komme vi bedre til Forstaaelse“, og han fik hende til at sætte sig paa den Stol, han havde budt hende, og som hun havde bortstødt i Vrede.

Det varede lidt, inden hun blev Herre over sin Be-

vægelse. Endelig sagde hun med en Stemme, hun ikke ganske kunde gjøre fast:

„Det er ikke let at forstaae, hvorfor Du stræbte efter, at vi skulde komme til at tage feil — til at troe, at Du havde mistet hele din Formue. Jeg veed ikke, om det var for at sætte mig paa Prøve — jeg holder ikke af, at Folk spille Comoedie udenfor Theatret“ —

„Jeg har ingen Comoedie spillet“, svarede hendes Onkel alvorlig, næsten strengt — „jeg har ikke stræbt efter at faae Eder til at troe, at jeg var gaaet fallit, som jeg nu ahner, at I have troet. At jeg ikke strax opklarede Misforstaaelsen, da jeg havde overhørt Samtalen imellem Dig og din Svigerinde, maa Du holde mig tilgode. Deels var jeg i Øieblikket bleven rykket langt tilbage i Fortiden ved Lyden af Claras Stemme — en Stemme gjør langt mere Indtryk, naar man ikke seer den, som taler, og Clara var saa bevæget“ — han standsede et Øieblik. „Naa, og hvad skulde jeg saa have sagt, da jeg ved at komme pludselig ind til Eder, afbrød Samtalen? Troer Du, det havde været en let Sag for mig strax at indlade mig paa Forklaringer over min Formues Tilstand, efter — naa ja, efter hvad jeg havde lidt ved dine Ord, der jo ikke vare kjærlige, det kan jo ikke nægtes, og ved at høre din Svigerindes Ord, udtalte med en Stemme, der lignede saa meget den, der havde været mig den kjæreste i de mange Barndoms- og Ungdomsaar? Og havde en saadan Forklaring ikke piint Dig nok saa meget, som hvad jeg i samme Øieblik besluttede at gjøre — nemlig forlade Eder i nogle Dage, og saa efter at

have beredt mig et Hjem, sende Bud efter Eder og lade det, der var skeet, være som glemt."

„Hvorfor lod Du i den Samtale, som Berndt havde med Dig, som var Du ulykkelig over Fallitterne — som var Du selv en af dem, der havde mistet deres Formue", svarede Fruen, der dog nødig vilde have Skylden for at have beredt, ene og alene, den piinlige Stilling, hun var kommen i. „Det kunde da visselig ikke glæde mig — det maatte virkelig bekymre mig, om Du var kommen hjem blot for at dele vore trange Kaar" — her standsede hun; havde ikke han netop forhindret dem i at være trange i de forløbne Aar?

Hendes Onkel havde reist sig, og det var tydelig, at under Alt, hvad der var skeet, han nu første Gang var bleven vred.

„Tal ikke til mig, om at „lade som" noget var eller ikke var. Det forstaaer jeg mig slet ikke paa. Iblandt de Fallitter var en af mine bedste Venner, en yderst redelig, maaskee noget for svag Mand, bleven revet med af Andre. Skulde jeg ikkun kunne „lade, som" jeg var ulykkelig over Andres Ulykke? At Du kunde troe, at jeg vilde berede Dig en Overraskelse — lad gaae — Du kjender mig jo slet ikke, mærker jeg. Men at jeg kunde gaae og „lade som" om jeg tog mig Noget nær, under en Samtale med din Mand, for at føre ham bag Lyset — naa ja, lad nu Alt være godt", svarede han atter roligt og blidt.

„Men", vedblev hun uden heelt at give tabt, „talte Du ikke om Dig selv som en „gammel, forarmet Mand"?"

Her saae hun for første Gang paa ham under Samtalen. Hvad vilde han nu svare?

„Jeg? Til hvem har jeg talt saaledes om mig selv?“ udbrød han forbauset.

„Til Clara, da Du havde hørt hende tale din Sag, som Du kaldte det“, svarede hun.

„Ganske vist, nu husker jeg det — men det var jo „den gamle, forarmede Mands Sag“, hun talte — var det ikke? Clara er i Grunden den, der har at beklage sig over, at jeg har bedraget hende“, tilføiede han smilende, „thi da hun fulgte mig ud i Forstuen, tog jeg imod hendes Penge og har beholdt dem“, og han pegede paa Guldmønten, der hang ved hans Kjæde.

„Gid jeg var som Clara!“ og det var, som om en Strøm af modstridende Følelser forenede sig og gav sig Luft i disse Ord, der løde som en Beklage. Et dunkelt Landskab, pludselig oplyst af et stærkt Lyn — gik det saaledes til i hendes Indre?

„Det var smukt talt“, udbrød den gamle Onkel synlig overrasket og glad. „Ak, havde Du beholdt din Moder, min elskede Søster lidt længere, saa havde Alt været anderledes. Af hende havde Du lært at give Tingene deres rette Værdi — en af de vigtigste Kundskaber for os Mennesker.“

Han satte sig atter hos hende og tog hendes Haand i sin, og hun saae paa ham med et Blik saa elskværdigt, som vist Ingen før havde seet fra hendes Øine.

„Mit Barn, mit Barn“, udbrød han nu, „Du ligner i dette Øieblik din Moder — de Mennesker, der opdroge Dig, have de ikke fortalt Dig om hende —

aldrig holdt hendes Minde op for Dig som et Mønster for, hvad en elskelig Qvinde bør være?"

„Aldrig — man talte sjeldent om hende — jeg var selv et seent udviklet Barn og havde glemt hende — min Moder!"

Hun talte saa følelsesfuldt — især de sidste Ord løde, som om hun nu talte til den Moder, hvis Minde hun ikke engang havde eiet.

De taug begge — de vare begge saa dybt bevægede.

„Der er saa meget, jeg kan fortælle Dig om hendes selvopoffrende Liv, om hendes rige, kjærlige Sind, der skinnede igjennem hele hendes korte Liv. Men — vi have talt om at give Tingene deres rette Værdi, og et Exempel paa hendes Opfattelse af Rigdom og Glands og verdslig Ære kan jeg i Korthed fortælle Dig. Veed Du, at inden din Moder forlovede sig med din Fader, friede en ung Godseier til hende, der ikke alene var rig, men som var talentfuld, og om hvem man meente, at han i det politiske Liv, som dengang var mindre bevæget end nu, men maaskee netop derfor havde flere solide Gevinster i sit Lotteri, havde gode Chancer for sig? Hun gav ham en Kurv og forlovede sig med din Fader, der var en fattig, men meget elskværdig og begavet ung Mand."

„Jeg hørte Faders egen Søster sige, at hun i Grunden ikke forstod, at Moder tog Fader og lod den rige Godseier gaae", sagde Fru Berndt.

„Jeg vil gjerne troe det — jeg vil gjerne troe det", sagde Onkel Adolph — „din Faders Søster var vistnok en verdslig Dame, er jeg bange for" —

„Du dømmer efter hendes Elev, Onkel Adolph“, sagde Fru Berndt bedrøvet.

Hendes Onkel modsagde hende ikke, men sagde, at han selv var Skyld i, at han ikke havde faaet en Qvinde, der var mindre verdslig, til at være sin Søsterdatters Pleiemoder.

„Men nu vil jeg fortælle Dig, hvad din Moder svarede en Veninde, der i mit Paahør spurgte hende, hvorfor hun dog havde givet Godseieren en Kurv. „Jeg elsker ham ikke“, saarede hun. „Men jeg begriber ikke, hvem jeg kan takke for, at Historien om mit Afslag er kommen i Omtale.“ „Han har betroet en trofast Ven sin store Sorg“, svarede den Anden leende, „og saa veed Du, hvorledes det gaaer. Men hvorfor tog Du ham ikke — har Du seet hans deilige Herresæde? Tænk Dig den fattige Præstegaard!“ — Din Moder afbrød hende og sagde koldt: „Man gifter sig ikke med et Herresæde. Jeg sætter ikke saa megen Priis paa at leve „herligen og i Glæde“, at jeg derfor skulde sælge mig selv.“ See, der har Du, hvad der i de Flestes Tanker er Rigdommens Qvintessens, om jeg saa maa sige, nemlig at leve „herligen og i Glæde“, verdslig Glæde vel at mærke; en daarlig Glæde, der med den Ruus, som Forlystelser berede Mennesket, bedøve Sjælen, saa at den ikke mærker, hvor fattig den er paa den rette, uvisnelige Glæde.“ —

Han taug en Stund, derpaa sagde han blidt:

„Du har heftet din Tanke for meget paa denne Verdens Glands og Glæde — Verden skal „bruges“, men ikke „misbruges“ af os. Verden har Intet at

skjenke Dig, som er din Sjæls dybe Attraa værd — hvor kort er ogsaa den Tid, hvori vi kunne nyde godt af dens Gaver! Det ville de Unge ikke ret troe — de ahne ikke, hvor hurtig de blive de Gamle. — Nu vil jeg sige Dig, Barn, hvad jeg har tænkt mig med Hensyn til den korte Fremtid, der er mig beskikket her paa Jorden — jeg nærmer mig de halvfjerdsindstyve Aar, der jo siges os at være Menneskenes beskikkede Levetid, naar de leve længe at sige. Jeg vil ikke opslaae min Bolig hos Eder i den Forstand, at I aldrig kunne være fri for den gamle Mand; dog vil jeg gjerne daglig see Eder. Jeg har kjøbt denne Gaard, og naar til Flyttedag anden Sals Etage bliver ledig, skulle I boe der. I kunne bedre gaae op ad de mange Trapper end den gamle Mand. Saa vil jeg bede Clara Berndt om at boe hos mig og føre mit Huus for mig, saalænge jeg lever. Hun og Du skulle hjælpe mig til at finde Mennesker, baade unge og gamle, der trænge til en hjælpende Haand, som vi ville give dem. Din Mand maa ikke negte mig den Glæde, at bidrage en vis aarlig Indtægt til hans, som Embedsmand, saa ringe Gage. Og saa haaber jeg, at vi ville tragte efter ikke at leve „herligen og i Glæde“, saa at vi glemme de mange Ulykkelige om os, men med den inderligste Attraa efter at naae den „Guds Fred, som overgaaer al Forstand“.